

Prezes Rady Ministrów

Donald Tusk

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-105-26
UD255

Pan Włodzimierz CZARZASTY
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi
projekt ustawy o zmianie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej
oraz niektórych innych ustaw.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został
upoważniony Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

Z poważaniem
Donald Tusk
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 198) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek składa się niewcześniejsz niż 6 miesięcy przed dniem rozpoczęcia prac, które mają być objęte wsparciem finansowym, i niepóźniej niż w dniu poprzedzającym rozpoczęcie tych prac. Wnioskodawca jest zobowiązany rozpocząć prace objęte wsparciem finansowym w okresie rozliczeniowym wskazanym przez wnioskodawcę w harmonogramie produkcji audiowizualnej, o którym mowa w ust. 4 pkt 6.”;

2) po art. 19 dodaje się art. 19a i art. 19b w brzmieniu:

„Art. 19a. Wniosek składa się i rozpatruje w następujących okresach rozliczeniowych:

- 1) pierwszym, który obejmuje okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca danego roku kalendarzowego;
- 2) drugim, który obejmuje okres od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia danego roku kalendarzowego.

Art. 19b. Niewykorzystane środki finansowe z pierwszego okresu rozliczeniowego przechodzą do drugiego okresu rozliczeniowego w ramach tego samego roku budżetowego.”;

3) w art. 20:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytut rozpatruje wniosek i informuje pisemnie wnioskodawcę o rozstrzygnięciu w terminie 40 dni kalendarzowych od dnia złożenia wniosku.”,

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 7 listopada 1996 r. o obowiązkowych egzemplarzach bibliotecznych oraz ustawę z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii.

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy ocena kosztorysu, o którym mowa w art. 18 ust. 4 pkt 8, wskazuje na nieadekwatność pozycji kosztowych względem założeń realizacyjnych oraz scenariusza, Instytut przekazuje wnioskodawcy uwagi do kosztorysu, w tym uwagi w zakresie dokonanej przez wnioskodawcę kwalifikacji kosztów jako polskich kosztów kwalifikowalnych, wraz z pisemnym uzasadnieniem oraz wzywa wnioskodawcę do przedstawienia zmodyfikowanego kosztorysu w terminie wskazanym w wezwaniu, niekrótszym niż 7 dni oraz nie dłuższym niż 14 dni.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku gdy wnioskodawca z uzasadnionych przyczyn nie może przedstawić zmodyfikowanego kosztorysu w terminie, o którym mowa w ust. 3, Dyrektor Instytutu może jednorazowo wydłużyć ten termin o co najmniej 7 dni, jednak nie więcej niż o 14 dni.”,

d) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku nieprzedstawienia przez wnioskodawcę zmodyfikowanego kosztorysu w terminie, o którym mowa w ust. 3 albo 3a, Instytut ustala maksymalną wysokość danego rodzaju kosztu kwalifikowalnego, która zostanie uznana za podlegającą rozliczeniu w ramach wsparcia finansowego, i przedstawia ją wnioskodawcy na piśmie w terminie 14 dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w ust. 3 albo 3a.”,

e) ust. 6–8 otrzymują brzmienie:

„6. Instytut rozpatruje wnioski w kolejności ich złożenia w ramach danego okresu rozliczeniowego, o którym mowa w art. 19a, przy czym wsparcie finansowe jest przyznawane wnioskodawcy wyłącznie do wyczerpania środków przeznaczonych na wsparcie finansowe przewidzianych w planie finansowym Instytutu na dany okres rozliczeniowy.

7. Instytut informuje pisemnie wnioskodawcę o rozpatrzeniu wniosku oraz nieprzyznaniu wsparcia finansowego z powodu wyczerpania środków przeznaczonych na wsparcie finansowe w danym okresie rozliczeniowym.

8. Instytut tworzy listę rezerwową wniosków złożonych w danym okresie rozliczeniowym, które zostaną rozpatrzone w przypadku rezygnacji przez wnioskodawcę z przyznanego mu wsparcia finansowego lub w przypadku

pojawienia się dodatkowych środków w danym okresie rozliczeniowym. Przepis ust. 6 stosuje się odpowiednio.”,

f) dodaje się ust. 9–11 w brzmieniu:

„9. Lista rezerwowa, o której mowa w ust. 8, zawiera dane osobowe ujęte we wniosku, o którym mowa w art. 18 ust. 3.

10. Dane osobowe, o których mowa w ust. 9, są przetwarzane w celu rozpatrzenia wniosku oraz dokonania wszelkich czynności związanych z zawarciem umowy o wsparcie finansowe, z jej realizacją i z odstąpieniem od niej.

11. Dyrektor Instytutu przechowuje dane osobowe, o których mowa w ust. 9, w sposób gwarantujący zachowanie ich poufności, integralności, kompletności oraz dostępności, w warunkach niegroźących uszkodzeniem lub zniszczeniem dokumentów zawierających dane osobowe – od dnia ich otrzymania przez okres 15 lat, przy czym koniec tego terminu przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego.”;

4) w art. 24 po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1g w brzmieniu:

„1a. Przedsiębiorca, któremu przyznano wsparcie finansowe, może dokonać przelewu wierzytelności przyszłej przyznanego wsparcia finansowego na rzecz banku krajowego lub banku zagranicznego, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2026 r. poz. 38, 176, 331, 340, 644 i 846), w celu zabezpieczenia wierzytelności, które wynikają z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3 i 5 oraz ust. 2 pkt 1 tej ustawy.

1b. Przelewu wierzytelności, o którym mowa w ust. 1a, można dokonać wyłącznie w celu zabezpieczenia finansowania realizacji produkcji audiowizualnej albo usługi na rzecz produkcji audiowizualnej, na które przyznano wsparcie finansowe. Przelew ten jest ograniczony do wysokości sumy zgromadzonej na rachunku powierniczym, o którym mowa w ust. 1.

1c. Przelew wierzytelności, o którym mowa w ust. 1a, obejmuje wyłącznie kwotę wsparcia finansowego, o której mowa w art. 23 pkt 2, przyznanego przedsiębiorcy przez Instytut.

1d. W terminie 3 dni od dnia dokonania przelewu wierzytelności, o którym mowa w ust. 1a, przedsiębiorca informuje o tym fakcie Bank Gospodarstwa Krajowego i Instytut, przekazując im równocześnie umowę przelewu wierzytelności albo jej poświadczoną notarialnie kopię.

1e. Bank krajowy lub bank zagraniczny, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe, którym przysługuje wierzytelność, o której mowa w ust. 1a, są uprawnione do złożenia dyspozycji wypłaty środków pieniężnych z rachunku powierniczego, o którym mowa w ust. 1, w celu zaspokojenia przysługujących im wymagalnych wierzytelności w terminach i kwotach wynikających z harmonogramu umowy o wsparcie finansowe, o której mowa w art. 22 ust. 1.

1f. Bank Gospodarstwa Krajowego prowadzący rachunek powierniczy, o którym mowa w ust. 1, po pozytywnej weryfikacji dyspozycji o wypłatę środków złożonej przez bank krajowy lub bank zagraniczny, na których rzecz dokonano przelewu wierzytelności, realizuje niezwłocznie dyspozycję, o której mowa w ust. 1e, jednak niewcześniej niż w dniu, w którym otrzyma od Instytutu informację w formie pisemnej o dokonaniu przez Instytut pozytywnej weryfikacji raportu, o której mowa w art. 26 ust. 1.

1g. Instytut przesyła do Banku Gospodarstwa Krajowego informację o pozytywnej weryfikacji raportu, o której mowa w art. 26 ust. 1, w terminie 30 dni od dnia jej dokonania.”;

5) w art. 33:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. W latach 2028–2037 minimalny limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy wynosi 100 000 tys. zł rocznie, natomiast maksymalny limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy wynosi w:

- 1) 2028 r. – 230 000 tys. zł;
- 2) 2029 r. – 230 000 tys. zł;
- 3) 2030 r. – 230 000 tys. zł;
- 4) 2031 r. – 230 000 tys. zł;
- 5) 2032 r. – 230 000 tys. zł;
- 6) 2033 r. – 230 000 tys. zł;
- 7) 2034 r. – 230 000 tys. zł;
- 8) 2035 r. – 230 000 tys. zł;
- 9) 2036 r. – 230 000 tys. zł;
- 10) 2037 r. – 230 000 tys. zł.”,

b) w ust. 2 i 3 po wyrazach „o którym mowa w ust. 1” dodaje się wyrazy „i 1a””.

Art. 2. W ustawie z dnia 7 listopada 1996 r. o obowiązkowych egzemplarzach bibliotecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 545) w art. 6 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 i 3 w brzmieniu:

„2. Na wniosek producenta filmu dyrektor państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii wskazuje standard, w jakim jest przekazywana kopia filmu, o której mowa w ust. 1.

3. Producent filmu składa wniosek, o którym mowa w ust. 2, w terminie 30 dni po zakończeniu produkcji filmu, jednak nie później niż w dniu rozpoczęcia dystrybucji filmu, o którym mowa w ust. 1.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2023 r. poz. 130) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 19a ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dane, o których mowa w ust. 1:

- 1) pkt 1, są przekazywane raz w tygodniu, w pierwszym dniu, który nie jest dniem wolnym od pracy, następującym po każdej niedzieli,
- 2) pkt 2, są przekazywane w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego dotyczą

– za pośrednictwem systemu teleinformatycznego z użyciem dokumentów elektronicznych w rozumieniu art. 3 pkt 2 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2025 r. poz. 1703 oraz z 2026 r. poz. 160) albo przez formularz elektroniczny udostępniony na stronie podmiotowej Instytutu w Biuletynie Informacji Publicznej.”;

2) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Art. 30. 1. Producent filmu przekazuje nieodpłatnie państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii jeden egzemplarz nieeksploatowanej kopii każdego wyprodukowanego filmu oraz materiały dokumentacyjne związane z produkcją filmu, w szczególności scenariusz, listę montażową i dialogową, fotosy, plakaty, listę napisów i materiały reklamowe, w terminie 60 dni po zakończeniu produkcji filmu.

2. Na wniosek producenta filmu dyrektor państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego

w dziedzinie kinematografii wskazuje standard, w jakim jest przekazywana kopia filmu, o której mowa w ust. 1.

3. Producent filmu składa wniosek, o którym mowa w ust. 2, w terminie 30 dni po zakończeniu produkcji filmu.”;

3) po art. 30 dodaje się art. 30a w brzmieniu:

„Art. 30a. 1. Państwowa instytucja kultury wyspecjalizowana w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii może pokryć, w całości albo w części, koszty związane z przygotowaniem archiwalnej kopii filmu, w przypadku gdy dystrybucja filmu się zakończyła, a film ma szczególne znaczenie dla kultury i pokrycie tych kosztów jest uzasadnione potrzebą ochrony dziedzictwa narodowego w dziedzinie kinematografii.

2. Realizując zadanie, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 8, Instytut oraz instytucja, o której mowa w art. 28 ust. 1, zawierają porozumienie określające wysokość środków finansowych przekazywanych przez Instytut na pokrycie kosztów związanych z przygotowaniem kopii filmu, o której mowa w ust. 1, oraz zasady współpracy związane z przekazywaniem tych środków.”.

Art. 4. 1. Do wniosków o przyznanie wsparcia finansowego, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, złożonych i nierozpatrzonej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do obowiązujących w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy umów o wsparcie finansowe, o których mowa w art. 22 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 5. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2027 r.

UZASADNIENIE

I. Wprowadzenie

Projekt ustawy o zmianie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, ma na celu wprowadzenie do polskiego porządku prawnego rozwiązań deregulacyjnych wypracowanych jako efekt spotkań Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego ze środowiskiem filmowym, prowadzonych od grudnia 2024 r. do chwili obecnej. Projekt stanowi pierwszy etap realizacji *Planu Działań na rzecz polskiej kinematografii*, ogłoszonego w Senacie RP. Projekt przewiduje uproszczenie procedur i zwalczanie negatywnych zjawisk w dziedzinie produkcji audiowizualnej. Środki pomocowe dla filmowców powinny być łatwiej dostępne i zapewnione na kolejne lata, a obowiązki regulacyjne nie mogą stanowić bariery w ich pozyskaniu.

Warto podkreślić, że kinematografia to branża rosnąca. Wzrost jej znaczenia dla gospodarki potwierdzają dane zawarte w raporcie firmy Olsberg & SPI z 2023 r., według którego w samym 2022 r. producenci treści audiowizualnych (filmowych i telewizyjnych) wydali w Polsce co najmniej 2,5 miliarda złotych. Sektor ten wykazuje więc coraz większy potencjał ekonomiczny oraz zdolność do generowania miejsc pracy i wzrostu wartości dodanej w gospodarce.

Jednocześnie raporty przygotowane przez Krajową Izbę Producentów Audiowizualnych (zwaną dalej „KIPA”) & PwC (Kondycja polskiego sektora niezależnej produkcji audiowizualnej) oraz Polski Instytut Sztuki Filmowej (zwany dalej „PISF”) & KPMG (Wpływ programu zachęt – Podsumowanie analizy i oceny wpływu programu na polską gospodarkę, rynek produkcji audiowizualnej oraz promocję wizerunku RP na świecie) wskazują na istotne bariery rozwoju – przede wszystkim utrudniony dostęp do finansowania oraz brak doświadczenia sektora bankowego w obsłudze specyfiki rynku filmowego. Blisko 85% producentów wskazuje trudności w pozyskaniu środków jako główną przeszkodę, natomiast prawie 80% mierzy się z problemami z płynnością finansową. Warto podkreślić, że średnioroczne zapotrzebowanie na kredyty pod dotacje i zachęty PISF, zgodnie z szacunkiem zawartym w raporcie KIPA & PwC (Kondycja polskiego sektora niezależnej produkcji audiowizualnej), wynosi 107,2 mln złotych, co stanowi minimalny wskaźnik potencjalnego zainteresowania finansowaniem pomostowym. Kwota ta nie obejmuje jednak innych potrzeb producentów, dlatego rzeczywisty popyt na kredyt w sektorze produkcji audiowizualnej może być znacząco wyższy. Uwzględnienie tego aspektu w procesie legislacyjnym jest istotne z

punktu widzenia projektowania otoczenia regulacyjnego sprzyjającego płynnemu funkcjonowaniu rynku.

Deregulację wprowadzaną projektem ustawy należy postrzegać jako pierwszy krok w kierunku modernizacji systemu wspierania produkcji audiowizualnej – uzupełniający i wzmacniający, działający z powodzeniem program zachęt finansowych. Zgodnie z danymi zawartymi w raporcie PISF& KPMG, dotyczącym wpływu programu zachęt, każda wsparta produkcja przynosi średnio 26 mln zł brutto wartości dodanej do gospodarki, zaś w ramach tej kwoty ok. 5 mln zł stanowią wynagrodzenia. Każda wsparta produkcja generuje przeciętnie 200 miejsc pracy. Te liczby jednoznacznie wskazują, że funkcjonowanie systemu zachęt ma realny, mierzalny i pozytywny wpływ na rozwój gospodarki – zarówno w skali lokalnej, jak i ogólnokrajowej. Program zachęt doprowadził również do wzrostu zapotrzebowania na specjalistyczny sprzęt i fachowców, odegrał także znaczącą rolę w przyciąganiu inwestycji zagranicznych: aż 73% budżetów produkcji realizowanych z zagranicznymi liderami pochodziło spoza Polski, a rodzime firmy rozliczyły przy tych projektach ponad 439 mln zł polskich kosztów kwalifikowalnych.

Warto także podkreślić, że obecnie poszczególne państwa *de facto* konkurują ze sobą o przyciąganie produkcji audiowizualnych, oferując coraz bardziej atrakcyjne systemy wsparcia finansowego. Bez odpowiednich reform i dostosowania krajowych rozwiązań do europejskich standardów Polska może stracić swoją konkurencyjność na tym polu na rzecz takich państw, jak Czechy, Litwa czy Węgry, które już dziś przyciągają producentów korzystniejszymi warunkami. Dlatego modernizacja i dalszy rozwój systemu wsparcia stają się warunkiem koniecznym, by utrzymać i zwiększać udział Polski w globalnym rynku produkcji audiowizualnej.

Cykl przygotowania produkcji audiowizualnych trwa zazwyczaj 2–3 lata. Dlatego już dziś konieczne jest wprowadzenie przejrzystej reguły wydatkowej, umożliwiającej planowanie wsparcia na lata 2028–2037. Taki mechanizm stworzy producentom warunki do wejścia w koprodukcje międzynarodowe i rozpoczęcia rozwoju przyszłych projektów z odpowiednim wyprzedzeniem. W perspektywie kilku najbliższych lat jest planowana także głębsza reforma systemu wspierania produkcji filmowej, której pełne wdrożenie będzie jednak wymagało uzyskania notyfikacji Komisji Europejskiej. Dlatego deregulacja i wzmacnianie mechanizmów rynkowych już teraz są kluczowe dla dalszego rozwoju sektora i budowy stabilnej, konkurencyjnej pozycji Polski na międzynarodowej mapie produkcji audiowizualnej.

II. Uzasadnienie szczegółowe

Art. 1 - zmiany w ustawie z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 198)

Dodanie nowego art. 19a, zgodnie z którym wnioski o wsparcie finansowe są składane i rozpatrywane w dwóch okresach rozliczeniowych. Pierwszy okres rozliczeniowy obejmuje czas od 1 stycznia do 30 czerwca danego roku kalendarzowego, natomiast drugi okres rozliczeniowy trwa od 1 lipca do 31 grudnia tego samego roku. Niewykorzystane środki finansowe z pierwszego okresu rozliczeniowego przechodzą do drugiego okresu rozliczeniowego w ramach tego samego roku budżetowego.

Jedną z kluczowych zmian wprowadzanych w projekcie ustawy jest doprecyzowanie zasad dotyczących składania wniosków o wsparcie finansowe oraz ustalenie ram czasowych dla rozpoczęcia produkcji audiowizualnej. Projektowane zmiany w art. 18 ust. 2 i zmiany w art. 20 ust. 1, 3, 4 oraz 6–8 wynikają z założenia stworzenia dwóch naborów wniosków rocznie. W art. 18 ust. 2 określono, że wniosek o wsparcie finansowe można składać niewcześniejsz niż sześć miesięcy przed rozpoczęciem prac objętych wsparciem i niepóźniej niż w dniu poprzedzającym ich rozpoczęcie. Jednocześnie wnioskodawca jest zobowiązany rozpocząć prace w okresie rozliczeniowym, wskazanym przez wnioskodawcę w harmonogramie produkcji audiowizualnej, o którym mowa w ust. 4 pkt 6 ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej, zwanej dalej „ustawą”. Zmiany te wprowadzają jasne i precyzyjne ramy czasowe dla składania wniosków, zapewniając lepsze zarządzanie harmonogramem naborów oraz środkami finansowymi.

Nowe zasady pozwolą także na lepsze rozłożenie dostępnych środków finansowych w czasie, tak aby realna pula finansowania była zagwarantowana również dla projektów planowanych na drugą połowę roku. Dzięki temu system stanie się bardziej przewidywalny i stabilny, co zwiększy jego atrakcyjność zarówno dla producentów krajowych, jak i zagranicznych. Jednocześnie wprowadzane zmiany usprawnią planowanie pracy PISF, umożliwiając sprawniejsze rozpatrywanie wniosków i szybsze zamykanie spraw. Dotychczas jednym z największych problemów systemu było wyczerpywanie się całej puli środków finansowych przeznaczonych na wsparcie już na początku roku budżetowego, co ograniczało dostęp do wsparcia dla wielu wartościowych projektów. Wprowadzenie dwóch naborów pozwoli wyeliminować ten problem, poprawiając dostępność środków i wzmacniając konkurencyjność polskiego systemu wspierania produkcji audiowizualnej.

W zakresie art. 20 ust. 1 ustawy określono termin rozpatrzenia wniosku przez PISF, który wynosi 40 dni kalendarzowych od dnia jego złożenia, co zwiększa przewidywalność procesu dla wnioskodawców. W przypadku nieadekwatności kosztorysu produkcji audiowizualnej, o którym mowa w art. 18 ust. 4 pkt 8 ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej, PISF przedstawi wnioskodawcy uwagi, w tym dotyczące kwalifikacji kosztów jako polskich kosztów kwalifikowalnych, i wezwie do przedstawienia zmodyfikowanego kosztorysu w terminie niekrótszym niż 7 dni oraz nie dłuższym niż 14 dni.

Dodanie ust. 3a do art. 20 ustawy ma na celu wprowadzenie dodatkowej elastyczności w procedurze poprawy kosztorysu. W praktyce zdarzają się sytuacje, w których wnioskodawca – z przyczyn obiektywnych, takich jak konieczność uzgodnień z partnerami międzynarodowymi czy problemy techniczne – nie jest w stanie złożyć poprawionego kosztorysu w wyznaczonym terminie. Nowe rozwiązanie umożliwia dyrektorowi PISF jednorazowe przedłużenie tego terminu na okres od 7 do 14 dni, co pozwoli uniknąć odrzucenia wniosku z przyczyn formalnych i będzie sprzyjało większej efektywności wykorzystania środków publicznych, przy zachowaniu przejrzystości i dyscypliny procedury.

Zgodnie z projektowanym przepisem art. 20 ust. 4, w przypadku braku przedłożenia zmodyfikowanego kosztorysu w wyznaczonym terminie, PISF sam ustali maksymalną wysokość danego rodzaju kosztu kwalifikowalnego i poinformuje o tym wnioskodawcę w terminie 14 dni. Zmiany te mają na celu umożliwienie wnioskodawcom poprawy kosztorysu, przy jednoczesnym ograniczeniu ryzyka blokowania środków i przyspieszeniu procesu decyzyjnego.

Dodatkowo zmieniający ust. 6 przewiduje, że wnioski będą rozpatrywane w kolejności ich złożenia w ramach danego okresu rozliczeniowego, a wsparcie finansowe będzie przyznawane wyłącznie do wyczerpania środków przewidzianych w planie finansowym PISF na dany okres. Ustęp 7 wprowadza obowiązek informowania wnioskodawcy, którego wniosek, choć pozytywnie oceniony, nie został zakwalifikowany do dofinansowania z powodu wyczerpania środków. Rozwiązanie to zwiększa transparentność systemu, umożliwia wnioskodawcy uwzględnienie tej informacji przy planowaniu kolejnych działań oraz wzmacnia zaufanie do procesu oceny i przyznawania wsparcia. Wprowadzenie takiego obowiązku ma istotne znaczenie dla równego traktowania podmiotów i pozwala na bardziej świadome podejmowanie decyzji przez producentów audiowizualnych.

Natomiast zmieniający ust. 8 wprowadza możliwość tworzenia listy rezerwowej wniosków z danego okresu rozliczeniowego, które zostaną rozpatrzone w przypadku rezygnacji wnioskodawcy lub pojawienia się dodatkowych środków. Zmiany te zapewniają transparentność, sprawiedliwość i efektywne wykorzystanie dostępnych funduszy.

W nowych ust. 9–11 wprowadzono przepisy regulujące kwestie przetwarzania danych osobowych zawartych na utworzonej przez PISF liście rezerwowej. Określono, że lista rezerwowa, o której mowa w ust. 8, zawiera dane osobowe zawarte we wnioskach o udzielenie wsparcia finansowego, które przetwarzane są w celu rozpatrzenia wniosku, oraz dokonania wszelkich czynności związanych z zawarciem, realizacją i odstąpieniem od umowy o wsparcie finansowe. Dane osobowe mają być przechowywane w sposób gwarantujący zachowanie ich poufności, integralności, kompletności oraz dostępności, w warunkach niegrożących uszkodzeniem lub zniszczeniem, przez okres 15 lat od dnia otrzymania dokumentów zawierających dane osobowe, przy czym koniec tego terminu przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego. Długość okresu przechowywania danych osobowych jest związana z koniecznością zabezpieczenia dowodów na potrzeby ewentualnych kontroli, postępowań przed organami nadzoru oraz stabilnością archiwizacji dokumentacji płacowej i kadrowej, jak również w związku z ewentualnymi postępowaniami karnymi.

W efekcie całość projektowanej nowelizacji ma na celu uporządkowanie terminów składania i rozpatrywania wniosków, umożliwienie wnioskodawcom korygowania kosztorysów, a jednocześnie zapewnienie sprawnego i przewidywalnego przydzielania wsparcia finansowego w systemie dwóch naborów rocznie.

Obecnie obowiązujące brzmienie przepisu, wprowadzone ustawą z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568, z późn. zm.) w związku z epidemią COVID-19, pozwala składać wnioski o wsparcie niewcześniejszej niż 12 miesięcy przed rozpoczęciem prac i zobowiązuje wnioskodawcę do ich rozpoczęcia w ciągu 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku. Rozwiązanie to miało uzasadnienie w okresie pandemii, gdy cykle zdjęciowe ulegały wydłużeniu. Obowiązuje ono jednak nadal i rodzi istotne problemy. Wnioski są bowiem składane często na etapie koncepcyjnym, co skutkuje blokowaniem środków przez projekty niezrealizowane w danym roku. Prowadzi to do sytuacji, w której środki wyczerpują się już w pierwszym dniu naboru, a dostęp uzyskują również

projekty odległe od realizacji. W praktyce powoduje to także zwroty niewykorzystanych środków do budżetu państwa – przykładem jest 2025 r., kiedy niezrealizowana produkcja zwróciła 15 mln zł.

Pierwotnie ustawa przewidywała 6-miesięczny termin, uzasadniony nowością systemu „zachęt”. Obecnie, po kilku latach stosowania, producenci są zaznajomieni z procedurą, a wydłużony okres 12 miesięcy nie znajduje już racjonalnego uzasadnienia. Skrócenie go do 6 miesięcy pozwoli kierować wsparcie do projektów faktycznie przygotowanych do realizacji, ograniczy blokowanie środków i zwiększy ich dostępność przez cały rok. Zmiana ta, przy minimalnych kosztach, jest najbardziej efektywnym sposobem zapewnienia stabilności systemu i równomiernego dostępu do finansowania.

Zmiany w art. 24 (nowe ust. 1a-1g)

Projektowane przepisy w art. 24 ust. 1a–1g mają na celu umożliwienie producentom audiowizualnym (przedsiębiorcom), którzy otrzymali promesę wsparcia finansowego, pozyskania niezbędnego finansowania z banków, zanim rzeczywiste środki zostaną wypłacone przez państwowy podmiot (PISF). Ułatwia to realizację projektów audiowizualnych przez zapewnienie płynności finansowej już na etapie produkcji. Głównym celem takiego działania jest zwiększenie elastyczności i efektywności systemu wsparcia finansowego, przy jednoczesnym zachowaniu przejrzystości i kontroli nad wydatkowaniem środków publicznych.

Zgodnie z raportem *„Kondycja polskiego sektora niezależnej produkcji audiowizualnej”* przygotowanym przez KIPA we współpracy z PwC Advisory sp. z o.o. sp. k.¹ polscy producenci wskazują obecnie na brak dostępnych instrumentów finansowych umożliwiających realizację produkcji filmowej, przeznaczonych dla sektora i skonstruowanych zgodnie z jego specyfiką. Dla 84,7% producentów największą barierą rozwoju branży stanowi utrudniony dostęp do finansowania. Z kolei 79,6% respondentów doświadczyło problemów z płynnością finansową. Wpływa to negatywnie na proces realizacji produkcji filmowych w Polsce. Problemy z płynnością mogą skutkować np. koniecznością rezygnacji z innych projektów, przestojami w płatnościach bieżących faktur czy cięciami kosztów. W treści raportu oszacowano wielkość rynku zapotrzebowania na finansowanie pomostowe dla dotacji i zachęt średniorocznie minimalnie na 107,2 mln zł. Jak wskazano w treści raportu, banki w Polsce

https://kipa.pl/wp-content/uploads/2023/11/Raport_KIPA_PL_27.11.2023.pdf

mogłyby skorzystać na finansowaniu pomostowym produkcji filmowej wspieranej przez PISF. Kredyty usprawniłyby proces produkcji filmowej, a odsetki stanowiłyby zysk dla banków.

Polski sektor niezależnej produkcji audiowizualnej zmagają się z poważnymi barierami w dostępie do finansowania, co negatywnie wpływa na płynność finansową producentów i realizację projektów. Raport KIPA i PwC wskazuje, że stworzenie dedykowanych instrumentów finansowych – takich jak kredyty pomostowe pod dotacje i zachęty PISF – mogłoby znacząco usprawnić procesy produkcyjne, przynosząc jednocześnie korzyści także instytucjom finansowym.

Dodawany w art. 24 ust. 1a umożliwi dokonanie przelewu tzw. wierzytelności przyszłej – a więc prawa do środków z tytułu wsparcia, które nie zostały jeszcze wypłacone, ale zostały przyznane. Banki krajowe i zagraniczne, wskazane w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2026 r. poz. 38, z późn. zm.), mogą zaakceptować taką wierzytelność jako zabezpieczenie np. kredytu inwestycyjnego lub gwarancji bankowej. Odwołanie do art. 5 ust. 1 pkt 3 i 5 oraz ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe precyzuje, że chodzi o czynności takie jak: udzielanie kredytów, poręczeń, gwarancji czy nabywanie wierzytelności. Produkcje audiowizualne wymagają znaczących nakładów finansowych jeszcze przed wypłatą wsparcia – ten przepis umożliwia wcześniejsze uzyskanie finansowania, pod zabezpieczenie przyznanego wsparcia.

Przepis ust. 1b precyzuje możliwy cel przelewu przez ograniczenie możliwości przelewu wierzytelności wyłącznie do celu związanego z produkcją audiowizualną, tj. dokładnie tego celu, na który przyznano wsparcie. Przepis ogranicza również kwotę przelewu do wysokości sumy zgromadzonej na rachunku powierniczym, zaś przepis ust. 1c wskazuje, że przelew wierzytelności może obejmować jedynie kwotę wsparcia finansowego przyznanego przez PISF. Ograniczenia te eliminują ryzyko nadużyć i wykorzystania promesy wsparcia do finansowania działalności niezwiązanej z produkcją filmową.

Przepis ust. 1d nałoży na przedsiębiorcę obowiązek informacyjny, który ma na celu zapewnienie transparentności i kontroli nad operacjami przeniesienia wierzytelności. Przedsiębiorca, który zawarł umowę przelewu wierzytelności, będzie obowiązany poinformować o tym PISF oraz Bank Gospodarstwa Krajowego w terminie 3 dni, przekazując im równocześnie tę umowę albo jej kopię poświadczoną notarialnie. Należy podkreślić, że środki przeznaczone na wsparcie finansowe w ramach ustawy pochodzą z budżetu państwa i wymagają szczególnej troski co do sposobu ich wydatkowania i zabezpieczenia.

Przekazywanie pełnej treści umowy przelewu wierzytelności do PISF oraz BGK jest niezbędne, ze względu na konieczność dokładnej i wszechstronnej analizy tych umów w celu zabezpieczenia interesu skarbu państwa i uniknięcia ewentualnych nieprawidłowości. Przekazanie wyciągu z umowy lub innego dokumentu potwierdzającego jej istotne warunki nie byłoby więc wystarczające. PISF oraz Bank Gospodarstwa Krajowego muszą znać nowego wierzyciela (bank), aby móc w przyszłości prawidłowo przekazać środki oraz weryfikować zgodność działania z umową wsparcia. Wskazany w przepisie termin 3 dni ma na celu zachowanie ciągłości informacji i umożliwienie szybkiej reakcji w razie nieprawidłowości.

Przepis ust. 1e umożliwia bankowi dostęp do środków wsparcia, z pominięciem przedsiębiorcy, w ramach wykonania zabezpieczenia, zgodnie z terminami i w kwotach wynikających z harmonogramu umowy o wsparcie finansowe. Przepis ten chroni bank, który dzięki temu ma gwarancję spłaty wierzytelności.

Celem projektowanego ust. 1f jest zapewnienie prawidłowości i bezpieczeństwa obrotu środkami finansowymi gromadzonymi na rachunku powierniczym prowadzonym przez Bank Gospodarstwa Krajowego. Uregulowanie to w sposób jednoznaczny wiąże możliwość realizacji dyspozycji o wypłatę środków z wcześniejszym uzyskaniem przez bank pisemnej informacji o dokonaniu przez PISF pozytywnej weryfikacji raportu, o której mowa w art. 26 ust. 1. Rozwiązanie to służy zagwarantowaniu, że środki zostaną uruchomione wyłącznie po potwierdzeniu spełnienia przez beneficjenta obowiązków związanych z realizacją przedsięwzięcia, co zapewnia właściwe i zgodne z celem wykorzystanie środków publicznych. Rozwiązanie to ogranicza ryzyko nieuprawnionego dysponowania środkami oraz wzmacnia przejrzystość procedur, a tym samym przyczynia się do ochrony interesu publicznego.

Wprowadzenie przepisów art. 24 ust. 1a–1g umożliwi wykorzystanie przyznanego wsparcia jako zabezpieczenia kredytowego (bez wypłaty środków z góry), wesprze profesjonalizację produkcji audiowizualnej, dając dostęp do instrumentów finansowych z sektora bankowego, zapewni precyzyjne ramy prawne i kontrolne dla przelewów wierzytelności i wypłat z rachunku powierniczego oraz zagwarantuje, że środki publiczne będą wykorzystywane wyłącznie zgodnie z przeznaczeniem i na podstawie zweryfikowanego wykonania produkcji.

Należy podkreślić, że projekt ustawy pozostaje w pełnej zgodności z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (art. 70 i nast.) oraz ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. z 2026 r. poz. 195) (art. 4 i

nast.). Przepisy tych ustaw znajdują nadal pełne zastosowanie, a procedury w nich określone będą obowiązywały również po wejściu w życie nowych regulacji.

W szczególności należy wskazać, że w ramach projektowanego mechanizmu Bank Gospodarstwa Krajowego nie występuje w roli kredytodawcy wobec producentów audiowizualnych. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy: *Instytut wypłaca wsparcie finansowe po zawarciu umowy o wsparcie finansowe na powierniczy rachunek bankowy zarządzany przez Instytut i wyodrębniony wyłącznie dla operacji finansowych związanych ze wsparciem finansowym w Banku Gospodarstwa Krajowego*. Jednocześnie należy podkreślić, że Bank Gospodarstwa Krajowego prowadzący rachunek powierniczy dokonuje weryfikacji prawidłowości wypłaty środków – po pozytywnej weryfikacji dyspozycji o wypłatę środków złożonej przez bank krajowy lub bank zagraniczny na którego rzecz dokonano przelewu wierzytelności, realizuje dyspozycję niezwłocznie, jednak nie wcześniej niż w dniu otrzymania sporządzonej w formie pisemnej informacji o dokonaniu przez PISF pozytywnej weryfikacji raportu, o której mowa w art. 26 ust. 1 ustawy. PISF przesyła do Banku Gospodarstwa Krajowego informację o pozytywnej weryfikacji raportu końcowego w terminie 30 dni od dnia jej dokonania.

Takie rozwiązanie pozostaje spójne z art. 4 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego, który przewiduje, że Bank realizuje zadania państwa w zakresie wspierania rozwoju społeczno-gospodarczego oraz polityki rządu. Obsługa rachunku powierniczego w ramach systemu wsparcia produkcji audiowizualnej stanowi element realizacji tych ustawowych celów, a nie działalność komercyjną w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe. W konsekwencji należy uznać, że projektowane zmiany nie wymagają odrębnych regulacji w zakresie oceny ryzyka kredytowego czy mechanizmów finansowania przez Bank Gospodarstwa Krajowego, a jednocześnie respektują i utrzymują obowiązywanie procedur przewidzianych w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe i ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego.

Zmiany w art. 33 ustawy

W 2027 r. upływa 10-letni okres, na jaki zostały określone limity wydatków będących skutkiem ustawy. Z tego względu jest konieczna nowelizacja jej art. 33 w celu zapewnienia środków na kontynuację wsparcia finansowego przyznawanego na jej podstawie. Treść nowelizacji stanowi realizację reguły wydatkowej mającej na celu zapewnienie kontroli nad finansami publicznymi oraz zachowanie dyscypliny budżetowej. Reguła wyznacza górną granicę (maksimum)

wydatków budżetu państwa, które mogą wynikać z realizacji ustawy. Dzięki temu nie dopuszcza się do niekontrolowanego zwiększenia wydatków państwa oraz zabezpiecza się finanse państwa przed skutkami nieprzewidzianych kosztów.

Polska, jak wiele innych państw, stosuje ogólną regułę wydatkową (zawartą w ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 1483, z późn. zm.), która ma na celu utrzymanie równowagi fiskalnej. Reguły zawarte w poszczególnych ustawach, w tym przewidywane omawianym projektem ustawy, muszą być z nią zgodne. Określenie takich limitów zwiększa transparentność działania państwa – wiadomo, ile środków i w jakim czasie zostanie przeznaczonych na realizację działań przewidzianych przez daną ustawę.

Przyjęte progi – 100 mln zł jako minimum oraz 230 mln zł jako maksimum – wynikają z dotychczasowych doświadczeń w realizacji programu, a także z analizy możliwości budżetowych państwa. Określenie dolnego limitu gwarantuje stabilność mechanizmu wsparcia i pewność dla branży, zaś limit górny pozwala zachować równowagę między potrzebami sektora audiowizualnego a innymi priorytetami polityki budżetowej. Rozwiązanie to zapewnia przewidywalność oraz transparentność systemu finansowania w długim okresie.

Art. 2 – zmiany w ustawie z dnia 7 listopada 1996 r. o obowiązkowych egzemplarzach bibliotecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 545)

Zmiana art. 6 (dodawany ust. 2 i 3) wprowadza zmiany analogiczne do zmian w ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2023 r. poz. 130) – umożliwiające bardziej elastyczne podejście do terminu i formatu przekazania kopii filmu.

Zmiany te mają na celu ochronę twórców filmowych przed nadmiernym obciążeniem finansowym związanym z realizowaniem obowiązków archiwizacyjnych. Dzięki elastycznym rozwiązaniom, producenci będą mogli skupić się na artystycznej stronie swojej pracy, nie martwiąc się o formalności związane z przekazywaniem kopii filmów.

Wprowadzona zmiana stanowi krok w stronę uproszczenia przepisów i wzmocnienia ochrony dziedzictwa audiowizualnego, co z kolei przyczyni się do większej dostępności dzieł filmowych, ich lepszej ochrony i łatwiejszego archiwizowania.

Art. 3 – zmiany w ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii

Zmiana art. 19a ust. 3 – uproszczenie harmonogramu przekazywania danych o frekwencji kinowej

Analizowany przepis wprowadza szczegółowe rozwiązania dotyczące terminów oraz sposobu przekazywania danych, o których mowa w art. 19a ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii. Zgodnie z nowym brzmieniem ust. 3 dane określone w pkt 1 tego ustępu mają być przekazywane raz w tygodniu – w pierwszym dniu roboczym następującym po każdej niedzieli. Natomiast dane wskazane w pkt 2 muszą być przekazywane do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego dotyczą. Obowiązek ten ma być realizowany tak jak dotychczas, za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, przy użyciu dokumentów elektronicznych zgodnych z definicją zawartą w ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2025 r. poz. 1703, z późn. zm.) lub za pomocą formularza elektronicznego udostępnionego na stronie Biuletynu Informacji Publicznej PISF.

Zmiana przepisów w zakresie terminów przekazywania danych ma na celu uproszczenie obowiązków sprawozdawczych przez ograniczenie częstotliwości przekazywania danych z dwóch do jednego przekazania tygodniowo (w przypadku danych, o których mowa w pkt 1). Taka modyfikacja upraszcza procedury oraz zmniejsza obciążenie podmiotów zobowiązanych do raportowania. W odniesieniu do danych, o których mowa w pkt 2, wprowadzenie terminu do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego dane dotyczą, zapewnia większą elastyczność czasową, umożliwiając dokładniejsze zebranie, weryfikację i przekazanie informacji, co może przełożyć się na ich wyższą jakość oraz ograniczenie błędów wynikających z pośpiechu. Nowe przepisy są również lepiej dostosowane do praktyki administracyjnej i rytmu pracy instytucji oraz przedsiębiorstw, ponieważ eliminują niejednoznaczności związane z obowiązkiem raportowania w nieregularne dni robocze. Jednocześnie redukcja częstotliwości raportowania może przyczynić się do obniżenia kosztów obsługi po stronie zarówno podmiotów raportujących, jak i instytucji odbierających dane, bez istotnego wpływu na aktualność przekazywanych informacji. Projektowane zmiany mają więc charakter organizacyjny i administracyjny, a ich głównym celem jest uproszczenie procedur, zmniejszenie obciążeń oraz zwiększenie elastyczności i efektywności systemu raportowania danych.

Zmiana art. 30 (nowe brzmienie obecnej treści wraz z oznaczeniem jej jako ust. 1 oraz dodanie ust. 2 i 3)

Projekt ustawy wydłuża termin na przekazanie przez producenta filmu do Filmoteki Narodowej – Instytutu Audiowizualnego, zwanej dalej „FINA”, nieeksploatowanej kopii filmu wraz z

materiałami dokumentacyjnymi związanymi z jego produkcją do 60 dni od zakończenia produkcji – poprzednio termin ten wynosił 30 dni od zakończenia produkcji, jednak nie później niż do dnia rozpoczęcia dystrybucji filmu. Wydłużenie terminu pozwoli producentom na skuteczniejsze wykonanie tego obowiązku.

Zgodnie z projektem ustawy, na wniosek producenta złożony w terminie 30 dni od zakończenia produkcji, dyrektor państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii wskazuje standard techniczny kopii przekazywanej do archiwum. Regulacja ta pozostaje spójna z art. 28 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii, który przewiduje obowiązek wypracowywania metodologii archiwizacji filmów polskich i dokumentacji historyczno-filmowej.

Należy podkreślić, że nie każdy film – w szczególności telewizyjny, przechowywany co do zasady na nośniku cyfrowym – wymaga wykonania kosztownej kopii światłoczułej, gdyż w wielu przypadkach jest wystarczająca kopia cyfrowa w wysokiej rozdzielczości. Proponowana zmiana art. 30 pozwoli ograniczyć koszty producentów związane z przygotowaniem kopii obowiązkowej, a jednocześnie zwiększy elastyczność systemu i zmniejszy skalę unikania tego obowiązku. Nowe przepisy wprowadzają również możliwość klasyfikacji archiwalnej kopii filmowych zróżnicowanej pod względem okresu przechowywania – nie każdy film wymaga bowiem wieczystej archiwizacji. Jest możliwe np. ustalenie 100-letniego okresu i ponowne dokonanie oceny po jego upływie. Takie gradacyjne podejście, od lat stosowane w archiwistyce, pozwala racjonalnie gospodarować zasobami i zapewnia skuteczną ochronę dorobku audiowizualnego.

Dodanie art. 30a ust. 1 i 2 – zasady wsparcia sporządzania kopii archiwalnych filmów

Nowy art. 30a ust. 1 wprowadza mechanizm wsparcia finansowego dla producentów filmów mających szczególne znaczenie kulturowe. Państwowa instytucja kultury będzie mogła – w całości lub częściowo – pokryć koszty przygotowania kopii archiwalnej filmu, jeśli jest to uzasadnione z punktu widzenia ochrony dziedzictwa narodowego. Aby zapewnić przejrzystość i rzetelność decyzji, w FINA jest planowane powołanie zespołu ekspertów zajmującego się oceną takich przypadków. Obecnie przepisy nie przewidują wprost kompetencji tej instytucji do finansowania przygotowania archiwalnych kopii filmów, dlatego dodanie omawianego przepisu wypełnia istniejącą lukę prawną i umożliwia zabezpieczenie dzieł szczególnie wartościowych dla przyszłych pokoleń.

Regulacja ta stanowi zrównoważone rozwiązanie: z jednej strony zapewnia ochronę istotnych dla kultury zasobów filmowych, z drugiej – chroni producentów przed nadmiernymi obowiązkami w sytuacjach, gdy przekazywanie kopii nie służy celom publicznym.

W dalszej perspektywie zostanie również wprowadzony system selektywnego wyboru filmów do archiwizacji na materiałach światłoczułych. Zgodnie z wstępnie omawianym rozwiązaniem po zakończeniu cyklu dystrybucyjno-festiwalowego (3–5 lat), niezależne grono ekspertów działających przy FINA – w którego skład wejdą przedstawiciele MKiDN i PISF, archiwiści, filmoznawcy, historycy filmu oraz reprezentanci organizacji branżowych z sektora audiowizualnego – będzie corocznie wskazywać ok. 10 pełnometrażowych filmów fabularnych oraz 5–10 filmów innych gatunków przeznaczonych do archiwizacji w postaci materiałów światłoczułych. Projektowana rada, pełniąca funkcję organu opiniotawczo-doradczego, zostanie powołana po wejściu w życie projektowanych zmian w 2026 r., na mocy zarządzenia dyrektora FINA. Kryterium wyboru stanowić będą m.in. osiągnięcia artystyczne i frekwencyjne filmów, zdobyte nagrody, obecność na festiwalach oraz ich znaczenie historyczne i kulturowe.

Przepis ust. 2 art. 30a ma na celu zapewnienie systemowego wsparcia dla działań związanych z utrzymywaniem archiwów filmowych, co jest kluczowe dla zabezpieczenia dziedzictwa kulturowego i historycznego w obszarze filmu. Wprowadzenie obowiązku zawierania porozumienia między PISF a FINA pozwoli na określenie środków finansowych, które PISF będzie przekazywał na pokrycie kosztów związanych z przygotowaniem archiwalnej kopii filmu, a także zasad współpracy dotyczących przekazywania tych środków. Przepisy te mają zapewnić precyzyjne ramy finansowe i organizacyjne przyszłej współpracy, gwarantując przejrzystość i efektywność działań instytucji kultury. Jednocześnie regulacja ta zabezpiecza polskie dziedzictwo filmowe przez utrwalenie kopii archiwalnych, co jest niezbędne dla celów edukacyjnych, badawczych oraz dla przyszłej dostępności materiałów archiwalnych.

Art. 4 (przepisy przejściowe)

Przepisy przejściowe zawarte w art. 4 przewidują stosowanie dotychczasowych regulacji do wniosków o wsparcie finansowe, o których mowa w art. 18 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, złożonych i nierozpatrzonych przed wejściem w życie nowelizacji oraz do umów już zawartych. Rozwiązanie to ma na celu ochronę zasady pewności prawa oraz zaufania obywateli do państwa. Dzięki temu wnioskodawcy, którzy rozpoczęli procedurę na podstawie dotychczasowych przepisów, będą mieli gwarancję, że ich sytuacja nie ulegnie zmianie

wskutek wejścia w życie nowych regulacji. Pozwala to uniknąć wątpliwości interpretacyjnych i zabezpiecza płynność realizacji rozpoczętych projektów.

Art. 5 (wejście w życie)

Zakłada się, że projektowana ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2027 r. Przewidziane w art. 5 *vacatio legis* umożliwia odpowiednie przygotowanie instytucji wdrażających, producentów oraz innych uczestników rynku audiowizualnego do nowych rozwiązań prawnych. Wybór początku roku budżetowego jako momentu wejścia w życie zmian zapewnia spójność z cyklem finansowania i rozliczania wydatków publicznych, co ułatwi stosowanie nowych regulacji oraz pozwoli na ich bezproblemową implementację.

III. Wyniki analizy możliwości osiągnięcia celu projektu za pomocą innych środków oraz oceny przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych, w tym oceny wpływu na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców oraz analizy zgodności projektowanych regulacji z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, z późn. zm.).

1. Analiza alternatywnych środków osiągnięcia celu

Celem projektu ustawy jest uproszczenie i doprecyzowanie procedur związanych z udzielaniem wsparcia finansowego dla produkcji audiowizualnych oraz zwiększenie płynności finansowej producentów.

W toku analizy rozważono trzy możliwe warianty działań:

Wariant 1 – utrzymanie stanu obecnego (brak zmian legislacyjnych)

Pozostawienie dotychczasowych regulacji prowadziłoby do utrzymywania się barier administracyjnych, ograniczania efektywności wydatkowania środków publicznych oraz blokowania ich przez projekty niezrealizowane. W konsekwencji spadłaby liczba beneficjentów systemu wsparcia, a realizacja celu publicznego w postaci wzmacniania polskiej branży audiowizualnej byłaby utrudniona.

Wariant 2 – działania pozalegisłacyjne (np. wytyczne, regulaminy, interpretacje)

Rozważono możliwość wprowadzenia zmian w drodze działań administracyjnych lub regulaminowych. Ze względu na charakter zmian – dotyczących terminów składania i rozpatrywania wniosków, procedur finansowych oraz obowiązków sprawozdawczych – rozwiązania te nie zapewniłyby wystarczającej mocy prawnej i stabilności. Zmiany ingerują

bowiem w obowiązki i uprawnienia podmiotów zewnętrznych, co wymaga uregulowania ustawowego.

Wariant 3 – deregulacja ustawowa (wariant przyjęty)

Wprowadzenie kompleksowych zmian w ustawie z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej, obejmujących skrócenie i ujednolicenie terminów, doprecyzowanie zasad składania wniosków, umożliwienie cesji promesy na banki oraz ograniczenie obowiązków sprawozdawczych. Wariant ten zapewnia trwałość i spójność systemu oraz realizuje zasadę proporcjonalności wynikającą z art. 12 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców.

W świetle powyższego uznano, że cele projektu ustawy nie mogłyby zostać osiągnięte w sposób równie skuteczny innymi środkami niż zmiana ustawowa.

2. Ocena przewidywanych skutków społeczno-gospodarczych

Projekt ustawy będzie miał korzystny wpływ na gospodarkę, przedsiębiorców oraz sektor kultury i audiowizualny, przy jednoczesnym neutralnym wpływie na budżet państwa.

a) Wpływ na przedsiębiorców

Poprawa płynności finansowej – umożliwienie cesji wierzytelności z promesy wsparcia na rzecz banku zwiększy dostęp producentów do finansowania produkcji.

Zwiększenie przewidywalności procedur – wprowadzenie dwóch naborów rocznie oraz terminu 40 dni na rozpatrzenie wniosku ułatwi planowanie działalności gospodarczej.

Ograniczenie kosztów administracyjnych – uproszczenie obowiązków sprawozdawczych i procedur korekty wniosku pozwoli przedsiębiorcom skoncentrować zasoby na działalności twórczej.

Zwiększenie konkurencyjności branży – bardziej elastyczny system wsparcia pozwoli na skuteczniejsze konkurowanie z krajami o podobnych systemach zachęt (Czechy, Węgry).

b) Wpływ społeczny

Wzrost zatrudnienia w sektorze kreatywnym – każda wsparta produkcja generuje średnio 200 miejsc pracy.

Rozwój kompetencji zawodowych – zwiększenie liczby produkcji sprzyja rozwojowi specjalistycznych zawodów filmowych i technicznych.

Wzmocnienie wizerunku Polski – uatrakcyjnienie systemu zachęt finansowych podnosi pozycję Polski jako miejsca realizacji międzynarodowych produkcji audiowizualnych.

c) Wpływ na finanse publiczne

Projekt jest neutralny dla budżetu państwa w krótkim okresie. W dłuższej perspektywie jest przewidywany pozytywny efekt fiskalny, wynikający z większej aktywności inwestycyjnej, wzrostu zatrudnienia i wpływów z podatków. Zmiany nie zwiększają limitu wydatków publicznych, a jedynie usprawniają ich wykorzystanie.

d) Wpływ na administrację publiczną

Projekt ustawy nie powoduje konieczności tworzenia nowych instytucji ani etatów. Wprowadzone zmiany organizacyjne poprawią efektywność działania PISF, dzięki równomiernemu rozłożeniu obciążenia pracą w ciągu roku i uproszczeniu procedur weryfikacji wniosków.

3. Analiza zgodności z przepisami ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców

Projekt pozostaje w zgodzie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, w szczególności z zasadami przyjaznej interpretacji przepisów prawa gospodarczego (art. 8), zasadą proporcjonalności i ograniczania obciążeń administracyjnych do niezbędnego minimum (art. 12), zasadą stabilności i pewności otoczenia prawnego przedsiębiorców (art. 10) oraz zasadą zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa (art. 12).

Projektowane przepisy są niezbędne dla realizacji celów publicznych, przy zachowaniu równowagi między interesem przedsiębiorców a interesem publicznym.

IV. Ograniczenie obowiązków administracyjnych wobec przedsiębiorców (art. 68 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców)

Projekt ustawy wprowadza rozwiązania mające na celu ograniczenie obowiązków administracyjnych, przy jednoczesnym zapewnieniu przejrzystości i kontroli wydatkowania środków publicznych. W szczególności: skrócono i ujednolicono terminy procedur – z 12 do 6 miesięcy, co eliminuje konieczność ponownego składania dokumentacji; wprowadzono możliwość korekty kosztorysu bez konieczności odrzucania całego wniosku; zmniejszono częstotliwość przekazywania danych frekwencyjnych przez kina; umożliwiono cesję wiarytelności na rzecz banku, co ogranicza liczbę wniosków o zaliczki; wydłużono termin

przekazania kopii filmu do archiwum z 30 do 60 dni; skrócono procedury decyzyjne w zakresie zmian planu finansowego PISF.

Zakres deregulacji jest proporcjonalny – zmniejsza biurokrację i obciążenia, przy jednoczesnym zachowaniu mechanizmów kontrolnych niezbędnych dla ochrony środków publicznych oraz zgodności z prawem Unii Europejskiej w zakresie pomocy publicznej.

V. Podsumowanie

Przyjęcie projektowanej ustawy doprowadzi do zwiększenia efektywności systemu finansowego wspierania produkcji audiowizualnej, ograniczenia kosztów i barier administracyjnych, wzmocnienia konkurencyjności sektora kreatywnego oraz zapewnienia stabilnych i przejrzystych warunków dla przedsiębiorców działających w tej branży.

Projektowane zmiany nie tylko modernizują system wsparcia dla branży filmowej, ale również wprowadzają rozwiązania zwiększające bezpieczeństwo wydatkowania środków publicznych, wspierające producentów w pozyskiwaniu finansowania i usprawniające obowiązki archiwizacyjne. Jest to krok w stronę bardziej nowoczesnej i zrównoważonej polityki kulturalnej, odpowiadającej potrzebom dynamicznie rozwijającego się sektora audiowizualnego. Nowelizacja wprowadza rozwiązania, które odpowiadają na postulaty branży, a jednocześnie wzmacniają mechanizmy kontroli i racjonalnego wydatkowania środków publicznych.

Nowe przepisy porządkują system wsparcia, pozwalając na lepsze zarządzanie środkami publicznymi, jednocześnie zmniejszając ryzyko formalnych błędów po stronie beneficjentów. Uproszczeniu i racjonalizacji ulegają także obowiązki związane z przekazywaniem danych i kopii archiwalnych. Projektowane przepisy pozwolą instytucjom publicznym na większą elastyczność – m.in. dzięki możliwości ustalenia standardów technicznych, przesuwania terminów czy nawet rezygnacji z obowiązku przekazania kopii w przypadkach szczególnych. To realne odciążenie dla producentów, zwłaszcza mniejszych, którzy często zmagają się z ograniczeniami logistycznymi lub finansowymi przy spełnianiu rozbudowanych wymagań administracyjnych.

W efekcie tych działań zostanie stworzone środowisko bardziej sprzyjające rozwojowi twórczości audiowizualnej w Polsce. System wsparcia stanie się nowocześniejszy, bardziej przewidywalny i dostępny, co wzmocni pozycję polskiego sektora audiowizualnego na rynku międzynarodowym, a jednocześnie podniesie konkurencyjność polskich firm działających w

branży. W dłuższej perspektywie zmiany te powinny przyciągnąć do Polski poważne inwestycje, zwłaszcza z zagranicy, czyniąc nasz kraj atrakcyjnym miejscem do realizacji projektów filmowych i telewizyjnych.

Wpłynie to korzystnie nie tylko na samą branżę filmową, ale również na inne dziedziny gospodarki i życia społecznego – od usług hotelarskich i transportowych, przez sektor kreatywny, po edukację filmową i promocję kultury narodowej. Deregulacja w tym obszarze jest zatem nie tylko techniczną modyfikacją przepisów, lecz także strategicznym krokiem w stronę wzmocnienia roli kultury i przemysłów kreatywnych jako ważnych filarów nowoczesnej, innowacyjnej gospodarki.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) i nie podlega notyfikacji Komisji Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga notyfikacji Komisji Europejskiej w trybie ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2026 r. poz. 500).

Zmieniana ustawa z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej stanowi program pomocy na rzecz utworów audiowizualnych w rozumieniu art. 54 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.) (dalej jako: „rozporządzenie 651/2014”), wobec czego przyjęcie projektu będzie wymagało dokonania zgłoszenia zmieniającego. Zgłoszenie zostanie dokonane w trybie art. 11 ust. 1 lit. a rozporządzenia 651/2014 w terminie 20 dni roboczych od wejścia projektu w życie. Projekt ustawy został przekazany w dniu 6 lutego 2026 r. do zaopiniowania przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który nie zgłosił uwag.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbinglej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2026 r. poz. 936) oraz zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404), projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Zgłoszeń lobbinglejowych nie odnotowano.

Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej oraz niektórych innych ustaw Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Maciej Wróbel, Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Maciej Dydo, Dyrektor Departamentu Prawa Autorskiego i Filmu e-mail: mdydo@kultura.gov.pl; tel.: +48 22 8293120 Kontakt do referenta odpowiedzialnego za opracowanie projektu Adrianna Szubielska-Malińska, Naczelnik Wydziału Prawa Filmu e-mail: aszubielska@kultura.gov.pl; tel.: +48 22 8293120	Data sporządzenia 9 lipca 2026 r. Źródło DER – deregulacja Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów UD255
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Projekt ustawy o zmianie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej oraz niektórych innych ustaw, zwany dalej „projektem ustawy”, stanowi działanie deregulacyjne będące efektem spotkań Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego ze środowiskiem filmowym, prowadzonych od grudnia 2024 r. do chwili obecnej. Ten projekt to też pierwszy etap ogłoszonego w Senacie Rzeczypospolitej Polskiej *Planu Działań na rzecz polskiej kinematografii*. Jest to wynik dialogu mający na celu uproszczenie procedur i zwalczanie negatywnych zjawisk w dziedzinie produkcji audiowizualnej. Środki dla filmowców powinny być łatwiej dostępne, pewne na kolejne lata, a obowiązki regulacyjne nie powinny być barierą do ich pozyskania. Dlatego też jako wymagające najszybszej interwencji zdiagnozowano poniższe kwestie.

Wzrost znaczenia kinematografii dla gospodarki potwierdzają dane zawarte w raporcie firmy Olsberg & SPI z 2023 r., według którego w samym 2022 r. producenci treści audiowizualnych wydali w Polsce co najmniej 2,5 miliarda złotych. Sektor ten wykazuje więc coraz większy potencjał ekonomiczny oraz zdolność do generowania miejsc pracy i wzrostu wartości dodanej w gospodarce.

Projektowane rozwiązania to w szczególności reakcja na następujące problemy:

- 1) Praktyka przyznawania wsparcia finansowego przez Polski Instytut Sztuki Filmowej, zwany dalej „PISF”, wskazuje na to, że obecnie termin na składanie wniosków o wsparcie pozwala na aplikowanie przez podmioty będące na etapie koncepcyjnym prac, przed ich faktycznym rozpoczęciem, co powoduje blokowanie części środków przez projekty, które ostatecznie nie są realizowane w danym roku i ostatecznie środki muszą zostać zwrócone i pozostają niewykorzystane. Są to zmiany wprowadzone na czas epidemii COVID-19 i do tej pory funkcjonujące, przy czym praca na planie filmowy nie jest już zaburzona przez stan epidemii.

Dane szczegółowe dotyczące skali niewykorzystania i zwrotu środków przedstawiono w poniższej tabeli:

ROK	Wysokość zwróconej dotacji w danym roku
2023	9 124 970,57 zł
2024	22 064 394,93 zł
2025	19 85 016,80 zł

Zaprezentowane dane dotyczą ostatnich trzech lat, gdyż w tych okresach są one miarodajne. W pierwszych latach obowiązywania programu przyjmowano przy rozliczeniach dotacji mechanizm wydatków niewygasających. Środki niewykorzystane w ramach dofinansowanych projektów były przeznaczane na finansowanie kolejnych projektów. W ostatnich trzech latach, w związku z wynikami kontroli pn. Finansowanie Kinematografii, przeprowadzonej przez Najwyższą Izbę Kontroli (KNO.430.4.2023)¹, z której informacja została opublikowana 9 kwietnia 2024 r., jest stosowana zasada zwrotu przez PISF do budżetu państwa środków niewykorzystanych

¹ <https://www.nik.gov.pl/plik/id,29044,vp,31877.pdf>

przez beneficjentów w ramach dofinansowanych projektów. W 2025 r. został już odnotowany zwrot środków, których beneficjent w całości nie wykorzystał na dofinansowany projekt.

Warto w tym miejscu zaznaczyć, że w roku 2025 r. do PISF złożono w ramach mechanizmu tzw. zachęt wnioski na kwotę łącznie 305 148 772,02 zł, co pokazuje skalę dysproporcji między środkami przeznaczonymi na realizację zadania, a realnym zapotrzebowaniem na środki w ramach przedmiotowego mechanizmu wsparcia produkcji audiowizualnej. Na konieczność działania w tym obszarze wskazuje Najwyższa Izba Kontroli, która we wspomnianym raporcie wskazała Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego na konieczność podjęcia działań w celu zwiększenia środków na wsparcie finansowe, z zachowaniem maksymalnych limitów określonych w art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 198), zwanej dalej „ustawą”.

Jednocześnie prowadzone przez Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego, zwane dalej „MKiDN”, konsultacje z przedstawicielami branży filmowej oraz PISF wskazują, że system zachęt audiowizualnych stałby się znacznie atrakcyjniejszy w przypadku wprowadzenia dwóch okresów rozliczeniowych, w których byłyby składane wnioski. Takie rozwiązanie pozytywnie oddziałuje na dostępność środków w okresie całego roku i pozwala na wspieranie produkcji, w przypadku których jest planowane rozpoczęcie prac w drugiej połowie roku kalendarzowego. Obecny system oparty na jednolitym naborze ciągłym znacząco premiuje produkcje rozpoczynane w pierwszej połowie roku kalendarzowego, co prowadzi do nieuzasadnionej dyskryminacji pozostałych produkcji oraz do nierównomiernej i ograniczonej dostępności środków.

- 2) Problem ograniczonej elastyczności i efektywności systemu finansowania produkcji audiowizualnych – brak możliwości wykorzystania wsparcia finansowego jako zabezpieczenia dla finansowania udzielanego przez banki, w efekcie korzystanie z pozabankowych pożyczek o niezwykle wysokim oprocentowaniu. Informacje w tym zakresie wielokrotnie były przekazywane Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego przez producentów filmowych, którzy wskazywali na oczekiwanie wprowadzenia możliwości wykorzystania środków przyznanych w ramach tzw. „zachęt” jako zabezpieczenia dla finansowania produkcji filmowych, na których produkcję przyznano wsparcie. Jednakże w tym zakresie Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego nie posiada uprawnień nadzorczych, zatem nie może dokonać kontroli takich umów, sprawdzić konkretnych ich postanowień ani też zobowiązać do okazania ich treści, wobec czego brak szczegółowych danych dotyczących rozmiarów zjawiska korzystania przez producentów audiowizualnych z pożyczek pozabankowych.
- 3) Problem nadmiernej częstotliwości obowiązku przekazywania przez przedsiębiorców informacji o frekwencji kinowej do PISF, które to dane są obecnie wykorzystywane w zakresie nieadekwatnym do bardzo wysokiej częstotliwości, w jakiej są przekazywane.
- 4) Problem nieelastycznej, niespełniającej swojego celu procedury przekazywania kopii każdego filmu, nawet telewizyjnego, przez przedsiębiorców do państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii.
- 5) Dodatkowo w 2027 r. upływa 10-letni okres, na jaki zostały określone limity wydatków będących skutkiem ustawy. Z tego względu jest konieczna nowelizacja jej art. 33 w celu zapewnienia środków na dalsze finansowanie wsparcia finansowego przyznawanego na jej podstawie.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

1. Wprowadzenie dwóch okresów rozliczeniowych

Na skutek konsultacji z PISF oraz uwzględniając uwagi płynące ze środowiska filmowego i od beneficjentów systemu zachęt, projektodawca zdecydował się na wprowadzenie dwóch okresów rozliczeniowych w roku kalendarzowym. Zgodnie z projektowanym art. 19a ustawy wnioski o wsparcie finansowe są składane i rozpatrywane w dwóch okresach rozliczeniowych, z czego pierwszy okres rozliczeniowy obejmuje okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca danego roku kalendarzowego, a drugi okres rozliczeniowy obejmuje okres od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia danego roku kalendarzowego. Podział środków na dany okres rozliczeniowy ma być ustalany w planie finansowym PISF. Środki niewykorzystane w pierwszym okresie rozliczeniowym przechodzą będą automatycznie do drugiego okresu rozliczeniowego w ramach tego samego roku budżetowego. Dodatkowo w wyniku tej zmiany dostosowano treść art. 20 ust. 1, 3, 4 oraz 6–8, jak również dodano nowy art. 20 ust. 3a. Zmiany te dotyczą procedury składania i rozpatrywania wniosków. Wydłużono termin rozpatrzenia wniosku do 40 dni, zmieniono termin, w którym wnioskodawca przedstawia na wezwanie dyrektora PISF zmodyfikowany kosztorys (nowy termin to od 7 do 14 dni) oraz wprowadzono możliwość jednorazowego przedłużenia tego terminu od 7 do 14 dni przez Dyrektora PISF. Wskazano również, że wsparcie jest przyznawane wyłącznie do wyczerpania środków przeznaczonych na wsparcie finansowe przewidzianych w planie finansowym PISF na dany okres rozliczeniowy, co zapewni dostępność środków w kolejnym okresie rozliczeniowym.

Zmiany te pozwolą na zabezpieczenie realnej puli środków dla projektów planowanych na drugą połowę roku, zwiększając przewidywalność systemu oraz jego atrakcyjność, zarówno dla krajowych jak i zagranicznych producentów. Pozwolą również na lepsze planowanie pracy przez PISF i efektywniejsze sprawdzanie wniosków oraz sprawniejsze zamykanie

spraw. Jednym z głównych problemów obecnego systemu wsparcia jest wyczerpanie się wszystkich środków przewidzianych na dany rok już 1 stycznia. Proponowane zmiany pozwolą uniknąć takiej sytuacji i pozytywnie wpłyną na dostępność środków.

Jednocześnie, zmieniając art. 20 ust. 7 ustawy, zdecydowano się na usunięcie zdania drugiego tego przepisu, zgodnie z którym w przypadku nierozpatrzenia wniosku Instytut zwraca opłatę za rozpatrzenie wniosku (w wysokości 0,05% wartości szacowanego wsparcia finansowego, o które wystąpił wnioskodawca, jednak nie więcej niż 1000 zł). Brak zwrotu opłaty przyczyni się do ograniczenia sytuacji, w których wnioskodawca składa wniosek nieprzygotowany, niepełny, w ramach próby czy bez realnej gotowości projektu. Należy przy tym podkreślić, że wniosek nierozpatrzony również generuje koszty związane z jego rejestracją, weryfikacją formalną czy obsługą systemową. Sam zwrot opłaty również generuje dodatkowe czynności techniczne po stronie PISF, w tym o charakterze księgowym. Rezygnacja z instytucji zwrotu opłaty przyczyni się więc do zwiększenia jakości wniosków i zmniejszenia ilości wniosków, które nie zostałyby rozpatrzone, ograniczenia czynności o charakterze technicznym po stronie PISF oraz przyspieszenia i usprawnienia rozpatrywania wniosków. Należy przy tym podkreślić, że wysokość opłaty należy uznać za stosunkowo niewielką (maksymalnie 1000 zł), biorąc pod uwagę, że średnie wsparcie otrzymane przez pojedynczy projekt wynosi ponad 2,3 mln zł². Wobec tego zlikwidowanie instytucji zwrotu opłaty nie będzie miało wpływu na sytuację finansową wnioskodawców.

Projekt wprowadza również przepisy regulujące przetwarzanie danych osobowych w związku z utworzeniem przez PISF listy rezerwowej wniosków o udzielenie wsparcia finansowego, w tym w szczególności ustanawia cel przetwarzania danych oraz 15-letni okres ich przechowywania.

2. Zmiana terminu na złożenie wniosku o udzielenie wsparcia finansowego

Zgodnie z art. 18 ust. 2 ustawy wniosek o wsparcie finansowe składa się niewcześniej niż 12 miesięcy przed rozpoczęciem prac, które mają być objęte wsparciem finansowym, i niepóźniej niż przed rozpoczęciem tych prac. Wnioskodawca jest zobowiązany rozpocząć prace objęte wsparciem finansowym w terminie niepóźniej niż 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku. Przepis ten otrzymał obecne brzmienie w związku z epidemią COVID-19, na podstawie art. 55 pkt 1 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568, z późn. zm.). W pierwotnym brzmieniu wniosek należało złożyć niewcześniej niż 6 miesięcy i niepóźniej niż 2 miesiące przed rozpoczęciem prac. Zmiana była uzasadniona wydłużeniem okresu zdjęciowego spowodowanego stanem epidemii, jednak zmieniony przepis funkcjonuje nadal. Jednocześnie zmiana ta spowodowała, że o wsparcie na mocy ww. ustawy występują podmioty będące na etapie koncepcyjnym prac, przed ich faktycznym rozpoczęciem. Przyznanie wsparcia na tak wczesnym etapie powoduje, że część środków jest „blokowana” przez projekty, które ostatecznie nie są realizowane w danym roku budżetowym i środki nie są wykorzystywane przed jego końcem. Tworzy się zatem sytuacja, w której nabór ciągły, będący podstawowym założeniem tej ustawy, sprowadza się do aplikowania przez projekty zarówno faktycznie rozpoczynające się jeszcze w I kwartale danego roku, jak i takie, które mogą rozpocząć się w grudniu. Finalnie środki kończą się już pierwszego dnia aplikowania.

Proponuje się zmianę polegającą na wskazaniu, że wniosek o wsparcie finansowe składa się niewcześniej niż 6 miesięcy przed rozpoczęciem prac, które mają być objęte wsparciem finansowym i niepóźniej niż w dniu poprzedzającym rozpoczęcie tych prac, a dodatkowo wnioskodawca jest zobowiązany do rozpoczęcia prac objętych wsparciem finansowym w okresie rozliczeniowym, wskazanym przez wnioskodawcę w harmonogramie produkcji audiowizualnej załączonym do wniosku o udzielenie wsparcia. Da to pewność wykorzystania środków w tym samym roku budżetowym, dla projektów realnie gotowych do prac. Zmiana wpłynie na ilość środków dostępnych w puli, bowiem aplikować będą jedynie produkcje z realnie rozpoczętymi pracami, nie zaś na etapie ich organizowania.

W związku ze zmianą do ustawy wprowadzoną w 2020 r. w związku z pandemią COVID-19, wydłużającą okres pomiędzy złożeniem wniosku a rozpoczęciem prac objętych wsparciem do 12 miesięcy, od 2021 r. wnioski o dofinansowanie mogą być składane 1 stycznia na prace realizowane przez cały rok. Powoduje to wyczerpywanie się środków w ciągu 5 minut po rozpoczęciu naborów i jednoznacznie wskazuje, że jest konieczna interwencja ustawodawcy w zapewnieniu dostępności środków możliwie przez cały rok. Wobec braku możliwości zwiększenia finansowania poszukiwano alternatywnej metody zwiększenia dostępności środków dla beneficjentów. Analiza sytuacji wskazuje, że wiele projektów, które w tym dniu aplikują, jest realnie na etapie prac zupełnie przygotowawczych, konkurując z podmiotami, które w stosunkowo krótkiej perspektywie zamierzają wejść na plan.

Zbyt długi, 12-miesięczny okres powoduje, że rośnie wartość zwrotów niewykorzystanych środków do budżetu państwa. Aplikujące projekty nie miały bowiem całkowicie zamkniętego budżetu. W 2025 r. nastąpił zwrot do budżetu środków przyznanych na dużą produkcję (przyznaną w ubiegłych latach budżetowych), która nie wykorzystwała przyznanych

² „Wpływ programu zachęt. Podsumowanie analizy i oceny wpływu programu na polską gospodarkę, rynek produkcji audiowizualnej oraz promocję wizerunku RP na świecie” KPMG, PISF, 2023 - <https://pisf.pl/wp-content/uploads/2024/02/Wplyw-Programu-Zachet-Raport-KPMG-wersja-finalna-1.pdf>

15 mln zł i faktycznie nie została zrealizowana. Dlatego tak ważne jest przyjęcie okresu krótkiego i realnego, aby wnioski dotyczyły gotowych do realizacji projektów.

Podsumowując powyższe, należy wskazać, że w obecnym stanie faktycznym podstawową niegenerującą dodatkowych kosztów metodą zwiększenia dostępności środków jest skrócenie okresu, między złożeniem wniosku a rozpoczęciem prac objętych wsparciem. W efekcie uprawnione do aplikowania będą wyłącznie podmioty, których projekty są już przygotowane do realizacji i zaczynają prace *de facto* w tym samym półroczu. Zaproponowana zmiana wynika z oceny efektywności, przy założeniu poniesienia minimalnych kosztów dla uzyskania większej dostępności środków.

3. Przelew wierzytelności wsparcia finansowego

Obecnie ustawa nie przewiduje możliwości ustanawiania zabezpieczeń na środkach zdeponowanych na kontach powierniczych jako zachęty. Proponuje się wprowadzenie takiej możliwości. Brak możliwości ustanawiania zabezpieczeń na środkach przyznanych w ramach zachęt jest wskazywany przez organizacje branżowe jako jeden z powodów uniemożliwiających uruchomienie przez banki dedykowanych rozwiązań kredytowych skierowanych do branży audiowizualnej w Polsce.

Proponuje się zmianę polegającą na wprowadzaniu możliwości dokonania przelewu wierzytelności przyszłej wsparcia finansowego na rzecz banku krajowego lub banku zagranicznego w celu zabezpieczenia wierzytelności, które wynikają z czynności bankowych w postaci kredytu, pożyczki i emisji bankowych papierów wartościowych. Przelew wierzytelności będzie mógł zostać dokonany wyłącznie w celu zabezpieczenia finansowania realizacji produkcji audiowizualnej albo usługi na rzecz produkcji audiowizualnej, na które przyznano wsparcie finansowe. Przelew wierzytelności będzie ograniczony do wysokości sumy zgromadzonej na rachunku powierniczym i będzie obejmować wyłącznie kwotę wsparcia finansowego przyznanego przez PISF. Nabywca wierzytelności ma być uprawniony do złożenia dyspozycji wypłaty środków pieniężnych z rachunku powierniczego tytułem zaspokojenia przysługujących mu wymagalnych wierzytelności w terminach i kwotach wynikających z harmonogramu umowy o wsparcie finansowe. Bank Gospodarstwa Krajowego zrealizuje dyspozycję wypłaty środków niewcześniej niż w dniu, w którym otrzyma sporządzoną w formie pisemnej informację o dokonaniu przez PISF pozytywnej weryfikacji raportu końcowego.

Przedsiębiorca, który zawarł umowę przelewu wierzytelności, będzie obowiązany poinformować o tym PISF oraz Bank Gospodarstwa Krajowego w terminie 3 dni, przekazując im równocześnie tę umowę albo jej kopię poświadczoną notarialnie. PISF prześle do Banku Gospodarstwa Krajowego informację o pozytywnej weryfikacji raportu końcowego w terminie 30 dni od dnia jej dokonania.

Planowana zmiana umożliwi zasilenie producentów dodatkową pulą środków finansowych. Należy podkreślić, że umowy cesji zabezpieczające kredyty na prefinansowanie dotacji publicznych stosowane są przez polskie banki od wielu lat w odniesieniu do dotacji z Unii Europejskiej. Są one akceptowane przez instytucje pośredniczące i dofinansowujące, takie jak: Bank Gospodarstwa Krajowego, Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości, Ministerstwo Rozwoju oraz Narodowe Centrum Badań i Rozwoju. Cesje zabezpieczają podmioty finansujące, kierując środki z dotacji publicznych bezpośrednio na spłatę kredytów finansujących realizację dotowanych projektów w okresie przed otrzymaniem dotacji.

Zgodnie z raportem „*Kondycja polskiego sektora niezależnej produkcji audiowizualnej*” przygotowanym przez Krajową Izbę Producentów Audiowizualnych we współpracy z PwC Advisory Sp. z o.o. sp. k.³ polscy producenci wskazują obecnie na brak dostępnych instrumentów finansowych umożliwiających realizację produkcji filmowej, przeznaczonych dla sektora i skonstruowanych zgodnie z jego specyfiką. Dla 84,7% producentów największą barierą rozwoju branży stanowi utrudniony dostęp do finansowania. Z kolei 79,6% respondentów doświadczyło problemów z płynnością finansową. Wpływa to negatywnie na proces realizacji produkcji filmowych w Polsce. Problemy z płynnością mogą skutkować np. koniecznością rezygnacji z innych projektów, przestojami w płatnościach bieżących faktur czy cięciami kosztów. W treści raportu oszacowano wielkość rynku zapotrzebowania na finansowanie pomostowe dla dotacji i zachęt średniorocznie minimalnie na 107,2 mln zł. Jak wskazano w treści raportu, banki w Polsce mogłyby skorzystać na finansowaniu pomostowym produkcji filmowej wspieranej przez PISF. Kredyty zabezpieczone dotacją usprawniłyby procesy produkcji filmowej, a odsetki stanowiłyby zysk dla banków.

Projektodawca wskazuje, że dokonano oceny alternatywnej możliwości wprowadzenia poręczeń i gwarancji ze środków PISF. Należy jednak podkreślić, że w takim modelu gwarancji i poręczeń dokonywano by w oparciu o środki pozyskiwane przez PISF z wpłat otrzymywanych na podstawie art. 19 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii, co mogłoby ograniczyć możliwości finansowania dotacji z PISF na podstawie Programów Operacyjnych PISF tworzonych w oparciu o ustawę z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii. Dodatkowo, w efekcie przyjęcia takiego założenia, środkami wpłacanymi przez podmioty działające na rynku kinematografii (m.in. kina czy VOD) poręczano by środki budżetowe.

Obecnie MKiDN prowadzi prace analityczne nad możliwością wprowadzenia poręczeń w odniesieniu do modelu dofinansowania selektywnego dokonywanego w oparciu o ustawę z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii, przy czym

³ „Kondycja polskiego sektora niezależnej produkcji audiowizualnej. Szansa rozwoju dzięki współpracy z sektorem bankowym.” KIPA, PwC, 2023 - https://kipa.pl/wp-content/uploads/2023/11/Raport_KIPA_PL_27.11.2023.pdf

mechanizm działający na podstawie tej ustawy został notyfikowany Komisji Europejskiej, dlatego też wszelkie zmiany związane z tym dofinansowaniem wymagają dużej ostrożności. Natomiast program „zachęt” wprowadzonych ustawą został notyfikowany w oparciu o rozporządzenie Komisji UE nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznające niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.), zwane dalej „rozporządzeniem Komisji UE nr 651/2014”, dlatego też wprowadzenie w nim zmian jest technicznie łatwiejsze.

Projektodawca dokonał wstępnej analizy kwestii pomocy publicznej, a projekt został przekazany w toku prac legislacyjnych, w dniu 6 lutego 2026 r., do zaopiniowania przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który nie zgłosił uwag. Należy jednak podkreślić, że wprowadzone mechanizmy nie będą generować nowych środków dla beneficjentów ponad te, które zostały już zgłoszone Komisji Europejskiej jako program pomocowy.

Projektodawca dokonał również oceny zgodności proponowanego rozwiązania z przepisami ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Należy wskazać, że mechanika systemu „zachęt” jest szczególna. Środki są deponowane w Banku Gospodarstwa Krajowego, ale podejmowane dopiero po audycie i weryfikacji raportu końcowego. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy PISF wypłaca bowiem wsparcie finansowe po zawarciu umowy o wsparcie finansowe na powierniczy rachunek bankowy zarządzany przez PISF i wyodrębniony wyłącznie dla operacji finansowych związanych ze wsparciem finansowym w Banku Gospodarstwa Krajowego. Przedsiębiorca, któremu przyznano wsparcie finansowe, może podjąć środki zgromadzone na rachunku powierniczym po dokonaniu przez PISF pozytywnej weryfikacji raportu końcowego, co wynika wprost z przepisów ustawy. Co istotne przed weryfikacją raportu przez PISF zgodnie z ustawą obowiązkowa jest opinia ekonomiczno-finansowa przygotowywana przez firmę audytorską. W świetle finansów publicznych przelewanie środków na rachunek Banku Gospodarstwa Krajowego jest kwalifikowane jako ich wydatkowanie. Dlatego też nie ma sprzeczności z zasadą roczności budżetu, bowiem środki czekają na podjęcie w Banku Gospodarstwa Krajowego.

4. Zmiany dotyczące raportowania przez podmioty prowadzące kina

Ustawa z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii określa, że podmiot prowadzący kino przekazuje PISF dane dzienne o liczbie widzów, liczbie sprzedanych biletów i zaakceptowanych znakach legitymacyjnych oraz przychodach z tytułu sprzedaży biletów w odniesieniu do każdego filmu wyświetlanego w danym dniu, a dane te są przekazywane dwa razy w tygodniu: w pierwszym dniu, który nie jest dniem wolnym od pracy, następującym po każdej niedzieli – za piątek, sobotę i niedzielę, oraz w dniu, który nie jest dniem wolnym od pracy, poprzedzającym każdą sobotę – za poniedziałek, wtorek, środę i czwartek. Ponadto ww. podmiot przekazuje PISF miesięczne dane o przychodach z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinach w pierwszym dniu miesiąca, który nie jest dniem wolnym od pracy, następującym po miesiącu, którego dotyczą. Tak wysoka intensywność przekazywania danych jest nieuzasadniona i dezorganizuje pracę kin oraz rodzi podwyższone ryzyko błędów przy przekazywaniu danych.

Proponuje się zmiany, polegające na ustaleniu terminów przekazywania danych do PISF z mniejszą częstotliwością, w tym:

- 1) dane dzienne o liczbie widzów, liczbie sprzedanych biletów i zaakceptowanych znakach legitymacyjnych oraz przychodach z tytułu sprzedaży biletów w odniesieniu do każdego filmu wyświetlanego w danym dniu, mają być przekazywane raz w tygodniu, w pierwszym dniu, który nie jest dniem wolnym od pracy, następującym po każdej niedzieli;
- 2) miesięczne dane o przychodach z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinach mają być przekazywane w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, którego dotyczą.

Obecna bardzo wysoka intensywność przekazywania danych nie ma, co do zasady, przełożenia na ich bieżące wykorzystywanie przez PISF i może zostać zmniejszona, co pozytywnie wpłynie na funkcjonowanie kin. Proponowana zmiana zapewni zatem racjonalizację obowiązków informacyjnych realizowanych przez przedsiębiorców prowadzących kina.

Należy podkreślić, że zmiana wpływu częstotliwości przekazywania danych do PISF przez podmioty prowadzące kina nie wpłynie na realizację przez PISF zadania w zakresie prowadzenia badań i analiz oraz zdolność PISF do weryfikacji wysokości wpłat podmiotów prowadzących kina na rzecz PISF z tytułu przychodów uzyskanych w związku z wyświetlaniem filmów i reklam. Obecnie, w zależności od liczby sobót i niedziel w miesiącu, dane są przekazywane 8-10 razy w każdym miesiącu. Projektowane zmiany zakładają, że dane te będą przekazywane 4-5 razy w każdym miesiącu. W ocenie Projektodawcy będzie to wystarczające do realizacji przez PISF zadań. Należy podkreślić, że zmiana ta została skonsultowana z PISF, który nie zgłosił w tym zakresie zastrzeżeń.

5. Zmiany dotyczące przekazywania kopii filmu

W obowiązującym stanie prawnym producent filmu przekazuje nieodpłatnie państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii (obecnie FilMOTEKA Narodowa – Instytut Audiowizualny), jeden egzemplarz nieeksploatowanej kopii każdego wyprodukowanego filmu oraz materiały dokumentacyjne związane z produkcją filmu, w szczególności scenariusz, listę montażową i

dialogową, fotosy, plakaty, listę napisów i materiały reklamowe – w terminie 30 dni po zakończeniu produkcji, nie później jednak niż w dniu rozpoczęcia dystrybucji filmu (art. 30 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii). Zgodnie zaś z art. 6 ustawy z dnia 7 listopada 1996 r. o obowiązkowych egzemplarzach bibliotecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 545), producent przekazuje FilMOTECE Narodowej – Instytutowi Audiowizualnemu, zwanemu dalej „FINA”, po jednym egzemplarzu kopii filmu kinowego i telewizyjnego. Obowiązek ten ciąży zatem na producencie filmu a kopia ma być przekazana w najwyższym możliwym standardzie. W praktyce jest przekazywana jedna kopia filmu, w wysokim standardzie kopii światłoczułej. Koszt wykonania tej kopii jest bardzo wysoki i uciążliwy dla producentów, co powoduje że niektórzy z nich uchylają się od obowiązku przekazania kopii obowiązkowej – projektowana zmiana pozwoli uniknąć tego typu sytuacji.

Projekt ustawy wydłuża termin na przekazanie przez producenta filmu do FINA nieeksploatowanej kopii filmu wraz z materiałami dokumentacyjnymi związanymi z jego produkcją do 60 dni od zakończenia jego produkcji – poprzednio termin ten wynosił 30 dni od zakończenia produkcji, jednak nie później niż dzień od rozpoczęcia dystrybucji filmu. Wydłużenie terminu pozwoli na skuteczniejsze wykonanie obowiązku przez producenta.

Zgodnie z projektem ustawy na wniosek producenta filmu dyrektor państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii wskazuje standard w jakim jest przekazywana kopia filmu. Wniosek ten producent składa w terminie 30 dni po zakończeniu produkcji filmu, jednak nie później niż w dniu rozpoczęcia jego dystrybucji. Należy podkreślić, że regulacja ta pozostaje spójna z art. 28 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii, zgodnie z którym do zadań państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii należy wypracowywanie metodologii archiwizacji filmów polskich i polskiej dokumentacji historyczno-filmowej. Jest to jednocześnie ta sama instytucja, której ustawowym obowiązkiem jest wypracowywanie metodologii archiwizacji filmów polskich i polskiej dokumentacji historyczno-filmowej. Pierwotnym celem przekazywania ww. kopii filmu jest bowiem jej archiwizacja. Dlatego też, uwzględniając zadania instytucji, będzie możliwa przy udziale jej ekspertów klasyfikacja archiwalna sposobu przechowywania kopii filmów. Nie każdy bowiem film wymaga wieczystego przechowywania. Ta praktyka gradacji czasu przechowywania dokumentacji jest stosowana w archiwistyce od lat. Oczywiście nie zakłada to automatycznego, krótkoterminowego przechowywania filmów, ale np. przechowywanie danej kopii przez okres 100 lat i wówczas ponowną ocenę danego filmu.

Dodatkowo państwowa instytucja kultury wyspecjalizowana w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii może pokryć, w całości lub w części, koszty związane z przygotowaniem archiwalnej kopii filmu, w przypadku gdy dystrybucja filmu zakończyła się a film ma szczególne znaczenie dla kultury i jest to uzasadnione dla ochrony dziedzictwa narodowego w dziedzinie kinematografii. Rozstrzygnięcia w tym zakresie nie będą arbitralne a w FINA jest planowane powołanie zespołu, który będzie zajmował się tymi kwestiami. Obecne przepisy nie przyznają jej bowiem wprost kompetencji do dokonania samodzielnej archiwizacji kopii filmu a tym samym nie pozwalają na dokonanie takiego wydatku.

Wnioski w zakresie określenia standardu przekazywania kopii filmu oraz pokrycia kosztów związanych z przygotowaniem archiwalnej kopii filmu będą rozpatrywane przez FINA w ramach określonych przez nią procedur. Roczna liczba wniosków nie jest możliwa do dokładnego oszacowania, jednak zakłada się, że nie przekroczy ona 262 – jest to liczba wyprodukowanych w Polsce w 2024 r. filmów zgodnie z danymi zawartymi w informacji sygnałnej GUS – *Kinematografia w 2024 r.*⁴

Należy podkreślić, że nie każdy film, w szczególności telewizyjny (przechowywany co do zasady na nośniku cyfrowym), wymaga w praktyce interpretacyjnej kopii wykonywanej w kosztownym standardzie kopii światłoczułej. W wielu przypadkach jest wystarczające wykonanie kopii cyfrowej w wysokiej rozdzielczości. Zmiana pozwoli ograniczyć producentom filmowym koszty związane z produkcją filmową dotyczące sporządzania kopii obowiązkowej. Jednocześnie uelastycznienie regulacji zmniejszy skalę unikania przez producentów wykonywania obowiązku w zakresie przekazywania kopii.

Projekt ustawy tworzy również podstawę prawną dla przekazania PISF na rzecz FINA, na mocy zawieranego przez nie porozumienia, środków na pokrycie kosztów związanych z przygotowaniem archiwalnej kopii filmu. Porozumienie to jest zawierane przez PISF w ramach realizacji jego zadania ustawowego – wspierania utrzymania archiwów filmowych. Porozumienie to ma określać wysokość przekazanych środków oraz zasady współpracy z tym związane.

6. Nowelizacja art. 33 ustawy

Dodatkowo w związku ze zbliżającym się upływem 10-letniego okresu, na jaki zostały określone limity wydatków będących skutkiem ustawy, konieczna jest nowelizacja jej art. 33, w celu zapewnienia środków na dalsze finansowanie wsparcia finansowego przyznawanego na jej podstawie. Projekt ustawy ustanawia maksymalny limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem ww. ustawy na kolejne okresy – od 2028 r. do 2037 r. Jednocześnie utrzymano minimalny limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy na obecnym poziomie 100 mln zł rocznie. Należy podkreślić, że w

⁴ <https://stat.gov.pl/obszary-tematyczne/kultura-turystyka-sport/kultura/kinematografia-w-2024-r-,22,6.html>

typowym cyklu powstawania produkcji audiowizualnej pierwsze przygotowania do produkcji, jej planowanie, poszukiwanie partnerów, koproducentów, inwestorów rozpoczyna się już na 2–3 lata przed wejściem w etap właściwej produkcji. Z tego względu ustalenie limitu wydatków na kolejne lata jest uzasadnione, gdyż przedsiębiorcy zamierzający rozpocząć prace z zakresu produkcji filmowej po 2027 r. już teraz powinni mieć dostęp do informacji co do tego, czy finansowanie zachęt będzie zapewnione, a w konsekwencji, czy będą oni mogli ubiegać się o wsparcie finansowe dla swoich projektów.

Zmieniana ustawa stanowi program pomocy na rzecz utworów audiowizualnych w rozumieniu art. 54 rozporządzenia Komisji UE nr 651/2014. Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. aa tego rozporządzenia, ma ono zastosowanie do programów pomocy na rzecz utworów audiowizualnych, które nie przekraczają kwoty 55 mln euro rocznie. Z tego względu jest uzasadnione ustalenie limitu wydatków na kolejne roczne okresy na stałym poziomie 230 mln zł, co odpowiada ok. 55 mln euro. Obowiązujące dotychczas limity wydatków wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy nie zostały osiągnięte w okresie obowiązywania ustawy, a coroczna kwota przeznaczona na ten cel z budżetu państwa to ok. 108 mln zł, wobec czego ustalony na kolejne okresy limit należy uznać za odpowiedni.

Zmieniana ustawa z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej stanowi program pomocy na rzecz utworów audiowizualnych w rozumieniu rozporządzenia Komisji UE nr 651/2014, wobec czego przyjęcie projektu będzie wymagało dokonania zgłoszenia zmieniającego. Zgłoszenie zostanie dokonane w trybie art. 11 ust. 1 lit. a rozporządzenia 651/2014 w terminie 20 dni roboczych od wejścia projektu w życie. Projekt ww. zgłoszenia stanowi załącznik do niniejszego dokumentu. Projekt ustawy został przekazany w dniu 6 lutego 2026 r. do zaopiniowania przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, który nie zgłosił uwag.

Projektowana ustawa ma wejść w życie z dniem 1 stycznia 2027 r.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 projektu ustawy do wniosków o przyznanie wsparcia finansowego na produkcję audiowizualną albo świadczenie usługi na rzecz produkcji audiowizualnej utworów audiowizualnych określonych w art. 18 ust. 1 ustawy złożonych i nierozpatrzonej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie z art. 4 ust. 2 projektu ustawy do obowiązujących w dniu wejścia w życie umów o przyznanie wsparcia finansowego na produkcję audiowizualną albo świadczenie usługi na rzecz produkcji audiowizualnej utworów audiowizualnych, określonych w art. 22 ust. 1 ustawy, zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Obecnie kraje konkurują systemami zachęt, wsparcia, odliczeń podatkowych czy dotacji. W odniesieniu do poszczególnych zidentyfikowanych problemów:

Niewłaściwe wykorzystanie środków publicznych i fikcyjne lub znacznie opóźnione produkcje, które formalnie deklarują działania w celu uzyskania środków

- Francja: CNC (Centre National du Cinéma) stosuje system tzw. *aides automatiques* i *aides sélectives*, gdzie wypłata środków jest uzależniona od postępu projektu i spełnienia konkretnych etapów produkcji (tzw. system *milestones*)⁵.
- Niemcy: Instytucje regionalne (np. FFF Bayern) i krajowe (FFA) wdrażają mechanizm *cost reportingu* i *audytu wydatków*. Finansowanie dzielone jest na transze uzależnione od przedstawienia faktur i dowodów wykonania⁶.
- Wielka Brytania: British Film Institute (BFI) wymaga szczegółowych harmonogramów i raportów postępów, a także stosuje system tzw. *completion guarantees* – gwarancji ukończenia produkcji⁷.

Niska efektywność systemu finansowania i brak możliwości wykorzystania przyszłych wypłat (np. ulg podatkowych lub dotacji) jako zabezpieczenia kredytowego

- Irlandia: Sekcja 481 – ulga podatkowa, która może być wypłacona jako zaliczka i wykorzystywana jako zabezpieczenie kredytowe w bankach⁸.
- Belgia: System *Tax Shelter*, w którym producenci mogą korzystać z funduszy inwestycyjnych opartych na przyszłych ulgach, co pozwala im na wcześniejsze finansowanie projektu⁹.
- Hiszpania: Wdrożono instrumenty tzw. *gap financing*, w których banki akceptują przyszłe wypłaty z instytucji publicznych jako formę zabezpieczenia pożyczki¹⁰.

Nieskuteczny system przekazywania informacji o frekwencji kinowej

⁵ <https://www.senat.fr/rap/r02-276/r02-27617.html>

⁶ <https://www.ffa.de/verwendung-fuer-hersteller-programmguellender-filme.html>

⁷ <https://www.bfi.org.uk/get-funding-support/create-films-tv-or-new-formats-storytelling/discovery-impact-feature-funding/applying-bfi-national-lottery-discovery-feature-funding>

⁸ <https://www.revenue.ie/en/companies-and-charities/reliefs-and-exemptions/film-relief/index.aspx>

⁹ https://screenflanders.be/en/other-incentives/tax-shelter/?utm_source=chatgpt.com

¹⁰ https://www.creasgr.com/en/otra-industria-cultural?utm_source=chatgpt.com

- Skandynawia (Szwecja, Dania): Automatyczne systemy raportowania sprzedaży biletów zintegrowane z bazami danych instytucji filmowych. Kina są zobowiązane do codziennego przekazywania danych¹¹.

Niewystarczająca ochrona dziedzictwa kulturowego i brak nowoczesnej archiwizacji

- Holandia: Nederlands Instituut voor Beeld en Geluid prowadzi kompleksową cyfryzację zbiorów audiowizualnych i wdrożyło systemy długoterminowego przechowywania danych zgodnie ze standardami OAIS¹².
- Estonia: Program narodowy „Digital Memory” wspiera archiwizację materiałów cyfrowych z użyciem AI i automatycznego opisu metadanych¹³.

Adaptacja powyższych praktyk z krajów UE/OECD, z uwzględnieniem lokalnej specyfiki, pozwoli zwiększyć efektywność systemu wsparcia dla produkcji audiowizualnych oraz poprawić transparentność i ochronę interesu publicznego.

W krajach o porównywalnym do Polski poziomie kosztów pracy i cen, to jest na Węgrzech, w Czechach i na Litwie, systemy wsparcia produkcji audiowizualnej kształtują się następująco:

- na Węgrzech system wsparcia produkcji filmowej opiera się na zwrocie 30% kwalifikowanych wydatków produkcyjnych, przy czym można wliczyć także część kosztów poniesionych poza krajem, co zwiększa efektywną korzyść. Ulga ma charakter cash refund lub post-financing i jest wypłacana po zatwierdzeniu wydatków przez Hungarian National Film Institute (NFI) przez mechanizm „Collection Account”. Program obejmuje filmy fabularne, animacje, dokumenty, seriale i produkcje telewizyjne, z wyłączeniem reklam, reality shows i treści pornograficznych. Nie ma minimalnych wymagań budżetowych, choć obowiązują limity dla niektórych kategorii kosztów, a cały system funkcjonuje w ramach rocznego budżetu zarządzanego przez NFI. (Źródła: NFI, Andersen Hungary, HeroSquared);

- w Czechach podstawową formą wsparcia jest zwrot 25% kwalifikowanych wydatków, z możliwością zwiększenia do 35% dla projektów animowanych lub cyfrowych. Maksymalna kwota wsparcia na projekt wynosi obecnie 450 mln CZK, a roczny budżet programu wynosi około 1,6 mld CZK. System działa w trybie „rolling basis”, co umożliwia składanie wniosków przez cały rok. Czechy są atrakcyjnym miejscem dla produkcji międzynarodowych, współpracując z partnerami z USA, Wielkiej Brytanii i Niemiec, i realizując m.in. takie projekty jak „Blade Runner” czy „Fundacja”. (Źródło: Czech Film Commission);

- na Litwie wsparcie w formie zwrotu lub ulgi podatkowej sięga 30% kwalifikowanych kosztów produkcji, realizowanej przez prywatnego inwestora. Program obejmuje różne rodzaje produkcji, w tym filmy fabularne, dramaty telewizyjne, dokumenty i animacje, przy czym jest wymagana współpraca z lokalną firmą produkcyjną, która składa wniosek. Minimalne wydatki kwalifikowane wynoszą 43 000 euro, co najmniej 80% kosztów musi być poniesione w kraju, a produkcja powinna trwać minimum trzy dni zdjęciowe. Film musi spełniać kryteria kulturowe, a przynajmniej 51% ekipy to obywatele Litwy lub krajów EOG. Niektóre koszty, takie jak rozwój scenariusza, promocja, dystrybucja czy podróże poza Litwę, nie kwalifikują się do programu, podobnie jak honoraria aktorów przekraczające 4% kosztów produkcji. Maksymalna kwota wsparcia nie może przekroczyć 30% kosztów produkcji. W 2024 r. system finansowo objął około 67 projektów krajowych, 10 koprodukcji i 12 projektów zagranicznych, przy wykorzystaniu środków rzędu 18,1 mln euro (źródło: informacje rządowe Litwy).

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Podmioty działające w zakresie produkcji audiowizualnej	13 648 podmiotów	GUS – PKD 59.11	Poszerzenie możliwości współpracy z bankami – możliwość zawierania umów przelewu wierzytelności w celu zabezpieczenia finansowania realizacji produkcji audiowizualnej albo usługi na rzecz produkcji audiowizualnej, na które przyznano wsparcie finansowe. Uelastycznienie obowiązków dotyczących przekazywania kopii filmu państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii. Kontynuacja wpływu ustawy – zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami, wzmocnienie pozycji MŚP, w tym konkurencyjności na rynku międzynarodowym, otwarcie rynku oraz

¹¹ <https://www.dst.dk/en/Statistik/dokumentation/documentationofstatistics/cinemas-and-films>

¹² https://www.beeldengeluid.nl/kennis/projecten/beelden-voor-de-toekomst?utm_source=chatgpt.com

¹³ https://ifacca.org/news/2024/06/18/last-year-42-cultural-heritage-stored-memory-insti/?utm_source=chatgpt.com

			transfer wiedzy i umiejętności, kreowanie nowych miejsc pracy.
Podmioty działające w zakresie postprodukcji	2617 podmiotów	GUS – PKD 59.12 Z	Poszerzenie możliwości współpracy z producentami filmowymi – możliwość zawierania umów przelewu wierzytelności w celu zabezpieczenia finansowania realizacji produkcji audiowizualnej albo usługi na rzecz produkcji audiowizualnej, na które przyznano wsparcie finansowe. Kontynuacja wpływu ustawy – zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami, wzmocnienie pozycji MŚP, otwarcie rynku i transfer wiedzy i umiejętności, zwiększony dostęp do najnowszych technologii i innowacji związanych z produkcją audiowizualną, kreowanie nowych miejsc pracy.
Podmioty działające w zakresie dystrybucji	364 podmiotów	GUS – PKD 59.13 Z	Kontynuacja wpływu ustawy – zwiększenie obrotów, w tym przychodów, powiększenie katalogu tytułów utworów, wzmocnienie polskich podmiotów względem podmiotów zagranicznych.
Podmioty działające w zakresie projekcji filmów	375	Dane PISF – boxoffice.pisf.pl	Zmniejszenie obowiązków w zakresie raportowania danych do PISF. Kontynuacja wpływu ustawy – zwiększenie obrotów, w tym przychodów, powiększenie katalogu tytułów utworów.
Dostawcy usług bezpośrednio związanych z planem zdjęciowym (rzemiosła specjalistyczne, oświetlenie, sprzęt kamerowy, grafika)	Ok. 500 (dane szacunkowe)	Dane własne	Kontynuacja wpływu ustawy – zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami, wzmocnienie pozycji MSP, dalszy rozwój rzemiosł niszowych, otwarcie rynku i transfer wiedzy i umiejętności, zwiększony dostęp do najnowszych technologii i innowacji związanych z produkcją audiowizualną, kreowanie nowych miejsc pracy.
Poddostawcy usług związani pośrednio z produkcją audiowizualną (usługi okołofilmowe: materiały do scenografii, usługi noclegowe, usługi gastronomiczne, logistyka, tłumacze, księgowi)	Trudno oszacować		Kontynuacja wpływu ustawy – zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami, wzmocnienie pozycji MŚP, kreowanie nowych miejsc pracy, wzmocnienie rozwoju nowych usług – turystyka filmowa.
Odbiorcy utworów audiowizualnych	Trudno oszacować		Kontynuacja wpływu ustawy – dostęp do szerszego katalogu tytułów, zwiększona turystyka filmowa, kreowanie nawyków uczestniczenia w kulturze i zapewnienie szerszego dostępu do utworów audiowizualnych o zasadniczym znaczeniu społeczno-narodowym, wzmocnienie polskiej tożsamości kulturowej.
Banki	570	Dane Komisji Nadzoru Finansowego aktualne na koniec kwietnia 2025 r.	Poszerzenie możliwości współpracy z producentami filmowymi – możliwość zawierania umów przelewu wierzytelności w celu zabezpieczenia finansowania realizacji produkcji audiowizualnej albo usługi na rzecz produkcji audiowizualnej, na które przyznano wsparcie finansowe.

PISF	1	Dane własne	Konieczność dostosowania się do zmieniających regulacji w związku z udzielaniem wsparcia finansowego w trybie ustawy.
FINA	1	Dane własne	Konieczność dostosowania się do zmieniających regulacji w związku z przekazywaniem przez producentów kopii filmu.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Wśród zaproszonych do konsultacji publicznych projektu ustawy znalazły się:

1. Bank Gospodarstwa Krajowego
2. EC1 Łódź - Miasto Kultury w Łodzi
3. Europejskie Centrum Filmowe CAMERIMAGE
4. Filмотека Narodowa - Instytut Audiowizualny
5. Gildia Montażu i Postprodukcji
6. Gildia Polskich Reżyserów i Reżyserów Obsady
7. Inicjatywa Kobiety Filmu
8. Kino Świat sp. z o.o.
9. Komisja Nadzoru Finansowego
10. Krajowa Izba Gospodarcza
11. Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych
12. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji
13. Krakowski Klaster Filmowy
14. Polska Akademia Filmowa
15. Polska Gildia Producentów
16. Polska Izba Radiodifuzji Cyfrowej
17. Polski Instytut Sztuki Filmowej
18. Polskie Stowarzyszenie Montażystów
19. Polskie Stowarzyszenie Nowe Kina
20. Stowarzyszenie Autorów i Auterek Zdjęć Filmowych PSC
21. Stowarzyszenie Autorów ZAiKS
22. Stowarzyszenie Autorów Zdjęć Filmowych PSC
23. Stowarzyszenie Dystrybutorów Filmowych
24. Stowarzyszenie Filmowców Polskich
25. Stowarzyszenie Kin Studyjnych
26. Stowarzyszenie Kina Polskie
27. Stowarzyszenie Kobiety Filmu
28. Stowarzyszenie Kreatywna Polska
29. Stowarzyszenie Polska Gildia Producentów
30. Stowarzyszenie Postproducentów Polskich
31. Stowarzyszenie Producentów Polskiej Animacji
32. Stowarzyszenie Twórczyń Filmowych
33. Studio Filmów Rysunkowych
34. Wytwórnia Filmów Dokumentalnych i Fabularnych
35. Wytwórnia Filmów Fabularnych
36. Związek Autorów i Producentów Audiowizualnych ZAPA
37. Związek Banków Polskich
38. Związek Pracodawców Prywatnych Mediów [Konfederacja Lewiatan]
39. Związek Producentów Audio-Video ZPAV
40. Związek Zawodowy Filmowców
41. Związek Zawodowy Polskich Reżyserów Dokumentalnych - Gildia Polskich Reżyserów Dokumentalnych
42. Związek Zawodowy Reżyserów Polskich - Gildia Reżyserów Polskich
43. Związek Zawodowy Scenarzystów Polskich - Gildia Scenarzystów Polskich

Wyniki konsultacji publicznych zostały omówione po ich zakończeniu w raporcie z konsultacji publicznych, stanowiącym załącznik do niniejszego dokumentu.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2026 r. poz. 936) projekt ustawy został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny”. Zgłoszeń lobbingsowych nie odnotowano. Projekt został również przekazany w dniu 6 lutego 2026 r. do zaopiniowania przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych, którzy nie zgłosili uwag.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2026 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)

Dochody ogółem	0	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	1,5
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	1,5
- Polski Instytut Sztuki Filmowej	0	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	1,5
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	1,5
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	1,5
- Polski Instytut Sztuki Filmowej	0	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	0,15	1,5
Źródła finansowania	część 24 budżetu państwa – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projekt ustawy ustanawia <u>maksymalny</u> limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem stosowania ustawy przez kolejne okresy – od 2028 r. do 2037 r. na kwotę 230 mln zł w każdym roku. Jednocześnie utrzymano minimalny limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy na obecnym poziomie 100 mln zł rocznie. Należy podkreślić, że ustawa stanowi program pomocy na rzecz utworów audiowizualnych w rozumieniu art. 54 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014. Zgodnie z art. 4 ust. 1 lit. aa tego rozporządzenia ma ono zastosowanie do programów pomocy na rzecz utworów audiowizualnych, które nie przekraczają kwoty 55 mln euro rocznie. Z tego względu jest uzasadnione ustalenie limitu wydatków na kolejne okresy na stałym poziomie 230 mln zł, co odpowiada ok. 55 mln euro. Obowiązujące dotychczas limity wydatków wynikające z art. 33 ust. 1 ustawy nie zostały osiągnięte w okresie obowiązywania ustawy, a coroczna kwota przeznaczona na ten cel z budżetu państwa to ok. 108 mln zł, wobec czego ustalone na kolejne okresy limity należy uznać za odpowiednie. Przyjęcie nowego limitu wydatków nie spowoduje dodatkowych skutków finansowych dla sektora finansów publicznych związanych z projektem, gdyż zostały już one ujęte w części 24 budżetu państwa – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, jako kwota 108 mln zł przeznaczona w każdym roku na realizację programu ustanowionego ustawą z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej. W pozostałym zakresie limit 230 mln zł rocznie ma charakter fakultatywny, wobec czego nie stanowi on rzeczywistego wpływu na budżet państwa. Wejście w życie projektu ustawy nie spowoduje uszczuplenia cz. 24 budżetu państwa o kwoty przeznaczane na realizację programu „zachęt” audiowizualnych, gdyż zostały one już uwzględnione w tej części. Dotychczasowe środki przeznaczane na realizację zadania i sposób jego finansowania zostają więc utrzymane w okresie do 2037 r. Jednocześnie, niezależnie od wydatków zakładanych w związku z wejściem w życie projektowanej ustawy, należy podkreślić, że funkcjonowanie ustawy pozytywnie wpływa na polską gospodarkę, co uzasadnia jego dalsze finansowanie. W szczególności zgodnie raportem „<i>Wpływ programu zachęt</i>” przygotowanym przez KPMG Advisory Sp. z o.o. sp. k. we współpracy z PISF¹⁴ produkcje objęte wsparciem przyczyniły się do wygenerowania ponad 2 mld zł wartości dodanej brutto dla gospodarki. Zgodnie z ww. raportem, o możliwości podjęcia współpracy w danym państwie decydują korzyści finansowe, dzięki którym produkcja ma możliwość uzyskania zwrotu części angażowanych środków. Istotnym elementem jest wysokość budżetu filmu, co przy porównywalnym poziomie cen w krajach takich jak Polska, Czechy, Węgry czy Litwa powoduje, że zyskują te kraje, w których poziom dofinansowania jest najkorzystniejszy. Obecnie większość krajów europejskich oferuje różnego rodzaju systemy wsparcia dla branży audiowizualnej, tak więc											

¹⁴ „Wpływ programu zachęt. Podsumowanie analizy i oceny wpływu programu na polską gospodarkę, rynek produkcji audiowizualnej oraz promocję wizerunku RP na świecie” KPMG, PISF, 2023 - <https://pisf.pl/wp-content/uploads/2024/02/Wplyw-Programu-Zachet-Raport-KPMG-wersja-finalna-1.pdf>

producenci przyznają, że zachęty stanowią istotny czynnik wyboru lokalizacji dla realizacji produkcji, wymiennie wspierając ich finansowanie. Należy więc uznać, że bez systemu zachęt znaczna część produkcji realizowanych w Polsce zostałaby, ze stratą dla polskiej gospodarki, przeniesiona do Czech, Węgier czy na Litwę.

Ze względu na to, że brak danych pozwalających na jednoznaczne wskazanie kwot będących bezpośrednim dochodem budżetu państwa, nie zostało to uwzględnione w tabeli powyżej, przy czym stosowne informacje zamieszczono w sekcji 7 OSR – Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe.

Projektowany maksymalny próg wydatków jest przy tym znacznie niższy, niż progi określone w obecnie obowiązującym art. 33 ust 1 pkt 6–10 ustawy, który zakłada wysokość limitów w latach 2023–2027 na 232,614 mln – 265,762 mln zł. Określenie nowego maksymalnego limitu wydatków nie przesądza o automatycznym zwiększeniu budżetu dysponenta o te kwoty oraz ma na celu działanie wspomagające ograniczenie wzrostu wydatków planowanych w dalszym ciągu zgodnie z przyjętymi przez Radę Ministrów założeniami do projektu budżetu państwa na dany rok budżetowy. Biorąc pod uwagę dane historyczne, realne środki przeznaczane na wsparcie finansowe wynikające z ustawy w ostatnich 5 latach to ok. 108 mln zł rocznie, (co uwzględnia rok 2019, w którym wsparcie było znacznie niższe, na poziomie ok. 50 mln zł). Co do zasady, biorąc pod uwagę charakter mechanizmu limitu wydatków oraz realne kwoty przeznaczane na wsparcie w ubiegłych latach, projekt nie spowoduje corocznego podwyższenia faktycznych wydatków budżetowych na wsparcie produkcji audiowizualnej. Kwota oszacowana w OSR stanowi zatem maksymalny ale jednocześnie realny pułap wsparcia.

Należy przy tym podkreślić, że określenie nowego maksymalnego limitu wydatków nie przesądza o automatycznym zwiększeniu budżetu dysponenta o te kwoty oraz ma na celu działanie wspomagające ograniczenie wzrostu wydatków planowanych w dalszym ciągu zgodnie z przyjętymi przez Radę Ministrów założeniami do projektu budżetu państwa na dany rok budżetowy. Należy jednak wskazać, że obecne możliwości finansowe budżetu części 24 – kultura i ochrona dziedzictwa narodowego w zakresie przyznawania dotacji celowej dla PISF z przeznaczeniem na udzielanie dofinansowań są na poziomie 108 mln zł rocznie.

Warto podkreślić jednak, że w 2025 r. złożono wnioski na kwotę 305 148 772,02 zł, co pokazuje skalę dysproporcji między środkami przeznaczonymi na zadanie a realnym zapotrzebowaniem.

Poniżej tabelaryczne zestawienie wysokości zapotrzebowania w ostatnich latach przygotowane przez PISF.

ALOKACJA ŚRODKÓW	ŁACZNIE	NEGATYWNE	POZYTYWNE	KOLEJKA
2019	43 514 416,00 zł	6 983 209,00 zł	36 531 207,00 zł	0,00 zł
2020	100 063 898,31 zł	15 503 428,88 zł	84 560 469,43 zł	0,00 zł
2021	159 187 325,50 zł	10 151 391,10 zł	103 112 862,42 zł	45 923 071,98 zł
2022	226 219 558,35 zł	30 306 484,82 zł	120 256 683,23 zł	75 656 390,30 zł
2023	167 227 139,67 zł	13 364 794,14 zł	146 705 014,83 zł	7 157 330,70 zł
2024	223 736 110,37 zł	24 876 879,85 zł	150 505 839,57 zł	48 353 390,95 zł
2025*	305 148 772,02 zł	23 839 606,80 zł	108 454 552,09 zł	172 854 613,13 zł

* rok 2025 - projekty w trakcie realizacji

LEGENDA i ZAŁOŻENIA ANALIZY:

ALOKACJA – to rok środków z alokacji celowej, z których dane wnioski korzystały lub blokowały (w przypadku wniosków negatywnych)

NEGATYWNE – to projekty w danym roku, które uzyskały decyzję negatywną i nie złożyły ponownie wniosku w danym roku.

Uwzględniono wnioskowaną kwotę wsparcia

POZYTYWNE – to projekty z decyzją pozytywną wypłacane w danym roku lub które uzyskały w danym roku pozytywną decyzję ale zrezygnowały później z dotacji (nie było przełania środków). Uwzględniono przyznane kwoty wsparcia.

KOLEJKA – to suma wnioskowanych kwot wsparcia w danym roku umieszczonych na liście rezerwowej

Zgodnie z informacjami przekazywanymi do MKiDN producenci filmowi szacują potrzeby finansowe systemu zachęt na kwotę 800 mln zł. Dlatego trudno uznać, że nawet maksymalna możliwa do wykorzystania na to zadanie kwota jest wystarczająca.

Należy dodatkowo podkreślić, że jest refundowane jedynie 30% już poniesionych w Polsce wydatków. Nie jest to zatem dotacja, a system w którym najpierw koszty trzeba ponieść a dopiero potem można otrzymać ich częściowy zwrot. Polska nie jest też dzisiaj konkurencyjna globalnie w ramach konkurencji systemów wspierania produkcji audiowizualnych.

Według danych GUS w 2023 r. w Polsce wyprodukowano 362 filmy przeznaczone do prezentacji w kinach i telewizji, w tym 106 filmów pełnometrażowych oraz 256 filmów średnio i krótkometrażowych. Liczba filmów kinowych fabularnych wyniosła 47, a kinowych dokumentalnych 28. Europejski rynek produkcji audiowizualnej wycenić można na ok. 50 mld euro. Pod względem zatrudnienia w branży polska znajduje się na 6 miejscu w UE po Niemczech, Francji, Hiszpanii, Holandii i Włoszech.

W raporcie PwC dla KIPA (publikacja w listopadzie 2023) – *Kondycja polskiego sektora niezależnej produkcji audiowizualnej. Szansa rozwoju dzięki współpracy z sektorem bankowym*. oszacowano następujące statystyki:

1. Wartość polskiego rynku produkcji audiowizualnej (filmowej, telewizyjnej i w ramach serwisów VOD) szacuje się na 1,7 mld euro, Polska odpowiada za 3,4% przychodów z produkcji filmowej i telewizyjnej na rynku europejskim.

2. Szacunkowo na polskim rynku działa około 300 podmiotów zajmujących się produkcją filmów i seriali.

3. 85% niezależnych producentów za największą barierę rozwoju branży wskazało utrudniony dostęp do finansowania, z kolei 80% polskich producentów doświadczyło problemów z płynnością finansową.

Najważniejszym dla producentów problemem do rozwiązania jest znalezienie środków na pokrycie bieżących wydatków związanych z realizacją filmu. Wpływa na to w dużej mierze wzrost stawek wynagrodzeń. Sektor charakteryzuje się nietypowymi przepływami pieniężnymi, które nie mieszczą się w schematach znanych z innych przedsięwzięć. Dodatkowo sukces rynkowy filmu trudno jest ocenić nie mając specjalistycznej wiedzy.

Producenci w Polsce często wskazują na brak dostępnych instrumentów finansowych umożliwiających realizację produkcji filmowej, dedykowanych dla sektora i skonstruowanych zgodnie z jego specyfiką.

Produkcja audiowizualna obejmuje jedyne w swoim rodzaju procesy, które wymagają szeregu nakładów, w tym środków na wynagrodzenia osób zaangażowanych w produkcję audiowizualną – wykonujących rozmaite zadania twórcze, techniczne, logistyczne i pomocnicze – a także na sprzęt, obiekty, infrastrukturę i usługi. Podczas gdy część wydatków na produkcję kierowana jest do podmiotów wyspecjalizowanych w obszarze produkcji audiowizualnej, znaczne kwoty trafiają również do innych sektorów gospodarki, w tym do sektora nieruchomości i usług hotelarskich, które nie są nastawione wyłącznie na obsługę branży produkcji audiowizualnej.

Przykładowy rozkład wydatków wysokobudżetowego serialu komediowego w Polsce (Olsberg SPI) wygląda następująco: 34,5% to wydatki na rzecz podmiotów wyspecjalizowanych w produkcji audiowizualnej, 65,5% to wydatki na rzecz podmiotów z innych sektorów, najczęściej kupowanych u lokalnych usługodawców, z czego:

- 10,9% opłaty za najem obiektów zdjęciowych i nieruchomości,
- 9,3% usługi cyfrowe,
- 9,1% wsparcie biznesowe,
- 7% energia elektryczna i media,
- 6,7% muzyka,
- 5,4% usługi transportowe,
- 5,2% pracownicy lokalni,
- 4,7% prace budowlane,
- 3,7% garderoba i makijaż,
- 2,8% opieka zdrowotna.

Plany zdjęciowe mają potencjał angażowania lokalnych społeczności. Ich mieszkańcy mogą wziąć w nich udział jako statyści albo jako eksperci. Z punktu widzenia gospodarki regionu zdjęcia do filmu to potencjalny przychód, mogący przekształcić się w realny zysk. Ekipa filmowa korzysta z usług hotelarskich, gastronomicznych, wynajmuje lokacje, a w czasie trwania zdjęć kupuje towary pierwszej potrzeby w lokalnych sklepach. Dodatkowo prezentacja regionu w filmie to promocja jego walorów turystycznych.

Publiczne wsparcie finansowe produkcji audiowizualnych jest modelem powszechnym w Europie i na świecie. Producenci filmowi funkcjonują w warunkach konkurencji systemów prawnych i oferowanych udogodnień dla produkcji. Obecnie najbardziej atrakcyjnym modelem wsparcia

	produkcji jest model ulg podatkowych. Obejmuje on możliwość odpisania w wyniku działalności gospodarczej lub zwrotu zapłaconego na terenie danego państwa podatku, najczęściej podatku od osób prawnych, po uprzedniej certyfikacji produkcji pod kątem walorów kulturowych i ekonomicznych. Certyfikację prowadzą wyspecjalizowane instytucje zajmujące się kinematografią, zaś ulgi są rozliczane bezpośrednio z urzędami skarbowymi. W zakresie kosztów wytworzenia kopii filmu, należy wskazać, że są one ujęte w kosztorysie każdego projektu dofinansowanego przez PISF. PISF dofinansowuje więc powstanie kopii filmów już w ramach Programów. Kwoty wydatkowane na potrzeby wsparcia wytworzenia kopii filmów nie ulegną co do zasady zmianie. Projektodawca wskazuje, że koszty ponoszone przez producenta filmowego w związku wytworzeniem kopii filmu to w przypadku kopii cyfrowej filmu ok. 20 000 zł dla jednego filmu pełnometrażowego oraz ok. 200 zł za jedną minutę filmu krótkometrażowego, natomiast w przypadku kopii światłoczułej jest to ok. 700 zł za jedną minutę filmu. Koszty związane ze sfinansowaniem w całości lub części przez FINA przygotowania archiwalnej kopii filmu będzie pokrywać FINA w ramach realizacji swoich zadań. Nie wygeneruje to więc żadnych nowych kosztów. Projektodawca wskazuje również, że funkcjonowanie w FINA zespołu określającego, które filmy mają szczególne znaczenie dla kultury nie wygeneruje dodatkowych kosztów a FINA będzie działać w tym zakresie w ramach realizacji obecnych zadań. Dodatkowo należy wskazać, że nowe zasady naboru wniosków o udzielenie wsparcia finansowego nie przewidują zwrotu przez PISF opłaty za rozpatrzenie wniosku. Zgodnie z szacunkami PISF, biorąc pod uwagę, że rocznie wpływać będzie ok. 150 wniosków, a każdy będzie objęty opłatą w wysokości do 1000 zł, należy uznać, że rocznie PISF zyska ok. 150 000 zł, a w perspektywie 10 lat ok. 1 500 000 zł. Środki te będą stanowić przychód własny PISF i w perspektywie budżetu PISF należy uznać je za znikome. Zakłada się, że wejście w życie ustawy nie spowoduje konieczności przyznania dodatkowych środków PISF. W przypadku ewentualnego wystąpienia kosztów związanych z dostosowaniem PISF do realizacji zadań w związku z przewidzianymi w ustawie zmianami, zostaną one pokryte ze środków własnych PISF.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe							
	(dodaj/usuń)							
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Wpływ pozytywny, przez: 1. zmniejszenie obowiązków w zakresie raportowania danych przez przedsiębiorców działających w zakresie projekcji filmów; 2. umożliwienie zawierania umów przelewu wierzytelności w celu zabezpieczenia finansowania realizacji produkcji audiowizualnej albo usługi na rzecz produkcji audiowizualnej, na które przyznano wsparcie finansowe; 3. uelastycznienie przepisów dotyczących przekazywania kopii filmu państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii; 4. kontynuację funkcjonowania systemu wsparcia finansowego „zachęt”. Zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami. Wzmocnienie konkurencyjności na rynku międzynarodowym, otwarcie rynku oraz transfer wiedzy i umiejętności, kreowanie nowych miejsc pracy. Powstanie nowych podmiotów w kontekście dużych inwestycji w infrastrukturę audiowizualną. Duże przedsiębiorstwa na rynku audiowizualnym nie są notowane w dużej liczbie, co należy wskazać przy ocenie wpływu projektu ustawy na ich sytuację. Obecnie są to głównie podmioty zagraniczne działające na rynku krajowym.						

sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Wpływ pozytywny, przez: 1. zmniejszenie obowiązków w zakresie raportowania danych przez przedsiębiorców działających w zakresie projekcji filmów; 2. umożliwienie zawierania umów przelewu wierzytelności w celu zabezpieczenia finansowania realizacji produkcji audiowizualnej albo usługi na rzecz produkcji audiowizualnej, na które przyznano wsparcie finansowe; 3. uelastycznienie przepisów dotyczących przekazywania kopii filmu państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii; 4. kontynuację funkcjonowania systemu wsparcia finansowego „zachęt”. Zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami. Wzmocnienie konkurencyjności na rynku międzynarodowym, otwarcie rynku oraz transfer wiedzy i umiejętności, kreowanie nowych miejsc pracy. Powstanie nowych podmiotów w kontekście dużych inwestycji w infrastrukturę audiowizualną; 5. zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami oraz inwestycje w nowe technologie związane także z innymi sektorami kreatywnymi. Wzmocnienie pozycji MSP, ich silniejsza pozycja w rozmowach biznesowych, otwarcie rynku i transfer wiedzy i umiejętności, zwiększony dostęp do najnowszych technologii i innowacji związanych z produkcją audiowizualną, kreowanie nowych miejsc pracy. Zwiększenie zatrudnienia, wzrost wynagrodzeń w sektorze przez tworzenie wysoko jakościowych i wysokopłatnych etatów. Nie jest możliwe wskazanie jednoznacznego pieniężnego wpływu projektu jako całości na przedsiębiorców – producentów audiowizualnych, zatem zasadne jest szersze opisanie wpływu o charakterze niepieniężnym. W omawianym przypadku producenci audiowizualni zyskają bowiem od roku 2028 dostęp do środków o co do zasady takiej samej wysokości jak obecnie – zarówno jako grupa, jak i pojedynczy producenci. Nie zmieniają się bowiem limity środków wsparcia pobieranych przez konkretnego beneficjenta, a środki przeznaczone na wsparcie finansowe z budżetu państwa pozostaną najprawdopodobniej na poziomie zbliżonym do obecnego – tj. średnio ok. 108 mln zł rocznie. Jednocześnie projekt zakłada korzyści dla producentów audiowizualnych w postaci możliwości dokonywania przelewu wierzytelności przyszłej wsparcia finansowego na rzecz banku krajowego lub zagranicznego w celu zabezpieczenia finansowania realizacji produkcji audiowizualnej albo usługi na rzecz produkcji audiowizualnej, na które przyznano wsparcie finansowe. W znaczny sposób ułatwi to przedsiębiorcom działającym w branży produkcji audiowizualnej dostęp do kredytów, co również jest znaczną korzyścią dla producentów. Obecnie nie jest możliwe wskazanie dokładnie rozmiaru tej korzyści. Aby ją oszacować należałoby uwzględnić liczbę podmiotów korzystających z tej możliwości oraz indywidualne warunki umów z bankami.
rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Kontynuacja programu „zachęt” to pewność dalszego powstawania produkcji audiowizualnych zawierających krajowy контент. Będzie to generować dostęp do szerszego katalogu tytułów oraz treści o wysokiej jakości, możliwość korzystania z oferty związanej z usługami turystyki filmowej, kreowanie nawyków uczestniczenia w kulturze, zapewnienie szerszego dostępu do utworów audiowizualnych o zasadniczym znaczeniu społecznym oraz wzmocnienie polskiej tożsamości kulturowej. Wejście w życie projektu ustawy nie będzie miało bezpośredniego wpływu na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, osób ze szczególnymi potrzebami i osób starszych.
sektor bankowy	Projektodawca nie jest w stanie oszacować wprost wpływu na sektor bankowy, bowiem nie posiada danych porównywalnych, które w sposób wiarygodny wskazałyby skalę zainteresowania stworzeniem takiej oferty dedykowanej filmowcom na innych rynkach, a w Polsce takiej oferty obecnie nie ma. Zgodnie z raportem „Kondycja polskiego sektora niezależnej produkcji audiowizualnej Szansa rozwoju dzięki współpracy z sektorem bankowym (Raport KIPA i PwC) z 2023 r.”:

		„W Polsce brakuje osobnej instytucji (np. funduszu, banku inwestycyjnego, czy pożyczkodawcy) komercyjnie zajmującej się wsparciem finansowym dedykowanym producentom filmowym. Taki podmiot powinien skupiać kompetencje pozwalające na ocenę ekonomiczną produkcji audiowizualnej, aby móc zagospodarować istniejącą lukę rynkową. Banki i inne spółki giełdowe mogłyby być zaangażowane finansowo w taką instytucję, co wiązałoby się z wypełnianiem przez nie celów ESG.” W ww. raporcie potrzeby pożyczkowe na rok 2023 oszacowano na kwotę 107 170 161 zł (str. 49 Raportu). Jak wskazują jednak sami autorzy analizy „Należy pamiętać, że wskazane obliczenie — tj. średnioroczne zapotrzebowanie w wysokości 107,2 mln złotych, jest minimalną kwotą wskazującą na potencjalne zainteresowanie finansowaniem pomostowym dla dotacji i zachęt. Nie uwzględnia ono innych potrzeb producentów w zakresie finansowania, w związku z tym potencjalny popyt na kredyt w sektorze produkcji audiowizualnej może być wyższy.”. Projektodawca nie ma narzędzi umożliwiających oszacowanie wartości przychodu banków z tytułu zawierania w umów z producentami audiowizualnymi nie znając kosztów jakie dany instrument finansowy reguluje.
Niemierzalne		
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Zgodnie z raportem „Wpływ programu zachęt” przygotowanym przez KPMG Advisory Sp. z o.o. sp. k. we współpracy z PISF¹⁵ program zachęt bezpośrednio przyczynił się do wygenerowania w okresie do 2023 r. kwoty 500 mln zł wartości dodanej brutto, w tym ok. 90 mln zł wynagrodzeń, natomiast projekty objęte wsparciem bezpośrednio przyczyniły się do wygenerowania 1 700 mln zł wartości dodanej brutto, w tym ponad 300 mln zł wynagrodzeń. Dodatkowo szacowany wpływ pośredni i indukowany wsparcia finansowego to około 174 mln zł wartości dodanej brutto, a szacunkowy wpływ pośredni i indukowany produkcji objętych wsparciem to ponad 600 mln zł wartości dodanej brutto. W raporcie wskazano na to, że Polskie Koszty Kwalifikowane projektów objętych wsparciem wpływają pozytywnie na takie gałęzie gospodarki jak handel detaliczny, usługi związane z produkcją filmów, programów telewizyjnych i nagrań, usługi związane z obsługą rynku nieruchomości, transport i gospodarka magazynowa oraz obiekty budowlane i roboty budowlane. Łączny wpływ produkcji objętych wsparciem w postaci wartości dodanej do gospodarki to ponad 2 mld złotych. Raport jednoznacznie wskazuje również na to, że system zachęt przyczynił się do pobudzenia produkcji audiowizualnej w Polsce i na wzrost koprodukcji międzynarodowych. Jednoznacznie pozytywny wpływ systemu zachęt na produkcję filmową potwierdza również raport „Economic Impact of Screen Production in Poland” przygotowany przez Olsberg SPI we współpracy z Krajową Izbą Producentów Audiowizualnych¹⁶. Wskazuje on na to, że system zachęt finansowych stosowany w Polsce ma zasadnicze znaczenie dla wielu polskich producentów. Łącznie 75% producentów ankietowanych w ramach badania stwierdziło, że system zachęt funkcjonujący w Polsce jest ważnym lub bardzo ważnym czynnikiem warunkującym opłacalność realizowanych przez nich produkcji, w tym znaczna ich część bez tego wsparcia nie zostałaby zrealizowana. Zgodnie z raportem „Kondycja polskiego sektora niezależnej produkcji audiowizualnej” przygotowanym przez Krajową Izbę Producentów Audiowizualnych we współpracy z PwC Advisory Sp. z o.o. sp. k.¹⁷ polscy producenci wskazują na brak dostępnych instrumentów finansowych umożliwiających realizację produkcji filmowej, przeznaczonych dla sektora i skonstruowanych zgodnie z jego specyfiką. Dla 84,7% producentów największą barierą rozwoju branży stanowi utrudniony dostęp do finansowania. Z kolei 79,6% respondentów doświadczyło problemów z płynnością finansową. Wpływa to negatywnie na proces realizacji produkcji filmowych w Polsce. Problemy z płynnością mogą skutkować np. koniecznością rezygnacji z innych projektów, przestojami w płatnościach bieżących faktur czy cięciami kosztów. W treści raportu oszacowano wielkość rynku zapotrzebowania na finansowanie pomostowe dla dotacji i

¹⁵ „Wpływ programu zachęt. Podsumowanie analizy i oceny wpływu programu na polską gospodarkę, rynek produkcji audiowizualnej oraz promocję wizerunku RP na świecie” KPMG, PISF, 2023 - <https://pisf.pl/wp-content/uploads/2024/02/Wplyw-Programu-Zachet-Raport-KPMG-wersja-finalna-1.pdf>

¹⁶ „Economic Impact of Screen Production in Poland” Olsberg SPI, 2023 - <https://kipa.pl/raport-olsberg-spi-wplyw-sektora-av-na-gospodarke-polski/>

¹⁷ „Kondycja polskiego sektora niezależnej produkcji audiowizualnej. Szansa rozwoju dzięki współpracy z sektorem bankowym.” KIPA, PwC, 2023 - https://kipa.pl/wp-content/uploads/2023/11/Raport_KIPA_PL_27.11.2023.pdf

zachęt średniorocznie minimalnie na 107,2 mln zł. Jak wskazano w treści raportu banki w Polsce mogłyby skorzystać na finansowaniu pomostowym produkcji filmowej wspieranej przez PISF. Kredyty pod dotacje i zachęty PISF usprawniłyby procesy produkcji filmowej, a odsetki stanowiłyby zysk dla banków. Należy więc uznać, że wprowadzana przez projekt ustawy możliwość przelewu wierzytelności przyszłej wsparcia finansowego na rzecz banku krajowego lub banku zagranicznego w celu zabezpieczenia czynności bankowych w postaci kredytu, pożyczki i emisji bankowych papierów wartościowych odpowiada na potrzeby rynku produkcji audiowizualnej i znacząco ułatwi dostęp do uzyskania finansowania produkcji filmowych.		
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☐ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☒ inne: uproszczenie procedur i zmniejszenie częstotliwości wykonywania obowiązku ustawowego	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz: Projekt ustawy przyczyni się do zmniejszenia obciążeń regulacyjnych przedsiębiorców. Projekt ustawy przewiduje znaczne zmniejszenie obowiązków w zakresie raportowania danych przez podmioty działające w zakresie projekcji filmów (kina). Projektowane przepisy uelastyczniają również obowiązki związane z przekazywaniem przed producentów filmowych kopii filmów państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii. Jednocześnie projekt skracca terminy na przedstawienie przez wnioskodawcę systemu wsparcia finansowego produkcji audiowizualnej zmodyfikowanego kosztorysu oraz wydłuża termin PISF na rozpatrzenie wniosku i poinformowanie o rozstrzygnięciu. Zmiany te wynikają z modyfikacji systemu i wprowadzenia podziału na dwa okresy rozliczeniowe i zapewnią sprawniejszą obsługę wniosków, zwiększą ich jakość i co do zasady pozytywnie wpłyną na dostęp do środków.		
9. Wpływ na rynek pracy		
Kontynuacja pozytywnego wpływu na rynek pracy ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej. Zgodnie z raportem „Wpływ programu zachęt” przygotowanym przez KPMG Advisory Sp. z o.o. sp. k. we współpracy z PISF¹⁷ program zachęt znacząco przyczynia się do poprawy sytuacji na rynku pracy. Do 2023 r. przy pracach nad produkcjami objętymi wsparciem było bezpośrednio zatrudnionych ponad 15 tys. pracowników branży audiowizualnej z Polski. Ponad 6 tys. było zatrudnionych bezpośrednio przy produkcjach międzynarodowych, w ramach których świadczone usługi objęte wsparciem. Suma wynagrodzeń wypłaconych bezpośrednio za pracę nad projektami objętymi wsparciem w ramach programu zachęt do 2023 r. wyniosła ok. 312 mln zł.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe	☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Zakłada się, że projektowana ustawa wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 2027 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja powinna zostać dokonana po 3 pełnych latach kalendarzowych obowiązywania ustawy (tak by objęła 3 nabory środków z „zachęt”).		

¹⁷ „Wpływ programu zachęt. Podsumowanie analizy i oceny wpływu programu na polską gospodarkę, rynek produkcji audiowizualnej oraz promocję wizerunku RP na świecie” KPMG, PISF, 2023 - <https://pisf.pl/wp-content/uploads/2024/02/Wplyw-Programu-Zachet-Raport-KPMG-wersja-finalna-1.pdf>

Jako mierniki mierzące efekty regulacji odnoszące się do zamierzeń projektu zostaną przyjęte:

- 1) zwiększenie stopnia wykorzystania środków w tym samym roku budżetowym dla projektów realnie gotowych do prac;
- 2) zasilenie producentów audiowizualnych dodatkową pulą środków finansowych pochodzących z kredytów bankowych.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

- 1) Raport z konsultacji publicznych.
- 2) Projekt formularza zgłoszenia w trybie rozporządzenia Komisji UE nr 651/2014.

RAPORT Z KONSULTACJI PUBLICZNYCH

Projekt ustawy o zmianie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej oraz niektórych innych ustaw (UD255)

I. INFORMACJE O SPOSOBIE I TRYBIE PRZEPROWADZENIA KONSULTACJI

1. Zgodnie z § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2026 r. poz. 404) projekt ustawy o zmianie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej został umieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny pod numerem UD255.
2. Konsultacje publiczne rozpoczęły się 18 lipca 2025 r., tj. z dniem opublikowania ogłoszenia o ich uruchomieniu w Biuletynie Informacji Publicznej MKiDN (link do strony: <https://bip.mkidn.gov.pl/pages/posts/zaproszenie-do-konsultacji-publicznych-5409.php>).
3. Konsultacje publiczne projektu ustawy o zmianie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej zakończyły się 18 sierpnia 2025 r.
4. W wyniku konsultacji do MKiDN wpłynęło łącznie 14 stanowisk, z czego większość w szczególności od organizacji zrzeszających twórców i producentów filmowych.
5. Konsultacje miały charakter publiczny, a w szczególności skierowano zaproszenie do następujących podmiotów:
 - 1) Bank Gospodarstwa Krajowego
 - 2) EC1 Łódź - Miasto Kultury w Łodzi
 - 3) Europejskie Centrum Filmowe CAMERIMAGE
 - 4) FilMOTEKA Narodowa - Instytut Audiowizualny
 - 5) Gildia Montażu i Postprodukcji
 - 6) Gildia Polskich Reżyserów i Reżyserów Obsady
 - 7) Inicjatywa Kobiety Filmu
 - 8) Kino Świat sp. z o.o.
 - 9) Komisja Nadzoru Finansowego
 - 10) Krajowa Izba Gospodarcza
 - 11) Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych
 - 12) Krakowski Klaster Filmowy
 - 13) Polska Akademia Filmowa
 - 14) Polska Gildia Producentów
 - 15) Polska Izba Radiodifuzji Cyfrowej

- 16) Polski Instytut Sztuki Filmowej
- 17) Polskie Stowarzyszenie Montażystów
- 18) Polskie Stowarzyszenie Nowe Kina
- 19) Stowarzyszenie Autorów i Auterek Zdjęć Filmowych PSC
- 20) Stowarzyszenie Autorów ZAiKS
- 21) Stowarzyszenie Autorów Zdjęć Filmowych PSC
- 22) Stowarzyszenie Dystrybutorów Filmowych
- 23) Stowarzyszenie Filmowców Polskich
- 24) Stowarzyszenie Kin Studyjnych
- 25) Stowarzyszenie Kina Polskie
- 26) Stowarzyszenie Kobiety Filmu
- 27) Stowarzyszenie Kreatywna Polska
- 28) Stowarzyszenie Polska Gildia Producentów
- 29) Stowarzyszenie Postproducentów Polskich
- 30) Stowarzyszenie Producentów Polskiej Animacji
- 31) Stowarzyszenie Twórczyń Filmowych
- 32) Studio Filmów Rysunkowych
- 33) Wytwórnia Filmów Dokumentalnych i Fabularnych
- 34) Wytwórnia Filmów Fabularnych
- 35) Związek Autorów i Producentów Audiowizualnych ZAPA
- 36) Związek Banków Polskich
- 37) Związek Pracodawców Prywatnych Mediów [Konfederacja Lewiatan]
- 38) Związek Producentów Audio-Video ZPAV
- 39) Związek Zawodowy Filmowców
- 40) Związek Zawodowy Polskich Reżyserów Dokumentalnych - Gildia Polskich Reżyserów Dokumentalnych
- 41) Związek Zawodowy Reżyserów Polskich - Gildia Reżyserów Polskich
- 42) Związek Zawodowy Scenarzystów Polskich – Gildia Scenarzystów Polskich.

II. INFORMACJE O ZGŁOSZONYCH UWAGACH

W trakcie konsultacji publicznych uwagi do projektu zostały zgłoszone przez: Bank Gospodarstwa Krajowego, Gildię Reżyserów Polskich, Krajową Izbę Producentów Audiowizualnych i Polską Gildię Producentów, Polską Akademię Filmową, Polskie Stowarzyszenie Montażystów, Polskie Stowarzyszenie Nowe Kina, Polskie Stowarzyszenie Postprodukcji, Stowarzyszenie Auterek i Autorów Zdjęć Filmowych, Stowarzyszenie Autorów

Związek Autorów i Kompozytorów Scenicznych, Stowarzyszenie Filmowców Polskich, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów, Związek Zawodowy Scenarzystów Polskich – Gildia Scenarzystów oraz Polski Instytut Sztuki Filmowej.

Zgłoszone uwagi miały zarówno charakter ogólny, odnoszący się do całości projektu ustawy, jak i szczegółowy, dotyczący poszczególnych przyjętych rozwiązań. Tabelaryczny wykaz uwag zgłoszonych w procesie konsultacji publicznych projektu stanowi załącznik do niniejszego dokumentu. Poniżej przedstawiono podsumowanie głównych uwag do projektu, w tym powtarzających się w ramach otrzymanych stanowisk zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych, wraz ze stanowiskiem projektodawcy.

1. Zastrzeżenia co do zbyt krótkiego terminu na złożenie wniosku o przyznanie wsparcia finansowego na podstawie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej oraz postulat wprowadzenia dwóch naborów: wiosennego i jesiennego

Jedną ze zmian proponowanych przez projektodawcę jest zmiana terminu na złożenie wniosku o przyznanie wsparcia finansowego na podstawie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej. Proponowana zmiana polegała pierwotnie na ustaleniu, że wniosek o wsparcie finansowe składa się nie wcześniej niż 3 miesiące przed rozpoczęciem prac, które mają być objęte wsparciem finansowym i nie później niż w dniu poprzedzającym rozpoczęcie tych prac.

W toku konsultacji publicznych podnoszono, że proponowany termin jest zbyt krótki, szczególnie dla mniejszych i niezależnych producentów filmowych, a także dla koprodukcji międzynarodowych, które często mają wydłużone procesy decyzyjne i organizacyjne. Wskazano, że państwa z analogicznym systemem „zachęt”, jak np. Czechy, Węgry, Francja czy Irlandia nie wymagają od producentów tak szybkiego rozpoczęcia zdjęć. Uwagę w tym zakresie zgłosiły m.in. Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych, Stowarzyszenie Filmowców Polskich, Polski Instytut Sztuki Filmowej czy Polskie Stowarzyszenie Postprodukcji.

Projektodawca po rozważeniu uwag i ponownej analizie zdecydował się na uwzględnienie uwagi, poprzez zmianę polegającą na ustaleniu, że wniosek o wsparcie finansowe składa się nie wcześniej niż 6 miesięcy przed rozpoczęciem prac, które mają być objęte wsparciem finansowym i nie później niż w dniu poprzedzającym rozpoczęcie tych prac. Ponadto, jako uzupełnienie systemu wprowadzono również dwa nabory: jeden dla produkcji wiosenno-letnich, drugiego dla jesienno-zimowych, aby zapewnić równy dostęp do środków projektom planowanym na późniejsze miesiące.

2. Kontrowersje dotyczące wymogu zaplanowania i zrealizowania 5 dni zdjęciowych z rzędu

Jednocześnie, uwzględniając szereg głosów, z których wynika, że istniejący dotychczas wymóg zaplanowania i zrealizowania 5 dni zdjęciowych, 5 dni procesu powstawania animacji albo 5 dni postprodukcji z rzędu uznawany jest za nieweryfikowalny, praktycznie szkodliwy (może prowadzić do organizowania „zdjęć uciekających” lub sztucznego kreowania dni zdjęciowych), sprzeczny z ekonomią produkcji, zakłócający harmonogramy i zwiększający koszty, dokonano wykreślenia tego zapisu z projektu nowelizacji.

3. Przelew wierzytelności (art. 24) i finansowanie pomostowe

Część zgłoszeń pozytywnie ocenia możliwość przelewu wierzytelności na banki, ale równocześnie wskazuje na ryzyko, że instrument będzie „martwy” bez mechanizmów gwarancyjnych. Postuluje się dopuszczenie innych podmiotów finansujących (np. wyspecjalizowane instytucje finansowe (np. fundusze inwestycyjne), przy zachowaniu wymogów bezpieczeństwa, lub — rekomendowane wielokrotnie — wprowadzenie mechanizmu gwarancji *de minimis* (np. w BGK), co zwiększyłoby chęć banków do udzielania kredytów pomostowych.

4. Kopie archiwalne — niejasności i ryzyko uznaniowości

W konsultacjach zidentyfikowano postulaty przeniesienia obowiązku wytwarzania kopii w standardzie światłoczułym (lub hybrydowym) z producentów na FINA (Filmowa Instytucja Kultury), która sama zlecałaby wykonanie kopii, co miałyby obniżyć koszty producentów i zapewnić profesjonalną archiwizację. Dodatkowo proponowano wykreślenie lub przeredagowanie niejasnych zapisów, które uzależniają standard kopii archiwalnej (światłoczuła/cyfrowa) od wniosku producenta i uznaniowej decyzji dyrektora FINA.

5. Stabilność budżetu, przenoszenie niewydatkowanych środków i waloryzacja progów

W ramach konsultacji postulowano przenoszenie niewykorzystanych środków na kolejne lata (1–3 lata) oraz waloryzację progów finansowych o inflację i/lub PKB, aby system wsparcia był stabilny i konkurencyjny. Po analizie uwag wprowadzono mechanizm, w którym niewykorzystane środki z pierwszego okresu rozliczeniowego przechodzą do drugiego okresu rozliczeniowego w ramach tego samego roku budżetowego. Dalsze zmiany, zgodne z postulatem przenoszenia środków na kolejne lata oraz waloryzacji progów, nie były możliwe ze względu na ograniczenia prawne i budżetowe – środki w budżecie państwa są planowane na konkretny rok, a waloryzacja wymagałaby zmian ustawowych i powiązania z danymi

makroekonomicznymi. Wprowadzony mechanizm stanowi kompromis między postulatem uczestników konsultacji a obowiązującymi ograniczeniami.

6. Inne powtarzające się postulaty

- a) Postulaty systemowych rozwiązań długofalowych (mieszane instrumenty: *cash rebate* + *tax incentives* dla dużych produkcji).
- b) Obowiązek oceny wniosków: Nałożenie na PISF obowiązku oceny formalnej i merytorycznej wszystkich złożonych wniosków, nawet tych przekraczających roczny limit alokacji.
- c) Rozszerzenie beneficjentów: Rozszerzenie katalogu podmiotów uprawnionych do korzystania z mechanizmów wsparcia na polskich nadawców i dostawców VOD.
- d) Własność wsparcia: Ustawowe potwierdzenie, że kwota wsparcia pozostaje własnością aplikującego producenta/koproducenta.
- e) Wspólna tabela wynagrodzeń OZZ: Zobowiązanie organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi (OZZ) do złożenia jednego wspólnego wniosku o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za eksploatację w kinach.
- f) Opłata na rzecz PISF: Zmiana sposobu naliczania wpłat na PISF poprzez nałożenie opłaty 1,5% przychodu również na dystrybutorów.

Podsumowanie

Podczas konsultacji publicznych projekt nowelizacji ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej spotkał się z dużym odzewem środowiska filmowego i instytucji finansowych – swoje stanowiska przedstawiły m.in. BGK, liczne stowarzyszenia twórcze i producenckie oraz PISF. Zgłoszone uwagi dotyczyły zarówno całości systemu wsparcia, jak i szczegółowych rozwiązań. Najczęściej powtarzającym się postulatem była zmiana zasad dotyczących składania wniosków – wskazywano na zbyt krótki termin, co szczególnie utrudniało pracę mniejszym producentom i koprodukcjom międzynarodowym. W efekcie projektodawca wydłużył ten okres do sześciu miesięcy i wprowadził dwa nabory roczne. Zdecydowano także o rezygnacji z obowiązku realizacji pięciu dni zdjęciowych, animacji czy postprodukcji z rzędu, uznając go za niepraktyczny i generujący zbędne koszty. W kwestii finansowania pomostowego pozytywnie oceniono możliwość przelewu wierzytelności, jednak podnoszono ryzyko jego niewykorzystania bez mechanizmów gwarancyjnych; postulowano rozszerzenie listy instytucji finansujących oraz wprowadzenie gwarancji *de minimis*. W obszarze archiwizacji pojawiły się propozycje przeniesienia obowiązku przygotowania kopii

światłoczułej na FINA oraz doprecyzowania zasad dotyczących wyboru nośnika archiwalnego, aby uniknąć uznaniowości. Dyskutowano także o stabilności systemu – postulowano możliwość przenoszenia niewykorzystanych środków na kolejne lata i waloryzacji progów, ostatecznie wprowadzono jednak jedynie mechanizm przesuwania środków w ramach roku budżetowego. Wśród innych powtarzających się uwag znalazły się m.in. postulaty wdrożenia długofalowych rozwiązań łączących *cash rebate* z ulgami podatkowymi, rozszerzenia katalogu beneficjentów o nadawców i dostawców VOD, ustawowego potwierdzenia własności wsparcia przez producenta, ujednolicenia tabel wynagrodzeń OZZ oraz rozszerzenia obowiązku opłaty na rzecz PISF również na dystrybutorów.

Znacząca część zgłoszonych uwag została uwzględniona w projekcie nowelizacji poprzez wydłużenie terminów składania wniosków do sześciu miesięcy przed rozpoczęciem prac oraz wprowadzenie dwóch naborów rocznych, co poprawia dostępność środków dla mniejszych producentów, koprodukcji międzynarodowych i projektów planowanych w różnych okresach roku. Wykreślenie wymogu realizacji pięciu dni zdjęciowych, animacji lub postprodukcji z rzędu zmniejsza koszty produkcji i ogranicza ryzyko sztucznego organizowania dni zdjęciowych, jednocześnie usprawniając harmonogramy produkcyjne. Mechanizm przesuwania niewykorzystanych środków w ramach roku budżetowego zapewnia większą elastyczność finansową i stabilność systemu wsparcia. Ponadto uwzględniono postulaty dotyczące profesjonalnej archiwizacji kopii filmowych poprzez doprecyzowanie standardów i przeniesienie części obowiązków na FINA, co zwiększa przewidywalność kosztów i ogranicza uznaniowość decyzji. W szerszej perspektywie projekt stara się również odpowiedzieć na potrzeby branży związane z długofalowym planowaniem finansowym, rozszerzeniem katalogu beneficjentów, jasnym określeniem własności wsparcia, ujednoliceniem tabel wynagrodzeń OZZ oraz sprawiedliwym obciążeniem dystrybutorów opłatą na rzecz PISF. Łącznie te zmiany poprawiają funkcjonowanie systemu wsparcia, zwiększają jego dostępność dla różnorodnych podmiotów branży audiowizualnej oraz sprzyjają racjonalnemu i efektywnemu wykorzystaniu środków publicznych.

Załącznik:

- tabelaryczny wykaz uwag zgłoszonych w procesie konsultacji publicznych.

ZBIORCZE ZESTAWIENIE – konsultacje publiczne, stan na dzień 14 października 2025 r.

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
1.		Podział środków na dwie transze i ogłoszenie dwóch naborów: jednego dla produkcji letnich, drugiego dla jesienno-zimowych. - Utrzymanie warunku realizacji zdjęć w ciągu 3 miesięcy od złożenia wniosku, jest dyskryminujące dla projektów planowanych na drugie półrocze. - Wymóg „zdjęć uciekających” (zapis: „W okresie 3 miesięcy od rozpoczęcia prac objętych wsparciem finansowym wnioskodawca jest obowiązany do zaplanowania i zrealizowania 5 dni zdjęciowych pod rząd”) jest w naszej ocenie zabiegiem niegospodarnym oraz może prowadzić do patologii w planowaniu okresów zdjęciowych, wymuszonych dotrzymaniem warunku ustawy a stojącym w sprzeczności z ekonomią produkcji filmowej. W sytuacji prowadzenia dwóch naborów rocznie można utrzymać postulowany termin 3 miesięcy od daty przyznania dofinansowania lub 4 miesięcy od daty złożenia.	GILDIA REŻYSERÓW POLSKICH
2.		Wprowadzenie zasady przenoszenia niewydatkowanych środków do rezerwy budżetowej jako niewygasające na kolejny rok. - Ze względu na specyfikę produkcji audiowizualnej, co do zasady nie poruszającej się w obszarze roku kalendarzowego, kwalifikacja środków na jej wspieranie powinna odpowiadać specyfice budżetowej tej branży.	
3.		Nałożenie na Polski Instytut Sztuki Filmowej obowiązku oceny formalnej i merytorycznej wszystkich składanych wniosków.	
4.		Dopuszczenie na równych zasadach koprodukcji z udziałem kapitału krajowego oraz nie dyskryminowanie małych i średnich firm producenckich, w szczególności przez obniżenie limitu wydatków na terenie Polski dla koprodukcji międzynarodowych ze znaczącym udziałem artystycznym/ udziałem polskiego twórcy, tak by np. osoba cenionego twórcy polskiego robiącego film za granicą mogła kwalifikować projekt do systemu zachęt.	
5.		Ujednolicenie definicji filmu trudnego w PISF (jest inny w przypadku dotacji i inny w przypadku zachęt)	
6.		Wycofanie lub redakcja zapisu projektu dotyczącego wykonania obowiązkowych kopii światłoczułych/ cyfrowych dla Filмотeki Narodowej. - Obecny zapis oceniamy jako niejasny i nie zapewniający równości podmiotów. Trudno z niego wywnioskować kto i na podstawie jakich kryteriów i oceny dokonywanej przez, będzie musiał przygotować kopię światłoczułą lub cyfrową. Zapis nie daje jednoznacznych wytycznych co do finansowania kopii ze środków producenta lub ubiegania się o finansowanie w FINA lub NCK	
7.		Przesłanie treści rozporządzenia do opinii Związku Banków Polskich z prośbą by zaproponował taki kształt niektórych zapisów, by Umowa na przyznanie zachęty była podstawą do udzielenia kredytu polskiemu producentowi.	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
8.	Art. 18 ust. 2 Ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualn ej	Termin składania wniosku (art. 18 ust. 2) Zgodnie z projektowaną nowelizacją, wniosek o wsparcie finansowe może być składany nie wcześniej niż 3 miesiące przed rozpoczęciem prac objętych wsparciem. Uważamy, że taki termin jest zbyt krótki, szczególnie dla mniejszych, niezależnych producentów, którzy często potrzebują więcej czasu na wejście w preprodukcję projektów, a także dla projektów realizowanych w koprodukcjach międzynarodowych, które rządzą się inną dynamiką i często mają dłuższe procesy decyzyjne i organizacyjne. Rozumiemy, że proponowane zmiany w zamyśle miałyby wspierać projekty, których produkcja realnie zaplanowana jest w danym roku. Obawiamy się jednak, że zaproponowane zapisy okażą się przeciwnie skuteczne i wykluczą z możliwości ubiegania się o wsparcie finansowe mniejszych przedsiębiorców. Wnosimy o wydłużenie minimalnego okresu składania wniosków do 6 miesięcy przed rozpoczęciem prac objętych wsparciem. Takie rozwiązanie ułatwi realne planowanie produkcji i umożliwi włączenie szerszego grona producentów w system wsparcia.	KRAJOWA IZBA PRODUCENTÓW AUDIOWIZUALNYCH
9.	art. 18 ust. 2a i art. 22 ust. 2 Ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualn ej	Wymóg 5 dni zdjęciowych (art. 18 ust. 2a i art. 22 ust. 2) Projekt przewiduje obowiązek zrealizowania 5 dni zdjęciowych, animacyjnych lub postprodukcyjnych z rzędu w ciągu 3 miesięcy od rozpoczęcia prac. W naszej ocenie ten zapis jest nieweryfikowalny w praktyce, a jego spełnienie trudno będzie potwierdzić w sposób obiektywny, co może prowadzić do fikcyjnych lub pozornych działań, aby formalnie spełnić wymóg, bez wpływu na rzeczywisty postęp prac. Ponadto, w naszym rozumieniu zapis ten jest zbyt kategoryczny wobec różnorodności formatów i harmonogramów produkcyjnych, a także w kontekście realnej pracy nad projektami filmowymi. Proponujemy wykreślenie tego przepisu lub zastąpienie go kryterium dotyczącym rozpoczęcia prac zdjęciowych we wskazanym okresie. W naszym rozumieniu zapis ten powinien brzmieć: „W okresie 3 miesięcy od rozpoczęcia prac objętych wsparciem finansowym, wnioskodawca jest obowiązany do rozpoczęcia okresu zdjęciowego lub procesu powstawania animacji.”	
10.		Z aprobatą przyjmujemy możliwość dokonania przelewu wierzytelności na rzecz banków krajowych i zagranicznych. Uważamy jednak, że zapis ten powinien uwzględniać także inne podmioty, w celu zwiększenia elastyczności finansowania produkcji audiowizualnej. Postulujemy, aby umożliwić przelew wierzytelności nie tylko na banki, ale również na inne instytucje finansujące produkcję, takie jak fundusze inwestycyjne, wyspecjalizowane podmioty branżowe czy niezależnych inwestorów. W	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		naszym rozumieniu artykuł ten powinien mieć treść: „Przedsiębiorca, któremu przyznano wsparcie finansowe, może dokonać przelewu wierzytelności przyszłej z tytułu przyznanego wsparcia finansowego na rzecz banku krajowego, banku zagranicznego lub innego podmiotu.” Zapis ten, przy zachowaniu odpowiednich wymogów transparentności i bezpieczeństwa, wzmocni dostęp producentów do różnorodnych źródeł finansowania i ułatwi pozyskiwanie środków, szczególnie w przypadku projektów międzynarodowych.	
11.		Gwarancja de minimis Aby umożliwić producentom korzystanie z kredytów pomostowych, kluczowe byłoby zapewnienie możliwości zabezpieczenia w formie pomocy de minimis w Banku Gospodarstwa Krajowego, na poziomie 80% środków przyznanych w ramach tzw. „zachęt”. To rozwiązanie ma istotne znaczenie, ponieważ brak odpowiednich zabezpieczeń często uniemożliwia producentom uzyskanie finansowania pomostowego. Wprowadzenie gwarancji de minimis mogłoby w istotny sposób zwiększyć dostępność tych środków, co przyczyniłoby się do przyspieszenia realizacji projektów audiowizualnych, poprawy płynności finansowej podmiotów działających w branży – w szczególności małych i średnich przedsiębiorstw – a także stanowiłoby istotny impuls dla banków do nawiązywania współpracy z producentami.	
12.		Wypłata “zachęt” w ratach W naszym rozumieniu istotne było uwzględnienie w przepisach możliwości wypłaty tzw. „zachęt” w systemie ratalnym. Rozwiązanie to ma duże znaczenie dla producentów, ponieważ umożliwia im bardziej elastyczne zarządzanie budżetem projektu i płynnością finansową. Ratalna wypłata środków zmniejsza ryzyko zatorów finansowych w trakcie realizacji produkcji, co przekłada się na większą stabilność całego procesu.	
13.		Kopia obowiązkowa Z zadowoleniem przyjmujemy zapisy dotyczące możliwości wykonania kopii obowiązkowej przez państwową instytucję kultury wyspecjalizowaną w zakresie ochrony dziedzictwa narodowego. Uważamy jednak, że to właśnie ta instytucja, która posiada odpowiednią wiedzę, kompetencje i mandat, powinna w pełni decydować o ewentualnej konieczności wykonania kopii światłoczułej, szczególnie w przypadku filmów mających istotne znaczenie dla ochrony narodowego dziedzictwa kulturowego. W związku z tym apelujemy o usunięcie z projektu ustawy sformułowań, które w naszej ocenie nie zapewniają wystarczającej jednoznaczności i sprawczości w zakresie podejmowania decyzji o wykonaniu kopii światłoczułej.	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		Zależy nam, aby przepisy jasno określały, że decyzja ta należy wyłącznie do kompetencji wskazanej instytucji i powinna być podejmowana w oparciu o kryteria merytoryczne, a nie warunkowana zewnętrznymi zgodami czy ograniczeniami.	
14.		Działania długofalowe W kontekście wspierania produkcji audiowizualnej w dalszej perspektywie apelujemy o wdrożenie mieszanego wsparcia produkcji audiowizualnej, łączącego usprawnione rozwiązania typu cash rebate (skierowane do niezależnych producentów) z modelem opartym na ulgach podatkowych, takim jak tax rebate czy tax shelter, które z powodzeniem funkcjonują w innych krajach europejskich, wspierając wysokobudżetowe produkcje. Rozwiązanie takie pozwoliłoby zwiększyć konkurencyjność polskiego sektora audiowizualnego. Obecny system finansowania publicznego w Polsce wspiera głównie małe i średnie produkcje, natomiast – w porównaniu z globalnym rynkiem – nie jest konkurencyjny dla producentów największych światowych produkcji. Systemy finansowania oparte na ulgach podatkowych, okazują się znacznie bardziej efektywne. Wierzymy, że ich wdrożenie w Polsce przyciągnęłoby nowych inwestorów i wzmocniło stabilność finansową całego sektora.	
15.		Wskazujemy na potrzebę rozważenia wprowadzenia wyjątków od obowiązku realizacji określonej liczby dni zdjęciowych lub postprodukcyjnych w sposób ciągły, z uwagi na możliwe nieprzewidziane okoliczności wpływające na przebieg produkcji (np. choroba, warunki atmosferyczne, sytuacje losowe).	POLSKIE STOWARZYSZENIE MONTAŻYSTÓW
16.		Wskazujemy na potrzebę uproszczenia i uelastycznienia obowiązków archiwizacyjnych związanych z przekazywaniem materiałów dokumentacyjnych oraz umożliwienia ich dostosowania do skali i charakteru produkcji	
17.		Wskazujemy na potrzebę zapewnienia mechanizmu umożliwiającego dostosowanie rocznych limitów budżetowych do zmieniających się warunków rynkowych, m.in. inflacji oraz realnych potrzeb branży audiowizualnej.	
18.		Zwracamy również uwagę na istniejącą wciąż konieczność składania kwartalnych deklaracji PISF w formie podpisanych ręcznie formularzy lub podpisanych podpisem kwalifikowanym plików pdf, które zawierają informacje dostępne od 2020 roku w składanych przez kina raportach, co w naszej ocenie powoduje niepotrzebne obciążenia administracyjne zarówno po stronie podmiotów raportujących jak i Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej	POLSKIE STOWARZYSZENIE NOWE KINA
19.		W Projekcie Ustawy brakuje kilku istotnych i niecierpiących zwłoki zmian, o które środowisko kinowe upomina się od wielu lat. Chodzi o wskazane poniżej zmiany przepisów Ustawy o kinematografii, Ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi oraz Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych. W załączeniu przesyłamy kopię stanowiska Polskiego Stowarzyszenia Kina Polskie przedstawionego na IX Forum Prawa Autorskiego zawierającego szczegółowe uzasadnienie konieczności pilnego wprowadzenia postulowanych zmian.	
20.	Art. 19 Ustawy o	Postulujemy w Projekcie Ustawy o kinematografii dodanie następujących zmian : Art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
	kinematografii	„Podmiot prowadzący kino dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości: - 1,5% przychodu netto z wyświetlania filmów w kinie, przy czym przychód netto z wyświetlania filmu w kinie rozumiany jest jako przychód uzyskany z tytułu wyświetlania filmów w kinie pomniejszony o część przychodu należną podmiotowi prowadzącemu dystrybucję, - 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu wyświetlania reklam w kinie, którego jest operatorem”, Po art. 19 ust. 1 dodaje się art. 19 ust. 2¹ w brzmieniu: „Podmiot prowadzący dystrybucję dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu wyświetlania filmów w kinach.”	
21.	Art. 3 Ustawy o kinematografii	Ze względu na obserwowane od lat strukturalne zmiany w polskiej kinematografii negatywnie wpływające na sytuację kin działających na polskim rynku, proponujemy, aby w ramach realizacji Art.3 Ustawy o kinematografii wprowadzić zmiany do Rozdziału 3 ww. Ustawy, podkreślające rolę kina jako kluczowego pola eksploatacji filmów, szczególnie w przypadku filmów dofinansowywanych ze środków Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej.	
22.	Art. 76 Ustawy o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi	Postulujemy w Projekcie Ustawy dodanie następujących zmian: w Ustawie o zbiorowym zarządzaniu prawami autorskimi i prawami pokrewnymi: Art. 76 ust. 3 otrzymuje brzmienie: „Organizacje zbiorowego zarządzania, których zezwolenia obejmują pola eksploatacji odtwarzanie oraz pobór wynagrodzenia (zgodnie z art. 70 ust. 2¹ pkt 1 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych), są obowiązane do złożenia jednego wspólnego wniosku o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów i przedmiotów praw pokrewnych w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie ustawy zmieniającej.” Po art. 76 ust. 4 dodaje się art. 76 ust. 5 w brzmieniu: „Jeżeli organizacje zbiorowego zarządzania nie wywiążą się z obowiązku złożenia wspólnego wniosku o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń, Minister wzywa je do złożenia wniosku w wyznaczonym terminie.” Po art. 76 ust. 5 dodaje się art. 76 ust. 6 w brzmieniu: „W przypadku dalszego uchylania się od obowiązku, o którym mowa w art. 76 ust. 3 i 5 Minister stosuje sankcję przewidzianą w art. 103 ust. 1 pkt 4 Ustawy.” Po art. 76 ust. 5 dodaje się art. 76 ust. 7 w brzmieniu:	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		„W przypadku dalszego uchylania się od obowiązku, o którym mowa w ust. art. 76 ust. 3 i 5 podmiot zrzeszający użytkowników utworów audiowizualnych na polu eksploatacji wyświetlanie jest uprawniony do złożenia jednego wspólnego wniosku o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów i przedmiotów praw pokrewnych na polu wyświetlanie.”	
23.	Art. 70 ust. 2 ¹ pkt 1	Postulujemy w Projekcie Ustawy dodanie zmiany Ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych: Art. 70 ust. 2¹ pkt 1 otrzymuje brzmienie: „Współtwórcy utworu audiowizualnego oraz artyści wykonawcy są uprawnieni do: Wynagrodzenia proporcjonalnego do wpływów z tytułu wyświetlania utworu audiowizualnego w kinach, płatnego przez dystrybutora filmu i podmiot prowadzący kino zgodnie z ich udziałem w tych wpływach.”	
24.	Art. 18 Ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualn ej	Zgadzamy się, że obecny system Zachęt wymaga reformy – brak środków i błyskawiczne wyczerpywanie się puli budżetowej to ogromny problem. Jednak nie możemy zgodzić się z proponowanym rozwiązaniem, które nakłada obowiązek rozpoczęcia zdjęć w ciągu 3 miesięcy od złożenia wniosku. Żadne inne państwo, które wdrożyło system Zachęt (np. Czechy, Węgry, Irlandia, Francja), nie wymaga od producenta tak szybkiego rozpoczęcia zdjęć po złożeniu wniosku. gotowe projekty, zgarną środki jako pierwsi. Mniejsi, niezależni producenci, nie mają z nimi szans. To niesprawiedliwe i wypacza sens wsparcia publicznego, które powinno działać także na rzecz rynku lokalnego i jego różnorodności.	POLSKIE STOWARZYSZENIE POSTPRODUKCJI
25.		Minimalny próg wydatków dla koprodukcji zagranicznych jest zbyt wysoki. Dziś, aby zagraniczny projekt mógł skorzystać z polskich Zachęt, musi wydać w Polsce co najmniej 4 mln zł. To bardzo wysoka kwota – szczególnie w przypadku koprodukcji artystycznych. W praktyce wielu wartościowych projektów nie jest w stanie zebrać takiego budżetu w Polsce. Postulujemy obniżenie tego progu do 1 mln zł – to urealni system i pozwoli sprowadzić do Polski więcej projektów z zagranicy, co oznacza nowe miejsca pracy, inwestycje i promocję kraju. Proponowany zapis jest dla nas rozwiązaniem przejściowym – akceptowalnym jedynie do czasu wprowadzenia systemu automatycznego. W systemie incentive problem blokowania środków w ogóle nie występuje – pula środków jest blokowana dopiero gdy producent zgłosi gotowość do zdjęć. To eliminuje element paniki z rynku, który nie blokuje środków na oślep.	
26.	Art. 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 2	Projekt wprowadza rygorystyczny wymóg, zgodnie z którym w ciągu pierwszych 3 miesięcy prac objętych wsparciem, producent musi zrealizować "5 dni zdjęciowych pod rząd" (lub odpowiednio 5 dni animacji/postprodukcji). Niespełnienie tego warunku jest podstawą do odmowy wypłaty wsparcia. Z perspektywy autorów zdjęć zapis ten skutkować będzie realizacją zdjęć kręconych wyłącznie w celu spełnienia wymogu formalnego, a nie w naturalnym toku produkcji. Powyższa forma zapisu doprowadzi do organizowania zdjęć	Stowarzyszenie Auterek i Autorów Zdjęć Filmowych PSC

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		(przez producentów) w sposób nielogiczny i nieekonomiczny, tylko po to, by spełnić powyższy wymóg, co może mieć negatywne skutki artystyczne, organizacyjne jak i ekonomiczne dla wspartych produkcji filmowych. Powyższy zapis powinien wspierać producentów niezależnych oraz wchodzących na rynek małych producentów, dla których wsparcie te jest kluczowym składnikiem budżetu produkcji, a nie faworyzować dużych producentów działających na zlecenie nadawców lub serwisów streamingowych, dla których zachęty są ulgą w budżecie.	
27.	Art. 30 Ustawy o kinematografii	Stoimy na stanowisku, że zarówno resort kultury jak i FINA, powinny stać na straży ochrony polskiej kultury, a te ochronę daje standard kopii światłoczułej. Podczas realizacji swoich celów statutowych wielokrotnie spotkaliśmy się z sytuacją, iż jedyną zachowaną kopią filmową w oryginalnym standardzie obrazu był zapis na kopii światłoczułej złożony do FINA. Zarówno producenci, jak i dystrybutorzy filmów pozbywają się nośników z filmami, na które otrzymali dofinansowanie z budżetu państwa (ostatni znany nam przypadek dotyczył filmu dystrybuowanego w 2010 roku – minęło zaledwie 15 lat!). Propozycja zapisu zaprezentowanego w projekcie ustawy nie określa pojęcia standardu, równie bezpiecznego jak kopia światłoczuła, a także odwołuje się do decyzji lub mechanizmów, które nie zostały jasno określone w ustawie oraz pozostawiają zbyt dużą swobodę interpretacyjną, w końcu nie precyzują trybu, kryteriów, odpowiedzialności decyzyjnej. Przeniesienie prawa na dyrektora FINA do "wskazania standardu", w jakim ma być przekazana kopia, bez jasnego określenia wytycznych związanych z procesem decyzji, możliwością odwołania, a także brak określenia przesłanek filmu, który ma „szczególne znaczenie dla kultury i jest to uzasadnione dla ochrony dziedzictwa narodowego w dziedzinie kinematografii” może prowadzić do uznaniowości. W projekcie nie ma również mowy o roli twórców (autorów zdjęć) w tym procesie. Kopia archiwalna jest ostateczną, wzorcową wersją filmu, która przetrwa dla przyszłych pokoleń. Decyzję o ostatecznym wyglądzie filmu, który trafi do archiwum, nie może podejmować urzędnik lub technik w laboratorium, ale jego twórca obrazu, który w procesie produkcji utworu audiowizualnego sprawuje ciągły nadzór nad jego artystycznym wyglądem oraz procesem technologicznym powstawania (od okresu preprodukcji, po okres powstania kopii wzorcowej). Powyższa forma zapisu budzi nasze stosowne obawy co do ryzyka, że kopia archiwalna filmu będzie odbiegać od oryginalnej wizji artystycznej autora zdjęć i reżysera. Apelujemy o wycofanie się z zapisu, który jest nie jasny, budzi obawy uznaniowości, nie przeszedł konsultacji środowiskowych, jest dogodnym rozwiązaniem wyłącznie dla producentów audiowizualnych, a także głęboko narusza poszanowanie dla praw autorskich twórców, pozbawiając ich autorskiego nadzoru nad wykonywanym dziełem.	
28.	Art. 30 Ustawy o kinematografii	Zgłaszamy propozycję, aby w art. 30 ustawy o kinematografii dodać ust. 4 w brzmieniu: „4. W terminie wskazanym w ust. 1 producent filmu przekazuje nieodpłatnie organizacji zbiorowego zarządzania - zgodnie z właściwością działania, zobowiązanej do przekazania wynagrodzenia uprawnionym, informacje o współtwórcach filmu.”	Stowarzyszenia Autorów ZAiKS

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		Proponowany zapis odnosi się do przedstawiania przez producenta utworu audiowizualnego informacji o utworach (i przedmiotach praw pokrewnych) wykorzystanych lub włączonych do filmu tzw. metryk filmowych. Praktyka taka funkcjonuje od wielu lat, jednak nie jest w żaden sposób usankcjonowana prawnie. Zapis taki nie generuje zatem nowych obciążeń producentów. Proponujemy, aby proces przekazywania przez producenta metryk zsynchronizować z realizacją obowiązków producenta wobec państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii, o których mowa w ust. 1 art.. 30	
29.	Zmiany w art. 18 ust. 2 oraz dodanie art. 18 ust. 2a i zmiana w art. 22 ust. 2 ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej	Z zadowoleniem przyjmujemy fakt, że Projekt uwzględnia postulat wprowadzenia rozwiązania, które zapewni okresowe rozdysponowywanie środków przeznaczonych w danym roku kalendarzowym na finansowanie produkcji filmowej, aby uniknąć sytuacji, w której znaczna większość lub nawet całość była rozdysponowywana nawet pierwszego dnia danego roku kalendarzowego. Uważamy jednak, że zaproponowany w Projekcie 3-miesięczny termin na złożenie wniosku przed rozpoczęciem prac, które mają być objęte wsparciem finansowym nie odpowiada na realne potrzeby producentów, zwłaszcza niezależnych, którzy najbardziej potrzebują wsparcia. Dodatkowo, w przypadku projektów o bardziej złożonej strukturze finansowej - takich jak międzynarodowe koprodukcje - 3 miesiące przewidziane na złożenie wniosku mogą okazać się niewystarczające, co może wpływać na możliwość skutecznego aplikowania w ramach systemu. Proponowany termin na złożenie wniosku o wsparcie finansowe nie uwzględnia także cykli produkcji audiowizualnej, a także faktu, że wiele projektów rozpoczyna się dopiero latem bądź jesienią. Dopiero wówczas dokonywane są ostateczne uzgodnienia budżetowe np. z funduszami regionalnymi. W zaprojektowanym obecnie systemie, produkcje te będą miały mniejsze szanse na uzyskanie wsparcia. Dodatkowo, projektowane rozwiązania nie odpowiadają w pełni na wcześniej zidentyfikowany problem szybkiego wyczerpywania się dostępnej puli środków już na początku roku, co może wpływać na dostępność finansowania dla projektów planowanych w późniejszych miesiącach. Stoimy także na stanowisku, że warunek 5 dni zdjęciowych pod rząd jest wymogiem nadmiernym, gdyż nie każda produkcja musi startować z 5 dniami pod rząd. Nie rozwiązuje też problemu „fikcyjnych” produkcji. Może natomiast skutkować w wielu produkcjach realizacją zdjęć kręconych wyłącznie w celu spełnienia wymogu formalnego, a nie w naturalnym toku produkcji. Tego rodzaju rozwiązanie rodzi istotne ryzyka organizacyjne i finansowe: konieczność ponownego zebrania obsady i ekipy, ponownego wynajęcia lokacji i sprzętu, a często także odtworzenia scenografii i charakteryzacji w oderwaniu od właściwego harmonogramu. Projektodawca wskazuje, że celem Projektu jest deregulacja i wzmacnianie mechanizmów rynkowych. Naszym zdaniem rozwiązanie zaproponowane w art. 18 i 22 ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnych celu tego nie spełnia. Wręcz przeciwnie. Nakłada na producentów dodatkowe, trudne do spełnienia w odniesieniu do większości z nich, wymogi.	Stowarzyszenie Filmowców Polskich

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		Proponujemy w związku z tym wprowadzenie do projektowanych rozwiązań następujących zmian: - wskazanie dwóch terminów na składanie wniosków dla produkcji zaplanowanych na I półrocze kalendarzowe oraz dla produkcji zaplanowanych na II półrocze kalendarzowe - usunięcia warunku 5 dni zdjęciowych.	
30.	Art. 24 ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualn ej	W naszej ocenie projektowane przepisy dotyczące przelewu wierzytelności w obecnym brzmieniu mogą w praktyce pozostać martwe. Główną przeszkodą będzie fakt, że banki nie będą skłonne udzielać producentom kredytów pomostowych, ponieważ nie dysponują żadnymi mechanizmami gwarancyjnymi minimalizującymi ryzyko udzielenia finansowania. W efekcie, nawet jeśli ustawa stworzy formalną możliwość przelewu wierzytelności, instrument ten nie będzie realnie wykorzystywany. Skutecznym rozwiązaniem tego problemu byłoby wprowadzenie mechanizmu gwarancji kredytowej udzielanej przez Bank Gospodarstwa Krajowego do środków przyznanych w ramach tzw. „zachęt”. Zapewnienie takiego zabezpieczenia znacząco zmniejszyłoby ryzyko ponoszone przez instytucje finansowe i zwiększyłoby ich skłonność do oferowania kredytów pomostowych producentom. Ponadto wskazujemy, że ograniczenie kręgu podmiotów, na rzecz których możliwy jest przelew wierzytelności, wyłącznie do banków krajowych i zagranicznych, nie uwzględnia różnorodnych modeli finansowania stosowanych w branży audiowizualnej.	
31.	Art. 33 ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualn ej	Pomimo ogromnego zainteresowania środkami pochodzącymi z „zachęt” środki planowane w budżecie państwa na ten cel są co roku niższe, niż przewidziane w notyfikacji Komisji Europejskiej, a więc w wysokości 55 mln euro. Postulujemy jednak, aby przesądzić w niej, aby niewykorzystana w ramach limitu na dany rok część środków mogła być wykorzystana także w latach następnych. Należałoby w związku z tym wprowadzić mechanizm umożliwiający wydatkowanie przyznanych środków finansowych przez okres do 3 lat następujących po roku, w którym miały być wydatkowane, jako tzw. środki nie wygasające. Środki te byłyby corocznie ujmowane w ustawie budżetowej. Dzięki temu, pomimo zmniejszenia limitów środki niewykorzystane nie przepadałyby, ale mogłyby dodatkowo zasilać pulę środków dostępnych dla producentów i być efektywnie wykorzystane na przewidziany cel. Zaproponowane rozwiązanie przynajmniej częściowo odpowiadałoby więc rzeczywistym potrzebom. Aby uzupełnić efektywność proponowanego rozwiązania postulujemy dodatkowo, aby ocenie podlegały nie tylko wnioski, które mieszczą się w alokacji rocznej, zaś te które ją przekraczają pozostawały bez rozpoznania, ale aby ocenie podlegały wszystkie złożone wnioski w ramach danego naboru. Umożliwiłoby to szybkie udzielanie wsparcia po „uwolnieniu” środków niewykorzystanych.	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
32.	Art. 30 ustawy o kinematografii	Zaproponowane rozwiązanie nie definiuje pojęcia standardu, który może zostać wskazany producentowi przez dyrektora instytucji, do której kopia filmu jest przekazywana. Nie zostało zatem sprecyzowane, czy chodzi o kopię światłoczułą, cyfrową, czy inne formaty. Jedynie w uzasadnieniu Projektu oraz OSR wskazuje się, że w praktyce interpretacyjnej FINA wymaga realizacji tego obowiązku w standardzie kopii światłoczułej, pomimo że nie w każdym przypadku jest to niezbędne. Podobnie nie zostało określone jaki standard może zostać wskazany przez dyrektora instytucji, do której kopia filmu jest przekazywana. Ponadto, zaproponowany mechanizm pozwala na zmianę standardu dopiero wówczas, gdy producent się o to upomni składając odpowiedni wniosek. W przeciwnym razie, jak się zdaje praktyka żądania kopii w standardzie najwyższym nadal będzie stosowana. Nie wiadomo też na podstawie jakich kryteriów wniosek producenta będzie oceniany, w jakich przypadkach dyrektor może odmówić zmiany standardu, w jakim terminie wniosek jest rozpoznawany i co się dzieje jeśli dyrektor nie ustosunkuje się do wniosku producenta przed upływem terminu na przekazanie kopii filmu, czy przysługuje w stosunku do decyzji dyrektora jakkolwiek procedura odwoławcza, a jeśli tak, to jak powinna być realizowana. Bez dokonania powyżej wskazanych uzupełnień zaprojektowane rozwiązanie może nie przynieść oczekiwanych rezultatów w praktyce i pozostać rozwiązaniem martwym. Podobnie jeśli chodzi o możliwość sfinansowania kosztów związanych z przygotowaniem kopii archiwalnej. Nie określono bowiem w sposób wystarczająco precyzyjny na podstawie jakich kryteriów dokonywana jest ocena przesłanek „szczególnego znaczenia dla kultury” oraz „uzasadnienia dla ochrony dziedzictwa narodowego w dziedzinie kinematografii”, które są przesłankami niezwykle pojemnymi, dającymi duże pole do uznaniowości, pomimo sformułowanego w OSR zapewnienia, że rozstrzygnięcia w tym zakresie nie będą arbitralne. Nie określono też w Projekcie precyzyjnie kto będzie dokonywał oceny tych przesłanek, a jedynie w OSR wskazano, że „w FINA planowane jest powołanie zespołu, który będzie zajmował się tymi kwestiami Nie wiadomo jednak, czy zamierzenia te zostaną zrealizowane, jaki będzie skład tego zespołu, ani na jakich zasadach będzie działał. Zabieg tego rodzaju nie zwiększa jednak niestety pewności prawnej. Wydaje się również, że zaproponowane rozwiązanie nie jest wystarczająco precyzyjne, aby wyznaczona instytucja z niego korzystała bez obaw o zarzuty braku transparentności oraz arbitralności podejmowanych decyzji, a przez to unikania finansowania sporządzania kopii w przypadkach zakreślonych w projektowanym przepisie. W konsekwencji w praktyce przepis ten może nie być wykorzystywany.	
33.	Art. 6 ustawy o obowiązkow ych egzemplarzac h bibliotecznych	W odniesieniu do tej propozycji, która jest analogiczna do zmian proponowanych w art. 30 i nowym 30a ustawy o kinematografii, aktualne pozostaje stanowisko przedstawione powyżej.	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
34.	art. 18 ust. 2 oraz dodanie art. 18 ust. 2a i zmiana w art. 22 ust. 2	Wniosek o wsparcie musi być złożony nie wcześniej niż 3 miesiące przed rozpoczęciem prac, które mają być objęte wsparciem finansowym i nie później niż w dniu poprzedzającym rozpoczęcie tych prac. Obowiązkowe jest przeprowadzenie 5 dni zdjęciowych z rzędu albo 5 dni procesu powstawania animacji albo 5 dni postprodukcji pod rząd w ciągu 3 miesięcy od rozpoczęcia prac. Na pierwszy rzut oka zmiana ta może wydawać się krokiem naprzeciw producentom oraz odpowiedzią na problem błyskawicznego wyczerpywania się środków przeznaczonych na wsparcie produkcji już chwilę po północy 1 stycznia każdego roku. Gdy się zastanowić, okazuje się, że nowe zasady będą faworyzować większe podmioty, dysponujące płynnością finansową, które w większości byłyby w stanie zrealizować projekt bez „Zachęt”. Możliwość ubiegania się o wsparcia z tak krótkim wyprzedzeniem stawia w bardzo trudnej sytuacji przeciętnego producenta. Czy ma podjąć ryzyko realizacji zdjęć bez pewności całkowitego finansowania filmu? Jak ma zapewnić cashflow w takiej sytuacji? Obawiamy się, że taka zmiana ustawy zmusi producentów do prowadzenia działań niepożądanych jak zawyżanie budżetów czy np. realizacji zdjęć uciekających jedynie po to, by formalnie zmieścić się w wymogu przeprowadzenia co najmniej pięciu dni zdjęciowych. Takie praktyki mogą prowadzić do niepotrzebnego zwiększania kosztów produkcji. Warto zwrócić uwagę, że jeśli dojdzie do zmiany ustawy nie będzie możliwe opłacenie honorarium scenarzysty oraz wielu innych kosztów ponoszonych w okresie przygotowawczym. W naszym przekonaniu należy wprowadzić nabór więcej niż raz w roku. Mamy wrażenie, że projektowane zmiany mają rozwiązać problemy PISF, nie producentów. „Zachęty” miały być narzędziem służącym przyciąganiu zagranicznych produkcji do Polski. Wprowadzone zmiany mogą przeciwny efekt i sprawić, że Polska będzie mniej atrakcyjna dla międzynarodowych partnerów. Celem zmian nie powinno także być faworyzowanie dużych firm.	WFDIF
35.		W projekcie zmian ustawy termin przekazania materiałów to 60 dni od zakończenia produkcji filmu, w obowiązującej ustawie 30 dni od zakończenia produkcji filmu, nie później jednak niż w dniu rozpoczęcia dystrybucji filmu. To wydłużenie terminu i nieuzależnianie od dystrybucji jest dobrym krokiem. Poważne wątpliwości budzą jednak dodane zapisy, zgodnie z którymi to na wniosek producenta dyrektor państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w zakresie kinematografii może wskazać standard, w jakim przekazywana jest kopia. Producent miałby składać taki wniosek w terminie 30 dni od zakończenia produkcji filmu. Nie bardzo jest jasne, w jaki sposób miałyby to funkcjonować.:	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		- cóż oznacza, że dyrektor tej instytucji może wskazać standard, w jakim ma być przekazana kopia; możemy się domyślać, że chodzi o sytuacje, w których producent chce złożyć wyłącznie materiały cyfrowe i poczynić oszczędność w budżecie filmu; - producent miałby składać wniosek w terminie 30 dni po zakończeniu produkcji filmu tj. po zamknięciu jego kosztów. Uniemożliwi to prawidłowe zaplanowanie kosztu wykonania materiałów obowiązkowych dla FINA w budżecie filmu. Największe wątpliwości budzi jednak fakt, że dyrektor państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w zakresie kinematografii miałby decydować o tym, w jakim standardzie będzie przekazywana kopia filmowa. Jednocześnie pragniemy zwrócić uwagę, że zgodnie z dokumentem „Strategiczne Ramy Digitalizacji Zasobów Kultury. Dokument kierunkowy dotyczący digitalizacji i udostępniania cyfrowych zasobów polskich instytucji kultury na lata 2025 – 2050.” przygotowanym przez MKiDN, w przypadku produkcji filmowych zaleca się archiwizację hybrydową: „Biorąc pod uwagę koszty archiwizacji cyfrowych materiałów, warto rozważyć model hybrydowy łączący nośniki cyfrowe z trwałymi nośnikami analogowymi. Takie podejście umożliwia łatwy dostęp do zasobów dzięki formatom cyfrowym, a jednocześnie zapewnia długoterminową ochronę najcenniejszych materiałów kulturowych oraz stabilnych nośnikach analogowych, odpornych na zmiany technologiczne i ekstremalne zdarzenia. Szczególnie istotne jest to w przypadku zasobów audiowizualnych, które wymagają dużej przestrzeni repozytoryjnej. Zaleca się przechowywanie ich w formatach cyfrowych, ułatwiających odtwarzanie i dystrybucję, równocześnie tworząc kopie zapasowe na taśmie 35 mm, gwarantującej głęboką archiwizację.” Wysoce niepokojące jest, że zgodnie z projektem ustawy jednoosobowo podejmowane miałyby być decyzje, które filmy „godne są” wykonania kopii światłoczułej i tym samym zwiększenia prawdopodobieństwa jej długotrwałego zachowania. Czy możliwy będzie uchronienie się od politycznych nacisków i indywidualnych gustów? Poza tym, jak przewidzieć, które filmy ocenione jako nie dość wartościowe, by zachować ich kopię światłoczułą, nawet przez najbardziej obiektywne gremium, mogą przez przyszłe pokolenia zostać uznane za arcydzieła bądź wartościowe świadectwo czasów, w których powstały? Proponujemy by nie rezygnować z obowiązku wytwarzania kopii w standardzie światłoczułym, tylko przenieść ten obowiązek na państwowe instytucje kultury wyspecjalizowane w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii (FINA), zamiast pozostawiać go po stronie producentów, którzy zawsze będą dążyć do optymalizacji kosztów.	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		To FINA powinna przejmować materiały źródłowe od producentów i zlecać wykonanie kopii profesjonalnym, zewnętrznym laboratorium, co jednocześnie obniżyłoby koszty po stronie producentów. Takie rozwiązanie byłoby zarówno skuteczniejsze, odciążające dla producentów i dawałoby efekt deregulacji.	
36.	art. 18 ust. 2 i ust. 2a ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej	W tym kontekście proponowane skrócenie okresu aplikowania – tj. możliwość złożenia wniosku nie wcześniej niż na 3 miesiące przed rozpoczęciem realizacji projektu – może wpłynąć na ograniczenie blokowania środków przez projekty, w odniesieniu do których składane są aplikacje, mimo braku pewności co do ich realizacji. W naszej opinii warto również rozważyć alternatywne mechanizmy zwiększające efektywność naborów, jak na przykład. Proponujemy rozważenie rozwiązań, które umożliwiłyby bardziej sprawiedliwą i racjonalną alokację dostępnych środków niż ograniczanie terminów składania wniosków czy skracanie czasu na rozpoczęcie produkcji.	Związek Pracodawców Prywatnych Mediów
37.	Art. 8 ust. 2 ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej	W naszej ocenie, dalsze prace nad reformą systemu powinny uwzględniać potrzebę rozszerzenia katalogu uprawnionych podmiotów, tak aby również polscy nadawcy i dostawcy usług VOD, finansujący produkcje audiowizualne, mogli korzystać z mechanizmów wsparcia w modelu usługowym. W szczególności warto rozważyć zniesienie ograniczenia wynikającego z art. 8 ust. 2 ustawy oraz wprowadzenie mechanizmu umożliwiającego wsparcie dla projektów realizowanych na zlecenie polskich podmiotów medialnych, które ponoszą istotne nakłady finansowe na rozwój produkcji audiowizualnej.	
38.		Proponujemy zatem podzielić środki na dwie transze, ogłosić dwa nabory (pierwszy dla filmów, które będą realizować zdjęcia do filmu w okresie letnim oraz drugi – dla tych, które wchodzi w zdjęcia późną jesienią i zimą). Utrzymanie warunku realizacji zdjęć w okresie 3 miesięcy od złożenia wniosku, bez późniejszego drugiego naboru dyskryminuje projekty realizowane w II połowie roku. Wymóg specjalnych "uciekających" zdjęć jest zabiegiem sztucznym i niegospodarnym. Przy dwóch naborach można utrzymać postulowany termin 3 miesięcy od daty przyznania dofinansowania lub 4 miesiące od daty założenia.	
39.		Ponadto sugerujemy wprowadzić ustawą zasadę przenoszenia środków niewydatkowanych do rezerwy budżetu państwa jako tzw. środki niewygasające przynajmniej na okres kolejnego roku kalendarzowego oraz zobligować PISF do oceny formalnej i merytorycznej wszystkich złożonych wniosków.	
40.	Art. 3 ustawy o obowiązkowych egzemplarzach	Odnosząc się do kwestii kopii dla Filмотeki Narodowej pragniemy zwrócić uwagę, że proponowane regulacje, choć korzystne dla producentów, nie są jasne i nie zapewniają równości podmiotów - nie wiadomo kto i na jakich kryteriach oceny i przez kogo, będzie musiał przygotować kopię światłoczułą lub cyfrową, sam to sfinansować lub ubiegać się o finansowanie w FINA lub NCK. Zaproponowane regulacje są w naszej ocenie zbyt uznaniowe i lakoniczne.	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
	bibliotecznych		
41.	Art. 33 ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej	W naszej ocenie należy zwrócić szczególną uwagę na zamrożenie wysokości budżetu zachęt (art. 1 pkt 4 nowelizacji), na wysokości obecnie kończącej się perspektywy, a mówimy o planie na kolejne 10 lat. Proponowane przez Ustawodawcę kwoty nawet nie uwzględniają waloryzacji inflacyjnej. Zwracamy też uwagę na to, że w minionym okresie obowiązywania ustawy, z wyjątkiem roku 2024, wypłacane były jedynie podstawowe dolne progi programu zachęt. Rekomendujemy: - Wprowadzenie mechanizmu waloryzacji inflacyjnej progów dolnego i górnego - Podniesienie dolnego progu ze 100 MLN PLN, do co najmniej 140 MLN PLN (finalny poziom roku 2024 roku po zwwyżce w końcówce roku) - Podniesienie górnego progu ze 230 MLN PLN, do co najmniej górnego progu zapisanego w obecnej ustawie na 2027 rok (pow. 265MLN PLN) - Rozszerzenie obecnego mechanizmu zwyżkowania dolnego progu o mechanizm powiązany ze wzrostem procentowym polskiego PKB, w myśl zasady, że im lepiej radzi sobie polska gospodarka, tym więcej pojawia się funduszy zachętowych.	
42.	Uwaga ogólna	Zakładane zmiany w przepisach wychodzą naprzeciw środowiskowym potrzebom sygnalizowanym wielokrotnie w ostatnim czasie w trakcie spotkań branżowych oraz w kontaktach z Polskim Instytutem Sztuki Filmowej	Związku Zawodowego Scenarzystów Polskich - Gildii Scenarzystów
43.		Proponujemy system oparty na następujących etapach: a) Wniosek o rejestrację produkcji – z dokumentami, które pozwalają uznać rejestrację za ważną po sprawdzeniu – testu kulturowego, streszczenia, scenariusza, ogólnych założeń (bez potwierdzeń). Wniosek o rejestrację można by złożyć w dowolnym czasie (przed rozpoczęciem produkcji). b) Sprawdzenie aplikacji, aplikującego i projektu przez upoważniony organ. c) Wydanie Certyfikatu rejestracji, zawierającego specyfikację warunków i wymagań, bez alokacji środków. Okres ważności rejestracji mógłby wynosić np. 4 lata. Certyfikat mógłby służyć jako dokument potwierdzający wstępnie ten element planu finansowego przy innych wnioskach. d) Wniosek o umieszczenie projektu na liście zakwalifikowanych projektów i przyznanie zwrotu kosztów – wniosek powinien zawierać szczegółowe zestawienie kwalifikowalnych kosztów, całkowity budżet, plan finansowy i	Polska Akademia Filmowa

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		harmonogram. Koszty potencjalnie kwalifikowalne to koszty ponoszone po złożeniu tego wniosku. Wniosek powinien zostać złożony nie później niż 10 dnia zdjęciowego. e) Wydanie Certyfikatu zakwalifikowania projektu – zawierającego wiążącą datę rozpoczęcia zdjęć zgodnie z planem produkcji oraz przydział środków. W ciągu do 4 miesięcy od złożenia wniosku (dla projektów Eurimages termin ten mógłby wynosić 9 miesięcy) powinno zostać wykonanych co najmniej 10 dni zdjęciowych. f) W przypadku konieczności zmiany terminu rozpoczęcia zdjęć o nie więcej niż dwa miesiące – konieczne jest złożenie wniosku o akceptację zmiany. Brak takiego zaaprobowanego wniosku lub przesunięcie terminu rozpoczęcia zdjęć o więcej niż dwa miesiące – powoduje, że Certyfikat zakwalifikowania traci ważność, bez konsekwencji dla aplikującego g) Potwierdzenie rozpoczęcia zdjęć w terminie przez wysyłanie raportów dziennej produkcji. h) przypadku, gdyby w trakcie produkcji kwota kwalifikowalnych kosztów zwiększała się lub zmniejszała się o ponad 5% - wymagane byłoby złożenie wniosku o zmianę wysokości alokacji. Mniejsza zmiana nie wymagałaby akceptacji. i) Wniosek o wypłatę zachęt – zawierający zaudytowane zestawienie wykazujące poniesione koszty kwalifikowalne. Możliwe dwie kolejne aplikacje. k) wypłata zachęt w czasie 30 dni od podjęcia decyzji.	
44.	Art. 9 ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej	Niezwykle ważnym elementem wymagającym uzupełnienia obowiązującej ustawy musi być zapewnienie realizacji intencji ustawodawcy w przypadku produkcji, lub koprodukcji utworu audiowizualnego przez zapis, że przyznana kwota zachęt pozostaje w każdym wymiarze własnością aplikującego przedsiębiorcy będącego producentem lub koproducentem, któremu przyznano wsparcie. Chodzi o faktyczną realizację zapisu art. 9 w istniejącej ustawie, że wsparcia finansowego nie przyznaje się podmiotom wymienionym w tym artykule, w tym m.in. dostawcom usług medialnych. Tym samym nie mogą być wymienione w art. 9 podmioty uprawnione do odnoszenia jakichkolwiek korzyści z tytułu tej formy pomocy publicznej.	
45.	Uwaga ogólna	Mimo wysokiej sprawności działania programu i pozytywnych efektów odnotowanych w ciągu sześciu lat jego funkcjonowania, praktyka stosowania ustawy ujawniła także pewne elementy, które z czasem zaczęły negatywnie wpływać na efektywność systemu. Podstawowym problemem jest sposób dystrybucji środków z budżetu dotacji, oparty na zasadzie przyznawania ich w kolejności wpływu wniosków w danym roku. W praktyce prowadzi to do sytuacji, w której już w pierwszych minutach po uruchomieniu naboru 1 stycznia cała dostępna pula zostaje rozdysponowana. Projekty znajdują się przy tym na bardzo różnych etapach przygotowania – często we wczesnej fazie – a ich harmonogram produkcji może zakładać rozpoczęcie realizacji zarówno na początku, jak i w dalszej części roku.	Polski Instytut Sztuki Filmowej

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		Taki system uniemożliwia uzyskanie wsparcia produkcjom, które nie są gotowe do złożenia kompletnej dokumentacji w pierwszym dniu naboru, lub których decyzje produkcyjne zapadają później. W efekcie, realne szanse na otrzymanie dofinansowania zależą nie tyle od spełnienia wymogów ustawy, ile od szybkości złożenia wniosku – obecnie liczonej w sekundach różnicy. Taki mechanizm wprowadza element losowości, który utrudnia planowanie i ogranicza przewidywalność procesu. Świadomość konieczności zmiany tego rozwiązania jest powszechna w branży audiowizualnej. Z tego względu PISF z pełnym zrozumieniem podchodzi do rozmów nad nowelizacją ustawy w tym zakresie.	
46.	Art. 1 pkt. 1 (zmiana art. 18 ust. 2 oraz dodanie ust. 2a) i pkt. 2 Projektu Ustawy	PISF jako instytucja realizująca zapisy ustawy od 2019 roku, przy pełnej świadomości potrzeby jej nowelizacji, ocenia te propozycje negatywnie z następujących powodów: - Brak rozwiązania podstawowego problemu systemowego W obecnym modelu, w którym środki z dotacji celowej są przydzielane według kolejności wpływu wniosków, głównym problemem systemowym pozostaje brak mechanizmu zapewniającego równą dostępność środków w całym roku budżetowym. Proponowane ograniczenia kwalifikowalności wniosków – bez równoczesnego wprowadzenia nowego systemu kolejowania lub podziału środków na okresy – nie tylko nie rozwiązują tego problemu, ale wręcz go pogłębiają. W praktyce oznacza to, że projekty planujące rozpoczęcie prac w drugiej połowie roku – nawet jeśli spełniają wszystkie wymogi formalne i merytoryczne – nie mają realnych szans na uzyskanie wsparcia z powodu wcześniejszego rozdysponowania środków. Jedynym czynnikiem decydującym o dostępności wsparcia staje się moment złożenia wniosku, który nie pozostaje w związku z jakością projektu, jego wartością artystyczną, gospodarczą czy etapem przygotowania. Nie istnieje przy tym żadne racjonalne uzasadnienie, dla którego projekty realizowane na początku roku miałyby mieć większe szanse na uzyskanie wsparcia niż te planowane w jego dalszej części. Taki model dystrybucji prowadzi do zakłócenia równości szans, wprowadza niepotrzebny pośpiech formalny, a także utrudnia beneficjentom realistyczne planowanie harmonogramów projektowych i finansowych. - Problematyczność wymogu „5 dni pod rząd” Proces planowania zdjęć w filmach fabularnych i animacjach jest złożony i zależy od wielu czynników: dostępności aktorów, twórców, lokacji, harmonogramów ekip, wymogów scenariusza, a także czynników niezależnych, takich jak warunki pogodowe czy zdarzenia losowe. Wprowadzenie sztywnego wymogu realizacji 5 kolejnych dni zdjęciowych, animacyjnych lub postprodukcyjnych stanowi nieproporcjonalne ograniczenie, które może zakłócać naturalny rytm pracy produkcyjnej. Pojęcie „pod rząd” nie jest jednoznaczne i może rodzić trudności interpretacyjne – nie jest jasne, czy odnosi się ono do dni kalendarzowych, roboczych, czy też dopuszcza wyjątki w szczególnych sytuacjach, takich jak dni ustawowo wolne od pracy, awarie techniczne czy inne zdarzenia niezależne od producenta. Brak jasnej definicji tego pojęcia może prowadzić do rozbieżności w stosowaniu przepisów oraz trudności w ocenie spełnienia warunku. Wprowadzenie takiego zapisu może też skutkować organizowaniem tzw. „sztucznych dni”, odbywających się	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		wyłącznie w celu formalnego spełnienia wymogu ustawowego, co rodzi ryzyko zawyżania kosztów i utrudnia weryfikację rzeczywistego przebiegu produkcji. Wymóg ten ogranicza również elastyczność planowania – zwłaszcza w projektach, których harmonogramy muszą dostosować się do licznych zmiennych – i może prowadzić do nielogicznych decyzji organizacyjnych. - Ryzyko nadużyć i nieprawidłowości Tak skonstruowane przepisy mogą prowadzić do sztucznego dostosowywania harmonogramów wniosków do wymogów formalnych, a nawet do przedstawiania niepełnego lub zniekształconego obrazu faktycznego przebiegu prac produkcyjnych. Zwiększa to ryzyko wystąpienia sytuacji, w których realizacja wskazanych działań ma charakter pozorny lub odbywa się wyłącznie w celu spełnienia warunków formalnych, bez rzeczywistego uzasadnienia produkcyjnego. Tego typu konstrukcja przepisów utrudnia weryfikację zgodności z rzeczywistym przebiegiem projektu i może mieć negatywny wpływ na rzetelność procesu przyznawania i rozliczania środków publicznych. Z perspektywy instytucji odpowiedzialnej za nadzór nad wydatkowaniem środków z budżetu państwa, rozwiązanie to generuje znaczące ryzyko formalne i praktyczne. Tego typu konstrukcja przepisów może również narażać beneficjentów na niezamierzone błędy formalne i spory interpretacyjne, wpływające na proces rozliczeń. - Dyskryminacja filmów dokumentalnych W przypadku filmów dokumentalnych harmonogram zdjęć w znacznie mniejszym stopniu wynika z planowania produkcyjnego, a w większym – z dynamiki i specyfiki tematu, na przykład dostępności bohaterów, przebiegu zdarzeń czy konieczności długoterminowej obserwacji. Wymóg zrealizowania 5 kolejnych dni zdjęciowych w określonym czasie jest w tym kontekście szczególnie nieadekwatny i może skutkować wykluczeniem wielu projektów dokumentalnych z możliwości ubiegania się o wsparcie, niezależnie od ich wartości artystycznej, merytorycznej czy stopnia zaawansowania. Z powyższych względów PISF nie rekomenduje przyjęcia proponowanego brzmienia art. 18 ust. 2 i 2a w przedstawionej formie. Instytut proponuje alternatywne rozwiązanie, które – w naszej ocenie – pozwoli osiągnąć zakładane cele nowelizacji, przy jednoczesnym zapewnieniu równego dostępu do środków w ciągu całego roku i uniknięciu nieuzasadnionej dyskryminacji poszczególnych rodzajów projektów. Instytut proponuje wprowadzenie do projektu ustawy nowego mechanizmu składania i rozpatrywania wniosków o udzielenie wsparcia finansowego, opartego na podziale roku na dwa okresy rozliczeniowe (transze): transza 1: 1) dla projektów rozpoczynających prace w okresie 1 stycznia – 30 czerwca; 2) transza 2: dla projektów rozpoczynających prace w okresie 1 lipca – 31 grudnia. Nabór wniosków w takim modelu miałby nadal charakter ciągły. Beneficjenci mieliby jednak szansę na złożenie wniosku także w drugiej części roku.	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		Wnioski można byłoby składać: - najwcześniej 6 miesięcy przed planowaną datą rozpoczęcia prac - najpóźniej 45 dni przed końcem okresu transzy, czyli do 15 maja dla projektów z transzy 1, do 15 listopada dla projektów z transzy 2. Wstępne założenia systemu przewidują, że wniosek musi być złożony nie później niż w dniu rozpoczęcia prac, przy jednoczesnym ograniczeniu terminu do 45 dni przed końcem danej transzy (rozliczeniowej). Wnioski dotyczące projektów, których rozpoczęcie prac nie przypada na okres danej transzy (tj. między 1 stycznia a 30 czerwca lub między 1 lipca a 31 grudnia) byłyby rozpatrywane negatywnie. Instytut rozpatrywałby wszystkie wnioski z danej transzy niezależnie od dostępności środków finansowych na ich realizację, przy założeniu, że: - ocena każdego wniosku odbywałaby się w terminie do 40 dni, - możliwe jest jednokrotne wezwanie do uzupełnienia braków formalnych (14 dni), a następnie 14-dniowy termin na ponowną ocenę wniosku. W celu zapewnienia sprawnej realizacji nowego systemu zakłada się również wprowadzenie zasady alokowania środków w proporcji 60/40 – z 60% budżetu przeznaczonym na pierwszy okres rozliczeniowy (styczeń–czerwiec) i 40% na drugi okres (lipiec–grudzień). Umożliwi to zabezpieczenie realnej puli środków dla projektów planowanych w drugiej połowie roku, zwiększając przewidywalność systemu oraz jego atrakcyjność dla krajowych i zagranicznych producentów	
47.	art. 5	W art. 5 dodaje się art. 5a w brzmieniu: 1. Wnioski o wsparcie finansowe są składane i rozpatrywane w dwóch okresach rozliczeniowych: 1) pierwszy okres rozliczeniowy obejmuje czas od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca danego roku, 2) drugi okres rozliczeniowy obejmuje 2. Niewykorzystane środki finansowe z pierwszego okresu rozliczeniowego przechodzą do drugiego okresu rozliczeniowego w ramach tego samego roku budżetowego. czas od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia danego roku.	
48.	art. 18 ust. 2 ustawy o finansowym wspieraniu	Art. 18 ust. 2 otrzymuje brzmienie: „2. Wniosek składa się nie wcześniej niż 6 miesięcy przed rozpoczęciem prac objętych wsparciem finansowym i nie później niż w dniu rozpoczęcia tych prac. Wnioskodawca jest zobowiązany rozpocząć prace objęte wsparciem finansowym w okresie rozliczeniowym, którego dotyczył wniosek.”	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
	produkcji audiowizualn ej		
49.		W art. 20 ustawy proponuje się wprowadzenie następujących zmian: 1) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Instytut rozpatruje wniosek i informuje pisemnie wnioskodawcę o rozstrzygnięciu w terminie 40 dni kalendarzowych od dnia jego złożenia, z zastrzeżeniem ust. 3–5a.” 2) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. W przypadku gdy ocena kosztorysu, o którym mowa w art. 18 ust. 4 pkt 8, wskazuje na nieadekwatność pozycji kosztowych względem założeń realizacyjnych oraz scenariusza, Instytut przedstawia wnioskodawcy uwagi do kosztorysu, w tym w zakresie dokonanej przez wnioskodawcę kwalifikacji kosztów jako polskich kosztów kwalifikowalnych, wraz z pisemnym uzasadnieniem oraz wzywa wnioskodawcę do przedstawienia zmodyfikowanego kosztorysu w terminie wskazanym w wezwaniu, nie dłuższym jednak niż 14 dni.” 3) ust. 4 otrzymuje brzmienie: „4. W przypadku przedstawienia zmodyfikowanego kosztorysu, Instytut dokonuje jego oceny w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia jego złożenia. W przypadku braku przedstawienia zmodyfikowanego kosztorysu w terminie, o którym mowa w ust. 3, Instytut ustala maksymalną wysokość danego rodzaju kosztu kwalifikowalnego, która zostanie uznana za podlegającą rozliczeniu w ramach wsparcia finansowego, i przedstawia ją wnioskodawcy na piśmie w terminie 14 dni od dnia upływu tego terminu.” 4) ust. 5 otrzymuje brzmienie: „5. W przypadku, gdy wnioskodawca z uzasadnionych przyczyn nie może przedstawić zmodyfikowanego kosztorysu w terminie, o którym mowa w ust. 3, Dyrektor Instytutu może jednorazowo wydłużyć ten termin, nie dłużej jednak niż o 14 dni.”	
50.		5) uchyla się ust. 5a. 6) ust. 6 otrzymuje brzmienie: „6. Instytut rozpatruje wnioski w kolejności ich złożenia, w ramach danego okresu rozliczeniowego, o którym mowa w art. 5a ust. 1, do czasu wyczerpania środków przeznaczonych na wsparcie finansowe przewidzianych w planie finansowym Instytutu na ten okres.” 7) ust. 7 otrzymuje brzmienie:	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		„7. Instytut informuje pisemnie wnioskodawcę o odmowie przyznania wsparcia finansowego z powodu wyczerpania środków przeznaczonych na wsparcie finansowe w danym okresie rozliczeniowym, o którym mowa w art. 5a ust. 1, w przypadku gdy wniosek uzyskał pozytywną ocenę, lecz nie został zakwalifikowany do dofinansowania z powodu wcześniejszego rozpatrzenia innych wniosków.” 8) ust. 8 otrzymuje brzmienie: „8. Instytut tworzy listę rezerwową wniosków złożonych w danym okresie rozliczeniowym, które mogą zostać rozpatrzone w przypadku rezygnacji przez wnioskodawcę z przyznanego mu wsparcia finansowego lub w przypadku pojawienia się dodatkowych środków w tym samym okresie.”	
51.	Art. 24 ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej	Projektowane przepisy art. 24 ust. 1a–1d dotyczące możliwości dokonania przelewu wierzytelności przyszłej z tytułu przyznanego wsparcia finansowego należy ocenić pozytywnie. Proponowane rozwiązania są klarowne, spójne z celami ustawy i sprzyjają profesjonalizacji procesów finansowania projektów audiowizualnych. Z zadowoleniem przyjmujemy przyjętą konstrukcję prawną, zgodnie z którą możliwość dokonania przelewu została ograniczona wyłącznie do banków krajowych i zagranicznych, wskazanych w ustawie – Prawo bankowe. Tego rodzaju instytucje dają najwyższy poziom rękojmi co do rzetelności i przejrzystości prowadzenia działalności finansowej. Na szczególną uwagę zasługuje także ograniczenie celu, w jakim możliwy jest przelew – wyłącznie w związku z finansowaniem realizacji projektu, na który przyznano wsparcie. Taki zapis znacząco ogranicza ryzyko wykorzystania środków publicznych do zabezpieczania zobowiązań niezwiązanych z przedmiotem finansowania. Dodatkowo należy podkreślić trafność rozwiązania zawartego w ust. 1d, zgodnie z którym bank może podjąć środki z rachunku powierniczego dopiero po dokonaniu przez Instytut pozytywnej weryfikacji raportu, zgodnie z art. 26 ust. 1. Warunek ten w naszej ocenie stanowi właściwe zabezpieczenie interesu publicznego i pozwala na zachowanie kontroli nad prawidłowym przebiegiem procesu wypłaty środków. Instytut nie zgłasza zastrzeżeń do zaproponowanego brzmienia przepisów art. 24 ust. 1a–1d.	
52.	Art. 33 ustawy o finansowym wspieraniu produkcji	Wprowadzenie stabilnych limitów budżetowych na kolejne lata należy ocenić jako rozwiązanie zasadne i konieczne z punktu widzenia stabilności systemu wsparcia oraz przewidywalności dla inwestorów. Dla utrzymania atrakcyjności Polski jako miejsca realizacji filmów i seriali – zarówno krajowych, jak i międzynarodowych – kluczowe jest zapewnienie ciągłości finansowania i możliwości wieloletniego planowania produkcji. Jednocześnie warto poddać pod rozagę wysokość zaproponowanego limitu maksymalnego w wysokości 230 mln zł rocznie. Już obecnie poziom środków dostępnych w ramach systemu zachęt nie odpowiada rzeczywistemu zapotrzebowaniu rynku.	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
	audiowizualnej	Zasadna wydaje się ponowna analiza maksymalnego limitu rocznego – tak, aby budżet programu odpowiadał faktycznemu potencjałowi inwestycyjnemu rynku audiowizualnego w Polsce. Rozważenie zwiększenia limitu, przynajmniej w drugiej połowie dekady, może istotnie wzmocnić skuteczność systemu i jego wpływ na gospodarkę.	
53.	art. 19a ustawy o kinematografii	Zmiana ta ma charakter organizacyjny i nie wpływa negatywnie na zakres informacji niezbędnych do realizacji zadań ustawowych PISF. Jednocześnie podnosi efektywność i stabilność systemu raportowania, usprawnia procesy administracyjne oraz zmniejsza obciążenie po stronie podmiotów zobowiązanych.	
54.	Art. 3. ustawy o obowiązkowych egzemplarzach bibliotecznych	Warto podkreślić, że ustawodawca nie zdecydował się na zmianę przepisów w zakresie rodzaju kopii, jaka powinna zostać przekazana – nadal nie określono wprost, czy ma to być kopia światłoczuła, czy cyfrowa. Brak takiego wskazania należy odczytywać jako celowe pozostawienie pola do interpretacji i dopasowania formatu do warunków technicznych i archiwizacyjnych w danym momencie. To podejście – choć może budzić pytania – pozwala uniknąć sztywnych rozwiązań i wpisuje się w trwającą obecnie w środowisku audiowizualnym szeroką debatę na temat najbardziej adekwatnych form zabezpieczania filmowego dziedzictwa.	
55.		Postuluje się dodanie art. 20a Ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii w następującym brzmieniu: “ Art. 20a. 1. Do dokonywania zmian w rocznym planie finansowym Instytutu, stosuje się przepisy Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1530 ze zm.), z zastrzeżeniem zmian, o których mowa w niniejszym artykule. 2. Do zmian w rocznym planie finansowym, o których mowa w art. 30 ust. 6 punkt 2 i 3 Ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1530), stosuje się odpowiednio art. 30 ust. 7 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1530). 3. Zmiany w planie finansowym Instytutu wymagają każdorazowo zatwierdzenia przez ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. 4. W przypadku, gdy zmiana planu finansowego skutkuje pogorszeniem planowanego wyniku finansowego brutto Instytutu, zatwierdzenie, o którym mowa w ust. 2, następuje po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw finansów publicznych. 5. Instytut niezwłocznie informuje ministra właściwego do spraw finansów publicznych o każdej zmianie planu finansowego.”.	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
56.	Uwaga ogólna	Działając w imieniu Związku Zawodowego Scenarzystów Polskich - Gildii Scenarzystów (dalej jako: „Gildia Scenarzystów”), w odpowiedzi na trwające konsultacje publiczne do projektu ustawy o zmianie ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej oraz niektórych innych ustaw (UD255), pragnę wyrazić akceptację i uznanie naszej organizacji dla projektowanych zapisów. Zakładane zmiany w przepisach wychodzą naprzeciw środowiskowym potrzebom sygnalizowanym wielokrotnie w ostatnim czasie w trakcie spotkań branżowych oraz w kontaktach z Polskim Instytutem Sztuki Filmowej. Uproszczenie procedur zdejmujące nadmierne obowiązki z podmiotów gospodarczych, a przy tym nie zmniejszające bezpieczeństwa działania Gildia Scenarzystów ocenia dobrze. Na uznanie w opinii Gildii Scenarzystów zasługują także projektowane przepisy zwiększające elastyczność i efektywność finansowania produkcji filmowej, co wpływa bezpośrednio także na sytuację scenarzystów, będących pośrednio uczestnikami i beneficjentami systemu dotacyjnego. Pozytywnie oceniamy projektowane wydłużenie do 2037 roku horyzontu czasowego trwania programu wsparcia, co zwiększy stabilność rynku audiowizualnego i wzmocni podstawy bytowe ludzi tworzących branżę, w tym również scenarzystów. Projekt odczytujemy jako pogłębienie współpracy i dialogu środowiska filmowego z Ministerstwem Kultury oraz Polskim Instytutem Sztuki Filmowej oraz zmierzający w stronę wzmocnienia branży audiowizualnej.	Gildia Scenarzystów Polskich
57.	Art. 24 ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej	W opinii Banku Gospodarstwa Krajowego, wskazane przepisy powinny zostać doprecyzowane w następujący sposób: - W projektowanym ustępie 1a sformułowanie „w celu zabezpieczenia czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3 i 5 oraz ust. 2 pkt 1 tej ustawy” powinno zostać zastąpione sformułowaniem: „w celu zabezpieczenia wierzytelności, które wynikają z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 3 i 5 oraz ust. 2 pkt 1 tej ustawy” - W projektowanym ustępie 1c, który nakłada obowiązek poinformowania Instytutu oraz BGK o zawarciu umowy przelewu wierzytelności wraz z przekazaniem kopii umowy, treść ta powinna zostać doprecyzowana poprzez nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku przekazania BGK oryginału umowy lub jej kopii, potwierdzonej przez notariusza za zgodność z oryginałem. Z uwagi na charakter rachunku powierniczego, bank prowadzący rachunek powierniczy jest obowiązany do weryfikacji i potwierdzenia autentyczności przedkładanych mu dokumentów, w celu zapewnienia bezpieczeństwa i ochrony powierzonych środków pieniężnych do czasu spełnienia warunków określonych w umowie rachunku powierniczego. - W projektowanym ustępie 1d. dotychczasowa treść powinna zostać doprecyzowana w sposób, którego przykład wskazano poniżej: „1d Bank krajowy lub bank zagraniczny, o których mowa odpowiednio w art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe, któremu przysługuje wierzytelność, o której mowa w ust. 1a, jest uprawniony do złożenia	Bank Gospodarstwa Krajowego

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		dyspozycji wypłaty środków pieniężnych z rachunku powierniczego, o którym mowa w art. 24 ust. 1, tytułem zaspokojenia przysługujących mu wymagalnych wierzytelności, w terminach i kwotach wynikających z harmonogramu umowy finansującej realizację produkcji audiowizualnej albo usługi na rzecz produkcji audiowizualnej, na którą przyznano wsparcie finansowe”. - Po ustępie 1d proponujemy dodanie ustępu 1e w brzmieniu: „1e Bank Gospodarstwa Krajowego prowadzący rachunek powierniczy, o którym mowa w art. 24 ust. 1 po pozytywnej weryfikacji dyspozycji o wypłatę środków złożonej przez cesjonariusza realizuje dyspozycję o której mowa w ust. 1d niezwłocznie, jednak nie wcześniej niż w dniu, w którym otrzyma sporządzoną w formie pisemnej informację o dokonaniu przez Instytut pozytywnej weryfikacji raportu, o której mowa w art. 26 ust. 1.” W ocenie BGK wskazane jest także doprecyzowanie, w jakim zakresie ma zostać dokonany przelew wierzytelności przyznanego wsparcia finansowego na rzecz banku krajowego lub banku zagranicznego. Czy cesja ma dotyczyć całej wierzytelności wraz z wszelkimi związanymi z nią prawami (art. 509 par. 2 KC), czy też dyspozycje wypłaty środków składane przez cesjonariusza mają być ustawowo ograniczane np. co do wymagalności wierzytelności. Są to kwestie, które powinny zostać uregulowane w umowie przelewu wierzytelności, lecz także umowie rachunku powierniczego, jednakże BGK powinien znać ustawowe ramy dla działań podejmowanych w celu realizacji powierzonego mu zadania jakim jest prowadzenie rachunku powierniczego, o którym mowa w art. 24 ust. 1 UFWPA	
58.	Art. 70 i nast. ustawy Prawo bankowe	Przepisy te regulują zasady udzielania kredytów i pożyczek przez banki, określając, że bank może udzielać finansowania jedynie na warunkach rynkowych, z zachowaniem należytej staranności kredytowej. W kontekście projektu zmian do ustawy dotyczącego finansowania produkcji audiowizualnych, kluczowe jest zapewnienie, że środki przekazywane przez BGK lub inne banki na cele kulturalne spełniają te wymogi. Oznacza to, że projekt powinien uwzględniać mechanizmy oceny zdolności kredytowej beneficjentów (np. producentów filmów) oraz ryzyko związane z inwestycjami w sektor kultury, który może być uznany za ryzykowny. Brak takich postanowień mógłby naruszać przepisy prawa bankowego, co wymaga doprecyzowania w projekcie. W oparciu o te przepisy BGK działa na rzecz realizacji polityki rządu w zakresie rozwoju społeczno-gospodarczego, w tym wspierania inwestycji publicznych i sektora kultury. Projekt zmian powinien zatem jasno określić, w jaki sposób finansowanie producentów audiowizualnych wpisuje się w te cele statutowe BGK. W szczególności należy wskazać, czy i jak BGK będzie współdziałał z producentami w ramach preferencyjnych warunków finansowania, a także czy takie wsparcie nie koliduje z zasadą komercyjności działalności banku. Jeśli projekt przewiduje dotacje lub pożyczki na preferencyjnych warunkach, konieczne jest odniesienie się do możliwości prawnych BGK w tym zakresie, aby uniknąć konfliktu z jego rolą jako instytucji państwowej. W ocenie BGK projekt powinien zostać uzupełniony o szczegółowe regulacje dotyczące:	

L p.	Dotyczy (art, ust., pkt, lit.)	Treść uwagi	Zgłaszający
		a) mechanizmów oceny ryzyka kredytowego i zgodności z art. 70 i nast. ustawy Prawo bankowe. b) ram prawnych i finansowych dla BGK, zgodnych z art. 4 i nast. ustawy o BGK, w tym jasne określenie zakresu wsparcia dla sektora audiowizualnego.	

Projekt zgłoszenia z dnia 7 lipca 2026 r.

PL

ZAŁĄCZNIK II

Informacje dotyczące pomocy państwa wyłączonej na warunkach niniejszego rozporządzenia

CZĘŚĆ I

Informacje przekazuje się za pomocą odpowiedniego programu komputerowego udostępnionego przez Komisję, jak określono w art. 11

Oznaczenie środka pomocy	<i>(wypełnia Komisja)</i>	
Państwo członkowskie	Rzeczpospolita Polska	
Numer referencyjny państwa członkowskiego	PL	
Region	Nazwa regionu(-ów) (NUTS¹) Polska	Status pomocy regionalnej² Status „A” (Artykuł 107 ust. 3 lit a) Status „C” (Artykuł 107 ust. 3 lit c)
Organ przyznający pomoc	Nazwa	Polski Instytut Sztuki Filmowej
	Adres pocztowy	ul. Leona Kruczkowskiego 2 00-412 Warszawa
	Adres internetowy	https://pisf.pl/
Nazwa środka pomocy	Wsparcie finansowe produkcji audiowizualnej	
Krajowa podstawa prawna (odesłanie do właściwego promulgatora krajowego)	1) ustawa z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej (Dz. U. z 2021 r. poz. 198 z późn. zm.); 2) rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 11 lutego 2019 r. w sprawie szczegółowego wykazu polskich kosztów kwalifikowalnych, parametrów utworów audiowizualnych oraz dokumentów związanych z przyznawaniem wsparcia finansowego na	

¹ NUTS – nomenklatura jednostek terytorialnych do celów statystycznych. Region określa się zwykle na poziomie 2.

² Art. 107 ust. 3 lit. a) TFUE (status „A”), art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE (status „C”), obszary nieobjęte pomocą tj. obszary niekwalifikujące się do pomocy regionalnej (status „N”).

	produkcję audiowizualną przez Polski Instytut Sztuki Filmowej (Dz. U. z 2026 r. poz. 6).	
Adres internetowy pełnego tekstu środka pomocy	https://pisf.pl/bip/?page=legal-information	
Rodzaj środka pomocy	☒ Program pomocy	
	☐ Pomoc <i>ad hoc</i>	Nazwa beneficjenta i grupy³, do której należy
Zmiana istniejącego programu pomocy lub pomocy <i>ad hoc</i>		Oznaczenie środka pomocy nadawane przez Komisję
	☒ Przedłużenie	SA.54399 (2019/X)
	☒ Zmiany	<u>Zmiana okresu obowiązywania:</u> Od 19.02.2019 do 31.12.2037 <u>Zmiana całkowitego planowanego rocznego budżetu programu pomocy:</u> PLN 230 (w mln)
Czas trwania pomocy⁴	☒ Program pomocy	19/02/2019 do 31/12/2037
Data przyznania pomocy⁵	☐ Pomoc <i>ad hoc</i>	dd/mm/rrrr
Sektor(y) gospodarki	☐ Wszystkie sektory kwalifikujące się do pomocy	
	☐ Pomoc ograniczona do konkretnych sektorów Proszę określić na poziomie grupy NACE⁶	59.11 Działalność związana z produkcją filmów, nagrań wideo i programów telewizyjnych 59.20 Działalność w zakresie nagrań dźwiękowych i muzycznych
Rodzaj beneficjenta	☐ MŚP	
	☐ Duże przedsiębiorstwo	
Szacunkowa liczba beneficjentów	☐ poniżej 10	
	☐ od 11 do 50	

³ Do celów reguł konkurencji określonych w Traktacie oraz do celów niniejszego rozporządzenia przedsiębiorstwem jest każdy podmiot wykonujący działalność gospodarczą niezależnie od jego formy prawnej i sposobu finansowania. Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że podmioty, które są kontrolowane (prawnie lub de facto) przez ten sam podmiot, należy traktować jako jedno przedsiębiorstwo.

⁴ Okres, w którym organ przyznający pomoc może się zobowiązać do przyznania pomocy.

⁵ Określona zgodnie z art. 2 pkt. 27 rozporządzenia.

⁶ NACE Rev. 2 — statystyczna klasyfikacja działalności gospodarczej we Wspólnocie Europejskiej. Sektor określany jest zwykle na poziomie grupy.

	☐ od 51 do 100 ☐ od 101 do 500 ☐ od 501 do 1000 ☐ ponad 1 000		
Budżet	Całkowity planowany roczny budżet programu pomocy⁷	w walucie krajowej (kwota bez ułamków) 230 000 000 PLN	
	Całkowita kwota pomocy <i>ad hoc</i> przyznanej przedsiębiorstwu⁸	w walucie krajowej (kwota bez ułamków)	
	☐ Gwarancje⁹	w walucie krajowej (kwota bez ułamków)	
Instrument pomocy	☒ Dotacja/Dotacja na spłatę odsetek		
	☐ Pożyczka/Zaliczki zwrotne		
	☐ Gwarancja (w stosownych przypadkach z odesłaniem do decyzji Komisji¹⁰)		
	☐ Korzyść podatkowa lub zwolnienie podatkowe		
	☐ Dostarczenie finansowania ryzyka		
	☐ Inne (proszę określić) Proszę wskazać, do której kategorii najlepiej zaklasyfikować pomoc pod względem jej skutku/funkcji: ☐ Dotacja ☐ Pożyczka ☐ Gwarancja ☐ Korzyść podatkowa ☐ Dostarczenie finansowania ryzyka		
☐ W przypadku współfinansowania z funduszu (funduszy) UE	Nazwa funduszu (funduszy) UE: 	Kwota finansowania (na fundusz UE) 	w walucie krajowej (kwota bez ułamków)

⁷ W przypadku programu pomocy: proszę wskazać całkowitą kwotę rocznego budżetu planowanego na podstawie programu lub szacowaną roczną stratę podatkową w odniesieniu do wszystkich instrumentów pomocy objętych programem.

⁸ W przypadku przyznania pomocy *ad hoc*: proszę wskazać całkowitą kwotę pomocy lub stratę podatkową.

⁹ W przypadku gwarancji proszę wskazać (maksymalną) kwotę gwarantowanych pożyczek.

¹⁰ Ewentualnie odesłanie do decyzji Komisji zatwierdzającej sposób obliczenia ekwiwalentu dotacji brutto zgodnie z art. 5 ust. 2. lit. c) rozporządzenia.

CZĘŚĆ II

Informacje, które należy przekazać za pomocą systemu elektronicznej notyfikacji udostępnionego przez Komisję, jak określono w art. 11

Proszę wskazać, który przepis ogólnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych ma zastosowanie do danego środka pomocy.

Główny cel pomocy – Cele ogólne (wykaz)	Cele (wykaz)	Maksymal- na intensyw- ność pomocy w % lub maksymal- na roczna kwota pomocy w walucie krajowej (kwota bez ułamków)	MŚP – premie (w stosow- nych przypad- kach) w %
Pomoc regionalna – pomoc inwestycyjna ¹¹ (art. 14)	☐ Program pomocy	...%	...%
	☐ Pomoc ad hoc	...%	...%
Pomoc regionalna – pomoc operacyjna (art. 15)	☐ Na obszarach słabo zaludnionych (art. 15 ust. 2)	...%	...%
	☐ Na obszarach bardzo słabo zaludnionych (art. 15 ust. 3)	...%	...%
	☐ W regionach najbardziej oddalonych (art. 15 ust. 4)	...%	...%
☐ Pomoc regionalna na rzecz rozwoju obszarów miejskich (art. 16)		...w walucie krajowej	...%
Pomoc dla MŚP (art. 17–19d)	☐ Pomoc inwestycyjna dla MŚP (art. 17)	...%	...%
	☐ Pomoc na usługi doradcze na rzecz MŚP (art. 18)	...%	...%
	☐ Pomoc na udział MŚP w targach (art. 19)	...%	...%

¹¹ W przypadku pomocy regionalnej ad hoc uzupełniającej pomoc przyznaną w ramach programu (programów) pomocy proszę wskazać zarówno intensywność pomocy przyznanej w ramach programu pomocy, jak i intensywność pomocy ad hoc.

	☐ Pomoc na koszty ponoszone przez MŚP uczestniczące w projektach na rzecz rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność (RLKS) (art. 19a)	...%	...%
	☐ Ograniczone kwoty pomocy dla MŚP korzystających z projektów na rzecz rozwoju lokalnego kierowanego przez społeczność (RLKS) (art. 19b) ¹²	...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc dla mikroprzedsiębiorstw w formie interwencji publicznych dotyczących dostaw energii elektrycznej, gazu lub ciepła (art. 19c)	...%	...%
	☐ Pomoc dla MŚP w formie tymczasowych interwencji publicznych dotyczących dostaw energii elektrycznej, gazu lub ciepła wytwarzanego z gazu ziemnego lub energii elektrycznej mająca złagodzić skutki wzrostu cen w następstwie rosyjskiej wojny napastniczej przeciwko Ukrainie (art. 19d)	...%	...%
Pomoc na projekty w ramach Europejskiej współpracy terytorialnej (art. 20–20a)	☐ Pomoc na koszty ponoszone przez przedsiębiorstwa uczestniczące w projektach w ramach Europejskiej współpracy terytorialnej (art. 20)	...%	...%
	☐ Ograniczone kwoty pomocy dla przedsiębiorstw w związku z udziałem w projektach w ramach Europejskiej współpracy terytorialnej (art. 20a) ¹³	...w walucie krajowej	...%
Pomoc na dostęp MŚP do finansowania (art. 21–22)	☐ Pomoc na finansowanie ryzyka (art. 21)	...w walucie krajowej	nie dotyczy
	☐ Pomoc na finansowanie ryzyka dla MŚP w formie bodźców podatkowych dla inwestorów prywatnych będących osobami fizycznymi (art. 21a)	...w walucie krajowej	nie dotyczy
	☐ Pomoc dla przedsiębiorstw rozpoczynających działalność (art. 22)	...w walucie krajowej	nie dotyczy
☐ Pomoc dla MŚP – Pomoc na rzecz alternatywnych platform obrotu specjalizujących się w MŚP (art. 23)		...w walucie krajowej	nie dotyczy

¹² Zgodnie z art. 11 ust. 1 przekazywanie informacji na temat pomocy przyznanej na podstawie art. 19b nie jest obowiązkowe. Przekazywanie informacji na temat tej pomocy jest zatem wyłącznie fakultatywne.

¹³ Zgodnie z art. 11 ust. 1 przekazywanie informacji na temat pomocy przyznanej na podstawie art. 20a nie jest obowiązkowe. Przekazywanie informacji na temat tej pomocy jest zatem wyłącznie fakultatywne.

☐ Pomoc dla MŚP – Pomoc na koszty rozpoznania (art. 24)		...%	nie dotyczy	
Pomoc na działalność badawczą, rozwojową i innowacyjną (art. 25–30)	Pomoc na projekty badawczo-rozwojowe (art. 25)	☐ Badania podstawowe (art. 25 ust. 2 lit. a))	...%	...%
		☐ Badania przemysłowe (art. 25 ust. 2 lit. b))	...%	...%
		☐ Eksperymentalne prace rozwojowe (art. 25 ust. 2 lit. c))	...%	...%
		☐ Studia wykonalności (art. 25 ust. 2 lit. d))	...%	...%
	☐ Pomoc na projekty, którym przyznano znak jakości w postaci pieczęci doskonałości (art. 25a)		...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc na działania „Maria Skłodowska-Curie” i weryfikację poprawności projektu ERBN (art. 25b)		...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc zawarta w współfinansowanych projektach badawczo-rozwojowych (art. 25c)		...%	...%
	☐ Pomoc na łączenie w zespoły (art. 25d)		...%	...%
	☐ Pomoc związana ze współfinansowaniem projektów wspieranych z Europejskiego Funduszu Obronnego lub Europejskiego programu rozwoju przemysłu obronnego (art. 25e)		...%	...%
	☐ Pomoc inwestycyjna na infrastrukturę badawczą (art. 26)		...%	...%
	☐ Pomoc inwestycyjna na infrastruktury testowo-doświadczalne (art. 26a)		...%	...%
	☐ Pomoc dla klastrów innowacyjnych (art. 27)		...%	...%
	☐ Pomoc dla MŚP na wspieranie innowacyjności (art. 28)		...%	...%
	☐ Pomoc na innowacje procesowe i organizacyjne (art. 29)		...%	...%
☐ Pomoc na działalność badawczo-rozwojową w sektorze rybołówstwa i akwakultury (art. 30)		...%	...%	
☐ Pomoc szkoleniowa (art. 31)		...%	...%	

Pomoc przeznaczona na pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji i pracowników z niepełnosprawnością (art. 32–35)	☐ Pomoc w formie subsydiowania wynagrodzeń na rekrutację pracowników znajdujących się w szczególnie niekorzystnej sytuacji (art. 32)	...%	...%
	☐ Pomoc w formie subsydiowania wynagrodzeń na rekrutację pracowników niepełnosprawnych (art. 33)	...%	...%
	☐ Pomoc na rekompensatę dodatkowych kosztów związanych z zatrudnieniem pracowników niepełnosprawnych (art. 34)	...%	...%
	☐ Pomoc na rekompensatę kosztów wsparcia udzielanego pracownikom znajdującym się w szczególnie niekorzystnej sytuacji (art. 35)	...%	...%
Pomoc na ochronę środowiska (art. 36–49)	☐ Pomoc inwestycyjna na ochronę środowiska, w tym obniżenie emisyjności (art. 36)	...%	...%
	☐ Pomoc inwestycyjna na infrastrukturę ładowania lub tankowania (art. 36a)	...%	...%
	☐ Pomoc inwestycyjna na zakup pojazdów ekologicznie czystych lub pojazdów bezemisyjnych oraz na doposażenie pojazdów (art. 36b)	...%	...%
	☐ Pomoc inwestycyjna na środki wspierające efektywność energetyczną inną niż w budynkach (art. 38)	...%	...%
	☐ Pomoc inwestycyjna na środki wspierające efektywność energetyczną w budynkach (art. 38a)	...%	...%
	☐ Pomoc na ułatwianie zawierania umów o poprawę efektywności energetycznej (art. 38b)	...w walucie krajowej	nie dotyczy
	☐ Pomoc inwestycyjna na projekty wspierające efektywność energetyczną w budynkach w formie instrumentów finansowych (art. 39)	...w walucie krajowej	nie dotyczy
	☐ Pomoc inwestycyjna na propagowanie energii ze źródeł odnawialnych, propagowanie wodoru odnawialnego i wysokosprawnej kogeneracji (art. 41)	...%	...%

	☐ Pomoc operacyjna na propagowanie energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych (art. 42)	...%	...%
	☐ Pomoc operacyjna na propagowanie energii ze źródeł odnawialnych i propagowanie wodoru odnawialnego w małych projektach oraz społecznościach energetycznych działających w zakresie energii odnawialnej (art. 43)	...%	...%
	☐ Pomoc w formie ulg podatkowych na podstawie dyrektywy 2003/96/WE (art. 44)	...%	nie dotyczy
	☐ Pomoc w formie obniżek podatków lub opłat parafiskalnych na ochronę środowiska (art.44a)	...%	nie dotyczy
	☐ Pomoc inwestycyjna na remediację szkód wyrządzonych środowisku, rekultywację siedlisk przyrodniczych i ekosystemów, ochronę lub odbudowę bioróżnorodności i wdrażanie rozwiązań opartych na zasobach przyrody w celu łagodzenia zmiany klimatu i przystosowywania się do niej (art. 45)	...%	...%
	☐ Pomoc inwestycyjna na efektywny energetycznie system ciepłowniczy lub chłodniczy (art. 46)	...%	...%
	☐ Pomoc inwestycyjna na efektywne gospodarowanie zasobami i wspieranie przechodzenia na gospodarkę o obiegu zamkniętym (art. 47)	...%	...%
	☐ Pomoc inwestycyjna na infrastrukturę energetyczną (art. 48)	...%	...%
☐ Programy pomocy mające na celu naprawienie szkód spowodowanych przez niektóre klęski żywiołowe (art. 50)	☐ Pomoc na badania i usługi doradcze dotyczące ochrony środowiska i kwestii energetycznych (art. 49)	...%	...%
	Maksymalna intensywność pomocy	...%	...%
	Rodzaj klęski żywiołowej	☐ trzęsienie ziemi ☐ lawina ☐ osuwisko ☐ powódź	

		☐ trąba powietrzna ☐ huragan ☐ erupcja wulkaniczna ☐ pożar naturalny
	Data wystąpienia klęski żywiołowej:	od dd/mm/rrrr do dd/mm/rrrr
☐ Pomoc o charakterze społecznym w zakresie transportu na rzecz mieszkańców regionów oddalonych (art. 51)		...w walucie krajowej ...%
☐ Pomoc na stałe sieci szerokopasmowe (art. 52)		...w walucie krajowej ...%
☐ Pomoc na sieci ruchome 4G i 5G (art. 52a)		...w walucie krajowej ...%
☐ Pomoc na projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania w dziedzinie transeuropejskiej infrastruktury łączności cyfrowej (art. 52b)		...% ...%
☐ Bony łączności (art. 52c)		...w walucie krajowej ...%
☐ Pomoc na sieci dosyłowe (art. 52d)		...% ...%
☐ Pomoc na kulturę i zachowanie dziedzictwa kulturowego (art. 53)		...% ...%
☒ Programy pomocy na rzecz utworów audiowizualnych (art. 54)		30 % ...%
☐ Pomoc na infrastrukturę sportową i wielofunkcyjną infrastrukturę rekreacyjną (art. 55)		...% ...%
☐ Pomoc inwestycyjna na infrastrukturę lokalną (art. 56)		...% ...%
☐ Pomoc na rzecz regionalnych portów lotniczych (art. 56a)		...% ...%
☐ Pomoc na rzecz portów morskich (art. 56b)		...% ...%
☐ Pomoc na rzecz portów śródlądowych (art. 56c)		...% ...%
Pomoc zawarta w produktach finansowych wspieranych przez Fundusz InvestEU (art. 56d–56f)	Art. 56e	☐ Pomoc na projekty będące przedmiotem wspólnego zainteresowania w dziedzinie transeuropejskiej infrastruktury łączności cyfrowej, finansowane na podstawie rozporządzenia (UE) 2021/1153 lub którym przyznano znak jakości w postaci pieczęci doskonałości na podstawie tego rozporządzenia (art. 56e ust. 2)
		...w walucie krajowej ...%

	☐ Pomoc na rozwój stałej sieci szerokopasmowej oraz pomoc na rozwój sieci ruchomej 4G i 5G w celu podłączenia tylko niektórych kwalifikujących się podmiotów stymulujących rozwój społeczno-gospodarczy (art. 56e ust. 3)	...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc na wytwarzanie energii i infrastrukturę energetyczną (art. 56e ust. 4)	...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc na infrastrukturę i działania o charakterze socjalnym, edukacyjnym i kulturalnym oraz w dziedzinie dziedzictwa naturalnego (art. 56e ust. 5)	...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc na transport i infrastrukturę transportową (art. 56e ust. 6)	...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc na inne infrastruktury (art. 56e ust. 7)	...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc na ochronę środowiska, w tym ochronę klimatu (art. 56e ust. 8)	...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc na badania, rozwój technologiczny, innowacje i cyfryzację (art. 56e ust. 9)	...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc w formie finansowania wspieranego przez Fundusz InvestEU przyznawana MŚP lub małym spółkom o średniej kapitalizacji (art. 56e ust. 10)	...w walucie krajowej	...%
	☐ Pomoc związana z komercyjnymi produktami finansowymi z udziałem	...w walucie krajowej	...%

	pośredników wspieranymi przez Fundusz InvestEU (art. 56f)		
--	--	--	--